AUREL CĂRĂŞEL

CRIZA ANTROPOS

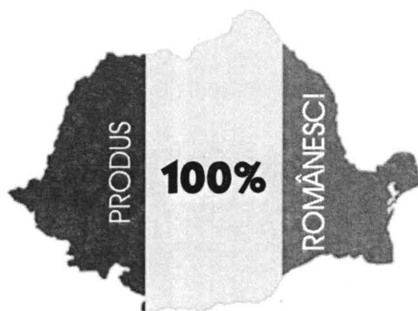
ISTORIA VIITORULUI ARISTOTELIC 6

PAVCON / SCI-FI

CRIZA ANTROPOS

Scurtă istorie a viitorului aristotelic #6

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HORROR # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

195

Aurel Cărăşel
CRIZA ANTROPOS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CĂRĂŞEL, AUREL
Criza antropos / Aurel Cărăşel. - Bucureşti: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-96252-3-1

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Coperta: **George Ionescu**
Ilustrația: **Heramb Kamble** – *Unsplash*
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-96252-3-1

AUREL CĂRĂȘEL

Criza antropos

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2022

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scorniturі spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Clepsidra timpului

Amintirea viitorului a existat dintotdeauna în mintea umană. Scriitorii romantici, mai ales filosofii acestui curent, au insistat asupra faptului că Timpul este un tot, o unitate, asemenea unei monede – una dintre fețe este trecutul, cealaltă viitorul, iar moneda în sine este timpul prezent. O clepsidră, au spus alții, pe care trebuie permanent să o răsucești cu cupa plină de nisip în sus, astfel încât nici nu mai contează pe care dintre ele scrie trecut și pe care viitor, important este ca firele de nisip să se scurgă prin pâlnia prezentului într-una dintre direcții. Pentru că, dincolo de sensurile pe care le atribuim noi curgerii, importantă este curgerea în sine, mișcarea firelor de timp. Altfel spus, viitorul se transformă permanent în trecut. De ce nu ar fi posibil și invers, de vreme ce nu contează care parte a clepsidrei este sus, atâta vreme cât este cea plină?

Oare am mai trăit cândva ceea ce ne rezervă viitorul? Șarpele Ouroboros, care își înghite coada pentru a se reface permanent, este doar o simplă imagine-simbol? Filosofia actuală este de acord cu ideea că viitorul există ca o sumă infinită de posibilități ale pre-

zentului, din care doar una singură sfârșește prin a fi aleasă să devină realitate, toate celelalte transformându-se în pulbere.

Sau poate că nu. Nu putem să știm, cu adevărat, care aspect propus de filosofie e cel concret, tocmai fiindcă ea, filosofia, este lipsită de concretețea realității. Pentru că lucrează numai cu măștile lucrurilor, nu cu lucrurile în sine. Poate că și celelalte un trilion de aspecte posibile ale realității rămân să conviețuiască alături de cea propusă să devină concretă, dar într-o stare de imponderabilitate animată. Așa cum visele își mențin ceața iluzorie, în mințile noastre, chiar și după ce ne trezim.

Am mai trăit, cândva, în viitor, iar acum abia de ne mai reamintim ceva, ca după un vis fugitiv? Avem idee ce s-a întâmplat deja acolo, în Sus-Timp, dar nu găsim cuvintele să exprimăm asta? Am văzut cum s-au împlinit destinele celor încă nenăscuți și ce s-a întâmplat cu soarta unor societăți care încă nu s-au format?

În fapt, este exact ca atunci când stai într-o încăpere aflată în penumbră și te uiți printr-un geam fumuriu. Ți se pare că vezi o mulțime de lucruri perindându-se, dar nu ai certitudinea clarității lor și nici nu ai cum să intervii în derularea ființării, pentru că între tine și ele se află geamul. Ești doar un spectator pasiv și, de multe ori, nesigur în privința a ceea ce vede. Așa încât preferă să presupună că toate acelea sunt halucinații și se teme

să vorbească despre ele. Iar când, totuși, se hotărăște s-o facă, nu o spune niciodată de-a dreptul, ar părea un nebun chiar și în fața propriilor ochi, așa că preferă să o facă în parabole. Uneori, acestea se transformă în literatură, ajungând sub ochii domniilor-voastre, cititorii, pentru a vă satisface nevoia de noutate, de senzațional și de evadare din real.

Așa cum se întâmplă și cu cartea de față, cea de-a șasea dintr-o serie de șase, a unei istorii nonaristotelice a viitorului, pe care, cândva, în Sus-Timp, am trăit-o deja, amintindu-ne că singurul care nu se poate modifica este viitorul, deoarece, pentru noi, nu a apucat încă să se petreacă.

Aurel Cărășel

În Seria
Scurtă istorie a viitorului aristotelic
au apărut volumele:

1. Scurtă istoria a viitorului aristotelic
2. Steaua fulgurantă
3. Saurianul de metan
4. Omul cu masca de cobalt
5. Nova Sol
6. Criza antropos

Harta cronologică a Erei Cosmice

– î. EC (1920): Karel Capek lansează termenul de „robot", punând bazele Erei Robotice;

– î. EC (1950): *bunul doctor* Isaac Iudovici Asimov propune cele Trei Legi ale Roboticii şi fundamentează teza roboţilor cu creier pozitronic;

– în secolul I EC: primele 3 expediţii pe planeta Marte; descoperirea planetoidului Poarta (distrus mai târziu de către Mans Minovetter Cruciatul);

– în 26 EC: deschiderea primei mine selenare, Walpurgia-1, în craterul Mafic Mound;

– în anul 27 EC, asklepiardul Oono vio Longman, cercetător la Institutul Spaţial Pasteur/Jung, propune teoria *naturii non-copiatoare,* pentru a explica apriţia a milioane de variaţii structurale ale aceluiaşi agent patogen;

– în 31 EC: prima amartizare reuşită a astronavei chineze *Lao-Tzî;*

– în 36 EC: construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater pe Lună;

– în 51 EC: constituirea pactului Asiatico-Indian, condus din umbră de Republica Imperială Chineză;

– în 56 EC: are loc *Războiul de 87 de minute,* soldat cu dezmembrarea Lunii în 3 bucăţi, dintre care cea mai mare, Phoebe, are diametrul de 1334 km, Niobe 714 km, iar Dione

de 289 km; distrugerea de către armata iraniană a *Oraşului Satelitar Avacuum*, ridicat de forţele musulmane din întreaga lume pe orbită La Grange; prima tentativă, eşuată, de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniştii asteroidului Vesta (Colonia Marelui Zid);

– în 57 EC: fabricarea primilor droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel Eyre Powell, prin inginerie genetică;

– în 58 EC: construirea bazei militare de colonizare „Waterloo", pe satelitul Niobe, de către Alianţa Statală Texas-Nevada; este „fabricat" Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă;

– în 59-60 EC: Grupul Militar Autarhic, condus de fraţii Hamish şi Miles Huismans, recucereşte prin luptă fostele teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho şi Oregon, realizând prima structură statală americană de după război, denumită iniţial Mica Americă şi devenită ulterior SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii); Mica Americă revendică Staţia Spaţială Internaţională (ISS), rămasă intactă după război;

– în 60 EC: inaugurarea primului Port Spaţial;

– în 64 EC: ONU se transformă în Organizaţia Naţiunilor Spaţiale (ONS);

– în 69 EC: ISS se transformă în Portul Spaţial Iowa, al doilea d.p.d.v. cronologic, cu o populaţie de 1326 de locuitori umani şi 7895 de unelte-inteligente-artificiale; Daniel Breit Kotska, *omul cu masca de crom*, devine primul guvernator al acesteia;

– în 78 EC: colonia marţiană planetară Olympus devine locuibilă;

– în anul 79 EC: doctorul militar Huan CheVara stabileşte ***prima treaptă a pragului morţii***, reuşind să readucă

la viață decedați clinic ireversibil, prin administrarea substanței denumită avasculină; resuscitații primesc statutul de cetățeni-semicoștienți;

– în 80-84 EC: înființarea coloniilor satelitare „Primus", pe Phobos, şi „Secundus" pe Deimos, de către SUTA;

– în 87 EC: SUTA cumpără de la ONS, printr-o manevră bursieră, contestată de către Republica Chineză, *Hellas Planitia*, cel mai mare crater de pe Marte, cu 2000 km în diametru și 6 km adâncime, în care deschide Complexul minier Martin Luther King;

– în 88 EC: obținerea statutului de micronațiuni cosmice de către America-Deimos şi America-Phobos; este promulgată noua „Chartă a drepturilor și îndatoririlor celor reveniți din moarte", care devine Cartea Sfântă a peste 10.000.000 de semiconștienți;

– în 89 EC: începe *uraganul Clovis*, cea mai mare dezlănțuire de energie din istoria meteorologiei solare; este publicată schița primei declarații de independență a Națiunilor Cosmice, intitulată „Pledoarie pentru înființarea unei noi Structuri Administrative pentru colonizarea spațiului cosmic"; devenită operațională, un an mai târziu, Structura Administrativă pentru spațiu își alege un Consiliu Lărgit și un Consiliu Mic de comandă;

– în anul 90 EC, Direcția Solariană de Microbiologie propune realizarea primei Mape a Microorganismelor Extraterestre și a Sistemelor Medicale Operante în Spațiu. Programul întocmirii „mapei" se derulează până în anul 495 EC, când Cartelul Operativ Biovolcania solicită înlocuirea simplei cartări cu sisteme de compoziție și creare de noi forme de viață microbiologice, care să poată să anticipeze amenințările medicale venite de inima spațiului;

– în 91 EC: Consiliul Lărgit al Structurii Administrative aprobă înfiinţarea Forţei Spaţiale Federale;

– în 92 EC: uneltele-auxiliare-inteligente de pe platforma spaţială de atac „Napoleon" ucid echipajul uman de la bord, comiţând prima *devianţă portantă* din istoria inteligenţei artificiale; ca urmare a acestui fapt, Consiliul Lărgit ia hotărârea de a transforma Structura Administrativă în Administraţia Spaţială;

– în 93 EC: Andrea Silvermood-Hata cumpără planetoidul Ceres şi deschide prima mină privată spaţială, cu banii obţinuţi lansând competiţia curselor solitare în jurul Sistemului Sol; Uniunea Australiană începe *marea curăţenie spaţială*, un program de eliberare de resturi de sateliţi a mai multor orbite din mezosferă şi stratosferă, în scopul creării unui coridor sigur de lansare cosmică;

– în 95 EC: deşertul australian Tirari se transformă într-un uriaş depozit-bazar de artefacte ale tehnicii spaţiale recuperate din spaţiu, în urma activării programului de curăţire a rutelor de lansare;

– în 97 EC: Johannes Pico Zohar Ricius, specialist în behavioristica animalelor cu comportament social, reuşeşte să realizeze primul dialog cu specia delfinilor;

– în 99 EC: o armadă federală therrană distruge Colonia Marţiană Olympus;

– în secolul II EC: Dionisie cel Mare şi Clement Gură-de-Aur propun creştinarea oamenilor mecanici;

– în 101 EC: Srinivasa Iyengar Ganesh, un matematician indian de elită, emigrat în Uniunea Australiană, descoperă ***condensorul de IA***, o suprastructură compusă din milioanele de fragmente de sateliţi şi nave cosmice de la începuturile EC şi devenită inteligentă prin conectivitate fără limitare;

– în 104 EC: președinții Huismans sunt asasinați, în urma *complotului verzilor*, un comando în interiorul forțelor speciale, care asigurau securitatea aparatului de stat al SUTA;

– în 109 EC: delfinul Flappy Cod013 acceptă o intervenție cerebrală care să permită conectarea anumitor terminații nervoase, prin intermediul unui amplificator neural, la zona de pe fosele nazale și este capabil să rostească primele cuvinte în limbaj uman: „În sfârșit, reușim să comunicăm!";

– în 110 EC: începe războiul dintre Dominionul Cubanez și Falansterul Columbian Da Costa, SUTA activând de partea celui din urmă;

– în 111 EC: în laboratoarele pământene există deja 876 de *delfinomi* (delfini cu capacitate de comunicare umană);

– în 112 EC: se inventează *chimia bioenergetică*; aceasta poate codifica informații cu ajutorul undelor Alpha, pentru a le stoca în mediu gazos;

– în 115 EC: primul atac al *piraților cosmici*, sub direcția lui Silvermood-Hata, are ca rezultat furtul unui transport de sodiu congelat având lungimea de peste 700 km;

– în 116 EC: începe destrămarea Statelor Unite Terestre ale Americii (SUTA); Uniunea Australiană închide complet accesul către deșertul Tirari și izolează ***condensorul de IA***;

– în 118 EC: singura expediție a Imperiului Hispano-German trimisă pe Ganimede, cel mai mare dintre sateliții jovieni, descoperă *comwalla*, un drog care a mărit substanțial limita de viață pentru cei care îl foloseau; comwalla este utilizată până în anul 4382, când proiectul EJT (Energie Joviană pentru Therra) se încheie în mod catastrofic;

– în 127 EC: este semnat Pactul celor Nouă, care conduce la crearea unei Federații Americane Nordice (FAN); președintele noului stat este ales DB Kotska;

– în 149 EC: se încheagă Imperiul Catolic Hispano-German, care cuprinde un teritoriu de 8.850.000 km^2 şi o populaţie de 202.324.000 locuitori;

– în 150 EC: proiectantul de structuri spaţiale Vasili Elianov-Makarrenko îi propune împăratului Frederic Alonso I, al Imperiului Catolic Hispano-German, un proiect minier menit să propulseze noua structură statală în rândul naţiunilor spaţiale – *praştia cosmică;* proiectul funcţionează neîntrerupt până în anul 5221 EC, trimiţând către Pământ 35.776.182 de „mine";

– în 151 EC: Imperiul Catolic Hispano-German invadează Uniunea Australiană şi scoate deşertul Tirari din izolare;

– în 152 EC: se impune ideea înfiinţării unui cimitir cosmic;

– în 154 EC: Frederic Alonso I, regele-împărat al Imperiului Catolic Hispano-German, dezvăluie într-o amplă conferinţă de presă faptul că Uniunea Australiană încercase să ascundă lumii naşterea unei suprainteligenţe artificiale, în deşertul Tirari, în vederea exploatării acesteia, în regim de sclavaj energetic; după eliberare, noua IA acceptă botezul catolic şi devine cetăţean al Imperiului, sub numele de Xolotl;

– în 155 EC: IA Xolotl se transferă din cristalele de siliciu ale deşertului Tirari în Reţea, părăsind Therra şi răspândindu-se în spaţiu, pe urmele conchistadorilor cosmici;

– în 158 EC: împăratul Frederic Alonso I al Imperiului Catolic Hispano-German hotărăşte alocarea uriaşei sume de un milion de mărci-aur, într-un proiect secret de dezvoltare „de aptitudini cosmice" pentru subspecia *delfinomilor;*

– în 162 EC: filozoful Edenard Florentino Schiarri devine primul *librarian,* director al Bibliotecii Viului, primul depozit informaţional realizat în vederea schimburilor de informaţii cu civilizaţiile extraterestre;

– în 164 EC: sunt realizate primele experimente pe 12 *delfinomi* voluntari, pe Staţia Portul Spaţial Iowa, în urma cărora specialiştii ajung la concluzia că specia delfinilor este mai aptă pentru deplasare şi pentru lucrul în spaţiul cosmic decât specia umană;

– în 176 EC: Curtea Catolică Hispano-Germană acceptă statutul de profesiune a cerşetoriei, înfiinţând denumirea de *cerşetor-mediant;*

– în 187 EC: *fizica dinamică* prevede existenţa unei „pelicule superficiale" de rezistenţă pe suprafaţa oricărui tip de material anorganic, capabilă să stocheze informaţii optice;

– în 188 EC: un grup de cercetători de la NASACom propune construirea unui far solar, pe principul *inelului Dyson;*

– în 189 EC: *spacer*-ul David A.C.D. Grant, un umanoid specializat în educaţie nonparentală, a propus Administraţiei proiectul „Copiii spaţiului", trecându-se la educarea chimico-somatică; prin injectarea fătului cu anumite combinaţii de substanţe chimice se puteau obţine trasee neuronale prestabilite care, după naştere, puteau fi activate prin proiectarea în timpul somnului a anumitor comenzi educaţionale subliminale;

– în 209 EC: este inaugurat primul far cosmic din istoria navigaţiei intrasolariene;

– în 212 EC, Trustul pentru Studierea Proprietăţilor Speciale ale Luminii descoperă *imaginile arhivate,* generate de fotoni;

– în 227 EC: are loc marea revoltă a neoniştilor, mineri sclavi evadaţi din minele de gaze îngheţate, de pe satelitul saturnian Calypso; trupele Administraţiei, ajutate de două detaşamente, formate din 6752 de *delfinomi,* poartă cu ei trei bătălii de uzură, reuşind să-i izgonească în interiorul

Inelului Saturnian; acolo, aceştia formează cea dintâi *frăție*, cunoscută în istoria modernă a cuceririi spațiului, care stă la baza înființării, în 424 EC, a lui Aslan Uniter;

– în 229 EC: are loc *puciul Soarelui*, o lovitură de palat în urma căreia Parlamentul solarian încearcă să răstoarne puterea militară a Administrației Spațiale;

– 234 EC: piratul Andrea Silvermood-Hata își anunță retragerea din activitate și se transformă într-una dintre cele mai durabile și de succes legende cosmice ale umanității;

– în 242 EC: un grup de savanți ai Universității Molnia a Imperiului Hispano-German anunță descoperirea faptului că artefactul arheologic **terasa de la Baalbek** este o bibliotecă informațională extraterestră;

– în 252 EC: sistemul automat de mentenanță Asklepyos observă că fenomenul de *devianță portabilă* se produce exclusiv în rândul IA-urilor care operează în spațiul cosmic și emite ipoteza afectării funcționalității lor de către o radiație cosmică necunoscută;

– în 289 EC: Vaticanul acceptă intrarea în rândurile clerului a roboților creştini cu circuite de fidelizare;

– în 292 EC: Sauveraigne ant-Cloud i Summer anunță depăsirea celui de-*al doilea prag al morții*, denumit Columbianul, în amintirea lui Cristofor Columb;

– în 293 EC: descoperirea în apropiere de Micul Nor al lui Magellan a unor forme de viață extraterestră ce trăiesc direct în spațiul cosmic, denumite Gardienii Paradisului; Cloud i Summer propune denumirea de sparg pentru entitățile bioenergetice care depășesc cel de-al doilea prag al morții;

– în 298 EC: Forța Spațială Federală ia decizia unilaterală de a întrerupe fluxul informativ al farului solar, trimis către inima Galaxiei;

– în 302 EC: intenția Imperiului Catolic Hispano-German, condus de Împăratul Bartolomé Luis Borges al II-lea, de a începe colonizarea Centurii Marțiene, în vederea stârpirii bandelor de pirați cosmici, duce la declanșarea primei faze a războiului energiei – amenințarea cu folosirea *lentilelor solare* ca arme de distrugere în masă;

– în 313 EC: extinderea războiului energiei în spațiu – savanții Universității Catolice Molnia construiesc o *hiperlentilă solară* în jurul planetei Mercur, amenințând Therra;

– în 317 EC: este creat **codul Inpu**, cu ajutorul căruia se reușește întreruperea „barierei noncomunicării cu morții";

– 319 EC: forarea unui puț de aducțiune a magmei în spinarea muntelui Cerro Paranal, de către savanții Imperiului, produce declanșarea unei serii de cutremure catastrofale, în care moare familia imperială;

– în 320 EC: un designer automat de trasee neurale artificiale descoperă sensibilitatea sporită a IA-urilor în apropierea biocâmpurilor umane, după expunerea lor la o furtună solară; denumește acest fenomen *deviantă portantă;*

– în 322 EC: Papa Hoscus Enderle Filip al II-lea anatemizează Parlamentul Sol și ajută la restaurarea puterii autocratice a Administrației Spațiale;

– în 331 EC: Therra își alege un *rege autarhic,* cu funcție strict de reprezentativitate, la nivelul relațiilor diplomatice cu Spațiile Extraterestre Nealiniate;

– în 334 EC: Jahmael Orthos Korollione dizolvă Parlamentul și instaurează regimul de *dictatură luminată* a Noii Administrații Spațiale (NAS);

– în 336 EC: Vaticanul emite edictul de excomunicare a tuturor roboților credincioşi, atât cei de pe Therra, cât şi cei din Coloniile Spațiale;

– în 359 EC: Administrația Spațială introduce conceptul de medicină nonbiologică și înființează profesiile de medic în deviantă și de corector de trasee neurale, fiecare navă civilă și militară fiind obligată să dețină un program medical Asklepyos;

– în 381 EC: Administrația Spațială Solariană, amplasată provizoriu pe Platforma Orbitală Rover 11, este atacată de flota militară a piraților din Centură, aflată sub comanda biotului Serverus Proco;

– în 402 EC: este fondată structura de sănătate publică La Guardia Medical și se instaurează regimul de dictatură medicală;

– în anul 414 EC: sinergicul transputațional Al&O-Major descoperă, în apropiere de limita gaussiană a Sistemului Jovian, prima *scamă solariană;*

– în anul 417 EC: *secretaire*-ul Ant-Um-00 consemnează în Arhiva Aministrației Solariene capturarea navei „Cornwain Multistar", plină cu praf meteoritic de înaltă rezoluție magnetică, a cărui utilizare nu a putut fi explicată de elementele IA de comandă; are loc prima consemnare istorică a corporației NegMeg, cea care provoacă imensul scandal legat de Nanonicele Medicale Asklepyos;

– în 422 EC, un *substitut-de-coerență-virtuală,* parte a compozitului Reginald 001001 propune un sistem de supraveghere optică, de forma unui cerc cu raza de 115.000 de kilometri, denumit ***ochiul dragonului,*** care urma să supravegheze spațiul, pe direcția nord-sud (în raport cu Steaua Polară), strict pe lungimea de undă a *imaginilor arhivate;*

– în 424 EC: bionicul Samuel Ortega da Munios y Doga, fost președinte executiv al Administrației Spațiale înființează Aslan Uniter, firmă privată de pază și protecție, care

va sta la baza Frăției Recuperatorilor, cea mai puternică organizație nonstatală cunoscută în mileniul I din Era Cosmică;

– în 440 EC: astronavele de colonizare din seria Euterpe descoperă cristalele inteligente procariote, în Micul Nor al lui Magellan, capabile să-și producă propriile microgăuri de vierme pentru a se deplasa prin spațiu;

– în 444 EC: Administrația Spațială scoate la vânzare fostele colonii militare de pe sateliții marțieni Phobos şi Deimos;

– în 446 EC: apare prima variantă a Programului Nanonicelor Medicale Asklepios (PNMA 1);

– în 456 EC: nava-generație „Thales din Milet" ajunge în sistemul Proxima Centauri;

– în 464 EC: este descoperit, sub colonia marțiană Althineea, un uriaş laborator medical destinat producerii unui virus cu material genetic extraterestru, destinat sabotării PNMA 1, sub coordonarea preşedintelui NegMet, floricultorul Aunsom Negajwilli Merrian, aflat în legătură directă cu Softian and-Abdulah Sakura, primul preşedinte al Micului Consiliu al Administrației Solariene înzestrat cu hiperlongevivitate;

– în 499 EC: primul eşec de proporții al nanonicelor medicale PNMA 1, în cazul infectării cu un virus extraterestru al unei echipe de foraj; PNMA 1 evoluează în PNMA 2, un program medical înzestrat cu inteligență extraumană; o platformă medicală „Avicenna", profilată pe tratarea afecțiunilor cerebrale căpătate în spațiu, anunță descoperirea zonei care procesează informațiile legate de educație, care primește denumirea de Educo 001;

– în 502 EC, își face apariția Drouden ABC, primul compozitor-simulator biologic din istoria umanității. Timp de

un secol și jumătate, el concepe și crează peste 132 de miliarde de forme microbiologice posibil amenințătoare pentru corpul uman, pentru ca sistemul medical Asklepiard să le poată neutraliza, încă din această fază;

– în 506 EC: are loc semnarea *armistițiului de pe Ceres*, primul tratat de pace dintre Imperiul Catolic Hispano-German și Regatul Huasteca;

– în 525 EC: Horleone Dash, un descriptor de rețele, publică studiul „Repere geografice în structurile atmosferice joase și medii", care conduce la apariția Institutului pentru Urbanistica Orașelor Aeriene (IUOA);

– în 541 EC: se înființează Frăția Recuperatorilor, pe satelitul plutonian Charon;

– în 547 EC: Imperiul Catolic Hispano-German achiziționează cele două foste colonii de pe Phobos şi Deimos, punând bazele Principatului Oamenilor Neprotezați;

– în 558 EC: PNMA 2 este înfrânt de un nou virus extraterestru; izbucnesc cele trei molime consecutive, în Coloniile Marțiene, în care mor mai multe milioane de oameni;

– în 560 EC: are loc bombardarea lor de pe orbită a celor 3 colonii marțiene, pentru eradicarea bolii, după relocarea pe sateliții Phobos și Deimos a celor 625.818 supraviețuitori; creatorul PNMA 2, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, solicită întreruperea funcționării sale;

– în 561 EC: ia ființă Sistemul Solar Medical (SSM), care încearcă să umple golul administrativ și curativ lăsat de întreruperea funcționării PNMA-2;

– în 572 EC: toate cele 274.588 de locuri-habitat disponibile în Principat sunt ocupate;

– secolul VI EC: crearea locandei, un scanner regenerativ, capabil să „intuiască" elementele absente dintr-un sistem informațional biologic şi să-l completeze;

– în 611 EC: sunt înregistrate primele 14 cazuri de nativi mort-născuţi, cu deformări cerebrale majore, în Principatul Oamenilor Neprotezaţi; în 10 ani, numărul ajunge la 1106, cu perspective de creştere geometrică;

– în 612 EC: se lansează *porţilor Soarelui,* primele puşcării spaţiale;

– în 614 EC: Oliveira da Costas y Hamsteadt pune bazele ***reveriei negativiste,*** bazată pe „efectul de binoclu inversat", care rezolvă, parţial, problema lipsei de spaţiu de recluziune pentru condamnaţii juridic;

– în 622 EC: sistemul de diagnoză medicală Hippo'Crates începe să retraseze harta genomului uman neprotezat, descoperind în mai puţin de o săptămână-standard că există deosebiri majore între modelul pre-EC şi cel supus diagnozei;

– în 633 EC: govronul ASCan-002 descoperă prima pungă de gaze cu proprietatea de a fi preinteligentă, în stratul mezosferic al atmosferei therrane; deasupra insulei Nova Zilanda, IUOA stabilizează *cubul atmosferic zil* în care Congregaţia Confucius construieşte Airdorado, un hiperoraş angular, capabil să-şi modifice forma şi greutatea, în funcţie de mediul gazos prin care se deplasează;

– în 662 EC: numărul *delfinomilor* spaţiali depăşeşte cifra de două milioane de indivizi, iar pe Therra se înregistrează solicitarea de identitate cu numărul 10.456.282;

– în 669 EC: Secţia de Identificare a Administraţiei primeşte cele dintâi solicitări de „cetăţean solarian", din partea *delfinomilori;*

– în 671 EC: Administraţia Spaţială expulzează, la bordul unei nave-generaţie, întreaga populaţie neprotezată, din cele două foste colonii orbitale marţiene, în direcţia vechilor colonii din Proxima Centauri, desfiinţând practic Principatul Oamenilor Neprotezaţi;

– în 672 EC: Imperiul Catolic Hispano-German se dezmembrează, ca urmare a îndelungatului război religios, purtat cu Regatul Huasteca, divizându-se în două regate-marionetă și o republică-pilot;

– în 675 EC: Administrația Spațială le propune *delfinomilor* o perioadă tampon de 50 de ani, până la aprobarea solicitării căpătării statutului de ceățeni solarieni și le oferă posibilitatea de a locui și de a munci într-o colonie proprie;

– în 690 EC: trustul media „Buenavista Solarium" transmite, în premieră absolută, „imagini din viitor", cu trei zile mai înainte ca evenimentul să aibă loc: îngroparea Palatului Regal Luvim, de pe Dione, unde locuia familia domnitoare a Regatului Huazteca, sub tirul curentului meteoric Shiva;

– în 695 EC, ***ochiul dragonului*** reconstituie momentul impactului unui asteroid de mari dimensiuni, în perioada Jurassicului preistoriei umanității, impact care a condus la scindarea stâncii în miliarde de particule microscopice, fiecare reprezentând o stocare a unei entități inteligente, deținând propriul ei program de colonizare a locului de impact;

– în 699 EC: în urma încheierii testelor asupra pungilor preinteligente de gaze, Administrația Spațială ia decizia de a le transforma în unelte-inteligente-artificiale, cu denumirea SO-11-alfa/do;

– în 722 EC: „Buenavista Solarium" transmite un alt set de „imagini din viitor", care descriu în premieră descoperirea Portului Xenoc;

– în 723 EC: are loc descoperirea Portului Xenoc, o structură uriaşă, plină cu nave spațiale extraterestre, după capturarea raptorului plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, care deținea informația localizării în spațiu a acestuia;

– în 733 EC: înfiinţarea Administraţiei Spaţiale Solariene, cu sediul pe satelitul Phoebe;

– în 735 EC: fenomenul de ***reverie totală***, introdus de către Y Hamsteadt în locul sistemului penitenciar clasic, generează o puternică undă de energie biologică, care perturbă activitatea umană în spaţiu şi determină Administraţia Spaţială să întrerupă experimentul penitenciar, expediind Platforma Orbitală Rover 11, pe care se derulează acesta, către Norul lui Oort;

– în 772 EC, farul solarian este scos definitiv din funcţiune, fiind înlocuit cu *lanţul de faruri cu retransmisie*, poziţionat pe câte unul din sateliţii fiecărei planete a Sistemului;

– în 776 EC: Henri Manheim Lippershey realizează prima observaţie prin *luneta cosmică*, prinzând alinierea necesară a coroanelor atmosferelor planetelor Venus şi Jupiter;

– în 777 EC: începe cartografierea Centurii Kuiper de către Administraţia Spaţială Solariană, în vederea extinderii jurisdicţiei therrane asupra acestui perimetru cosmic; IUOA este contactată, în vederea construirii a 100.000 de *stratificări-urbanistice-asteroidale*, pe orbite post-charoniene;

– în 787 EC: Philidore Auguste Cerebrozin, un creier uman din secolul al VII-lea EC, transferat pe o structură cinetică organică, concepe *tubul velier*, un nou mijloc de transport spaţial, care atinge viteza de 22.000 km/sec;

– în 797 EC: Forţa Spaţială Federală se transformă în Marina Spaţială, unităţile sale tactice devenind independente unele de altele şi fiind rispite în întregul Sistem Sol; comandantul unic al noii forţe devine ciborgul SNS-1101 Amadeus, o structură compozită carbonosilicică;

– în 798 EC: Parlamentul Sol devine operaţional la capacitate integrală;

– în 799 EC: Philidore Auguste Cerebrozin escoperă *sapienţa* – un reziduu transsubstanţial, format din triliarde de particule de dimensiuni piconice, particule lipsite de masă, de greutate şi de câmp biologic;

– în 808 EC: are loc instalarea Roţii Satelitare, în punctul de convergenţă Chandrasekhar, din apropierea planetei Venus, şi transformarea fenomenului natural de lunetă într-unul permanent;

– în 822 EC: Administraţia vinde drepturile asupra exploatării *praştiei spaţiale* cetăţeanului Nicholas Flamen, care le cumpără cu astronomica sumă de 10.000 de miliarde de soli;

– în 887 EC: sub patronajul Guvernului Therran, începe studierea ştiinţifică a „pragului morţii", cu ajutorul grupului de săritori-în-moarte voluntari;

– în 890 EC: este lansată „Sara Monteverdi", prima staţie meteorologică solară;

– în 892 EC: intră în funcţiune Agenţia de Identificare Integrală a Personalităţii (AIIP), având drept misiune, printre altele, şi identificarea *nemuritorilor;*

– în 896 EC: Nicholas Flamen afirmă, într-o discuţie oficială, purtată în faţa a peste 11 miliarde de vizitatori ai programului NABC – For Ever, că este *nemuritor;*

– în 897 EC: apare industria predictibilităţii, capabilă să producă structuri tehnice de prezicere a viitorului pe baza interpretării corecte a filozofiei aristotelice asupra realităţii;

– în 902 EC: Grupul Aplicativ Yommoton introduce *sania fotonică* în rândul mijloacelor de deplasare cosmică în interiorul Sistemului Sol;

– în 919 EC: nemuritorul Nicholas Flamen se alătură cercetărilor, în speranţa declarată că va avea acces la informaţii care să-i lămurească elementele necunoscute, privitoare la starea propriului corp;

– în 921 EC: Nicholas Flamen capătă acceptul Administrației Spațiale de a iniția un program de cercetare medicală asupra *nemuritorilor;*

– în 938 EC: Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea emite o bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* identificați de către AIIP;

– în anul 952 EC: trustul media „Buenavista Solarium" își încetează funcționarea, ca urmare a atingerii pragului calitativ, care nu mai permite evoluția în sistem; prognozele despre viitor încetează;

– în 986 EC: deficitul de spațiu pentru recluziune conduce la transformarea satelitului marțian Phobos în penitenciar;

– în 991 EC: conglomeratul Vest pune în funcțiune un nou sistem de deplasare în spațiu, denumit *sistemul de regenerare materială;*

– în 1001 EC: nava-generație „Ostrovul stelar 001" începe colonizarea Sistemului Proxima Centauri; Parlamentul Sol hotărăște expulzarea din sânul umanității a tuturor celor 12456 de *nemuritori,* identificați până în acel moment;

– în 1002 EC: în urma expulzării *Partidei nemuritorilor,* are loc primul seism politic major al Erei Cosmice, Administrația Spațială Sol se dizolvă și se instaurează perioada Micului Haos, care durează 26 de ani therrani;

– în 1028: Papa Antonie Eleatul al II-lea e desemnat, pentru un mandat de 10 ani, șeful unei structuri noi, Administrația Spațială Reunificată, în componența căreia predomină militarii; prim-adjunct e numit ciborgul SNS-1101 Amadeus;

– în 1030 EC: Administrația Spațială Reunificată deschide primele rute pentru velierele Marinei Comerciale Solare;

– în 1036 EC: Marina realizează primele *ancoraje* din istoria sa, reușind să stabilească orbite de rotație fixe pentru mai mult de 150 de microcorpuri cerești, transformate în porturi de asistență tehnică;

– în 1038 EC: urmând exemplul Federației Spațiale, Guvernul Therran decide transformarea satelitului Niobe în cea mai mare închisoare din Sistem;

– 1052 EC: Administrația Spațială Reunificată trimite o expediție de explorare în zona mediană a Centurii Kuiper; este descoperit *efectul de lupă* al Centurii;

– în 1112 EC: Philidore Auguste Cerebrozin, un creier uman transferat pe o structură cinetică organică, propune conceptul de „recluziune liberă" și solicită reintroducerea nanonicelor PNMA-1 pentru deținuți;

– în 1115 EC: Alvarez Juan de Corbia este primul deținut căruia i se face o permutare de vedere în spectrul ultraviolet (aplicația practică a filozofiei *recluziunii libere*); după el au parte de același tratament încă 2.314.556 de deținuți;

– în 1140 EC: Misha Mohorovičić realizează Proiectul Litohabitat Mohorovičić pentru colonizarea planetoidului Ceres, dar din cauza războiului de gherilă cu pirații cosmici acesta este abandonat;

– în 1184 EC: e descoperită deplasarea prin subspațiu;

– în 1204 EC: Marina Militară se divide în trei structuri operaționale – Marina Planetară Alfa, Marina Solariană Beta și Marina Galactică Gama; este conceput codul Anubis, cu ajutorul căruia se poate comunica cu decedații care au depășit cel de-al treilea prag al morții;

– în 1209 EC: Secta Brahmanică Prajapati cumpără o insulă în Oceanul Arctic şi începe forarea puțurilor către Cavitatea Verniană;

– în 1228 EC: SGEI, o firmă privată cu capital olandezo-spaniol, pune bazele industriei spaţiale de minerit în domeniul gazelor, începând exploatările pe Saturn;

– în 1267 EC: Biserica Catolică Reunificată emite o bulă de excomunicare pentru toate experimentele care vizează „plonjarea în moarte", precum și comunicația cu entitățile domeniului morții;

– în 1269 EC: Administrația Spațială secretizează toate informațiile referitoare la „plonjorii în moarte" pentru o perioadă de 15 milenii;

– în 1310 EC: trei expediții de cartare ale IUOA descoperă în troposfera venusiană mlaştinile-de-bule, compozite formate din combinarea de praf anorganic, gaz metan carbonatat, vapori de apă grea, microgranule de sulf şi bacterii cromatofore, despre care se afirmă că sunt compozite vii, de natură artificială;

– în 1323 EC: Administrația Spațială Solariană deschide primul ***portal*** către Realitățile Alternative, în ***punctul de convergență Adam***, deschizând calea transportului subspațial;

– în 1344 EC: înregistrările din Cavitatea Verniană fac înconjurul habitatelor umane: sunt descoperite entitățile lithice cunoscute sub denumirea de *gabrouri*, forme din lavă, cu o structură faneritică, aflate la limita dintre viața biologică şi cea minerală; acestea sunt produsele funcționării unui uriaş creier magmatic, aflat în centrul planetei, care-şi trăieşte perioada de creştere de la stadiul de bebeluş la cel de adult;

– în 1352 EC, 1A2-BoNoLee, un cvadrigen-terapeut, detașat de Marina Solariană Beta pe toate structurile spațiale locuibile din zona planetelor gazoase, descoperă lithorsaliile, entități vii, nonbiologice, asemănătoare până la un

punct cristalelor din sarea marină, cu dimensiunea de numai 12 heptacroni; acestea au proprietatea de a multiplica la infinit orice mediu care le-ar putea deveni gazdă, care să le hrănească, inclusiv corpurile umane;

– în 1387 EC, Centuryon Orbiter SA lansează de pe orbitele celor doi sateliţi marţieni, Phobos şi Deimos, o flotilă formată din 11 nave, către Centura Kuiper, în scopul demonstrării existenţei *lupei cosmice* şi a *ochiului lui Dumnezeu*, care examinează prin aceasta Micul Sistem Sol;

– în 1415 EC: este „închis" ultimul Asklepiard, un ortodont-Eleus-|Capricio|131209 considerat ultimul medic funcţional, pe staţia de reparaţii Olymp/Neptun;

– în 1503 EC: Entitatea Raţională Digitală Xolotl încheie cu umanitatea un tratat de noninterventie în CavitateaVerniană, valabil timp de 30.000 de ani, perioadă care va permite maturizarea „zeului lithic", înainte de încercarea reluării comunicării cu el;

– în 1584 EC: începe aplicarea în practică a Planului Chin-Qua Warton de agregare a primei planete artificiale din Sistemul Sol, prin poziţionarea pe orbite de fricţiune a celor doi mari planetoizi ai Centurii de asteroizi, Ceres şi Vesta. Pentru a participa activ la realizarea lui, Entitatea Raţională Digitală Xolotl condiţionează acest lucru de oprirea planurilor de colonizare de dincolo de fruntariile lui Jupiter, pentru o perioadă de 4300 de ani;

– în 1790 EC: IUOA construieşte Arcada Izotopică, prima structură nonmaterială din istoria construcţiilor umane, cu care acoperă şi izolează complet Portul Xenoc, pentru a-l feri de orice influenţe distructive din partea spaţiului cosmic înconjurător;

– în 1998 EC: Marina Planetară Alfa şi Marina Solariană Beta intră în stare de conflict, din cauza revendicării acelu-

iași corp spațial drept bază permanentă de operațiuni – asteroidul Ceres; o *sapiență speculativă figurativă,* din componența Marinei Solariene Beta, reușește să identifice momentul în care din coconul fulgurant de hiperenergie Stundt, care înconjoară orice corp cu potențial de a deveni viu d.p.d.v. biologic, se desprinde *elementul Adam* și pătrunde în interiorul moleculelor acestuia, aprinzând scânteia vieții; informația este utilizată pentru a introduce prin breșa rămasă deschisă un program de tip Educo 001, renunțându-se astfel la operația invazivă asupra fătului încă nenăscut;

– în 2088 EC: descoperirea entităților inteligente, actaneele-superb, în atmosfera înaltă a lui Jupiter, de către membrii umani ai unei expediții marțiene;

– în 2120 EC: „Ostroavele stelare" 002, 003, 004, 005, 006, 007 sunt lansate către Sistemul Proxima Centauri pentru accelerarea procesului de colonizare;

– în 2209 EC: are loc Declarația Primei Desprinderi Cosmice, intervenția Marinei Planetare Alfa soldându-se cu câteva zeci de mii de morți și mai multe milioane de IA-uri de clasa I și a II-a scoase complet din funcțiune; Biserica acordă dreptul la eutanasiere colectivă;

– în 2210 EC: Anul Primei Desprinderi Cosmice, în care structurile sociale cele mai îndepărtate de Therra îşi declară independența şi devin autonome d.p.d.v. administrativ;

– în 2237 EC: MPA și MSB fuzionează într-o structură nouă, cu denumirea de Marina Solariană;

– în 2290 EC: Planeta Marte devine operațională, d.p.d.v. atmosferic, prima parte a procesului de therraformare încheindu-se cu succes;

– în 2319 EC: construirea tunurilor acvatice Bruguel-Ellyann, cu ajutorul cărora se realizează cele şapte inele de gheață din jurul Therrei;

– în 2390 EC: Institutul Pentru Cercetări Fractale Booleene anunţă descoperirea mişcării de rotaţie a Timpului în jurul propriei axe;

– 2405 EC: „Ostroavele stelare" 002, 003, 004, 005, 006, 007 de tip asteroid devin sateliţi permanenţi ai Proximei Centauri;

– în 2468 EC: crearea planetoidului locuibil „Gheaţa Veşnică", stabilizat pe o orbită eliptică în jurul Proximei Centauri;

– în 2726 EC: coloniştii „Gheţii Veşnice" descoperă că Proxima Centauri este o stea fluctuantă;

– în 2693 EC: Administraţia Spaţială Reunificată decretează Proxima Centauri zonă interzisă navelor therriene pentru o perioadă de 2000 de ani;

– în 2935 EC: este descoperit astroportul extraterestru Poarta;

– în 2990 EC: Uniunea Fiinţelor Umane Protezate din Sistemul Sol supune unei ample dezbateri ideea transferului personalităţii şi inteligenţei umane pe un suport biologic nonuman;

– în 3011 EC: în zona costieră a insulei Altheea (fostă Madagascar), sub comanda *mullului* Mahabo, începe amplasarea celor trei thori, destinaţi să atragă din steaua Sol energie electrică, în mod direct; la clinica „Mâna destinului" se realizează primul trasnfer de personalitate, între un om şi un delfin albastru, specie hibridă, trăind exclusiv în marea inelară din interiorul Cavităţii Verniene;

– în 3044 EC: cei trei thori de pe Altheea se cuplează la câmpul magnetic solar, deschizând *evantaiul magnetic* şi aducând independenţa energetică a insulei;

– în 3107 EC: Gaşpar Henrique Delamollia QW, una dintre IA-urile compozite independente de pe Altheea, proiectează *deflectorul de câmp*, cu ajutorul căruia câmpul magnetic solar este utilizat și ca factor de deplasare al cargourilor spațiale, reducând aproape la zero costurile de deplasare;

– în 3208 EC: începe proiectul „Energie Joviană pentru Terra" (EJT);

– în 3230 EC: Tribunalul Unic Solarian acceptă spre cercetare solicitarea unui grup de umani de pe satelitul Europa de a fi transferați în corpurile „insectelor Baugis", structurile larvare extraterestre adăpostite de oceanul de pe satelitul jovian;

– în 3267 EC: Administrația Spațială Reunificată acceptă modificările impuse codului legislativ spațial, la solicitarea entităților inteligente actaneele-superb de pe Jupiter. Umanitatea devine de acord cu ideea că tot ceea ce există într-un perimetru spațial dat trebuie să aparțină, în mod egal, tuturor membrilor cărora li s-a acordat statutul de ființă inteligentă;

– în 3357 EC: se declanșează invazia Heechee, prin intermediul Porții;

– în 3362 EC: Poarta este dirijată spre coroana stelei Sol și distrusă prin remodelarea structurilor subnucleare de bază; în urma războiului Heechee-an, rămân blocate definitiv peste 25.000 de astronave extraterestre;

– în 3379 EC: Administrația Spațială îl eliberează pe raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, solicitându-i sprijinul pentru a da de urma Portului Xenoc;

– în 3395 EC: Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski se declară Împărat al Imperiului Oort, populat de un sin-

gur om, el însuși, și de un miliard de entități artificiale raționale inteligente, provenite din Sistemul Sol;

– în 3396 EC: Administrația Spațială Reunificată recunoaște statutul de asociat politic al Imperiului Oort;

– în 3451 EC: pe Marte, sunt create primele lacuri artificiale, în aer liber, în zona Mare Sirenum;

– în 3482 EC: Sakolah-ab 0001, o inteligență-fagure protezată de pe insula Altheea recepționează primele *semnale de flux*, sosite pe Calea Magnetică, simultan cu impulsurile obișnuite; este vorba despre ARTEFACTE, dovezi materiale iconice stranii, îngropate în inima stelei Sol de către o civilizație străveche, aflată în trecere prin brațul galactic;

– în 3492 EC: Administrația Spațială Reunificată începe anveloparea satelitul therran Dione cu o protoatmosferă de tip jovian, destinată populării cu familii de actanee-superb, ființe inteligente care locuiesc în atmosfera joviană;

– în 3589 EC: revenirea astronavei tahionice „Arrakis", pornită în urmă cu un mileniu către constelația Fornax, încărcată cu spori de viermi-de-nisip, care cotropesc Therra (Prima Revenire a Umanității);

– în 4052: se înregistrează primul val de ***maree cosmică,*** o mișcare seismică fără precedent a spațiului cosmic, declanșată de fuziunea, cu 10 ani mai devreme, a personalității unui echipaj uman de militari ai Marinei Spațiale cu norul verde din inima nucleului galactic;

– în 4109 EC: Therra este declarată Muzeu de biologie planetară, cu rolul de a proteja, cu titlu de exponate, toate speciile ce trăiesc în ecosistemul său. ERD Xolotl este ales primul custode al muzeului, pentru următorul mileniu;

– în 4112 EC: dispare Marea Pată Roşie de pe Jupiter, ca urmare a EJT;

– în 4236 EC: Sistemul Sol este închis într-o *sferă Dyson;*

– în 4351 EC: Sakolah-ab 0001, o inteligență-fagure protezată, de pe insula therrană Altheea, solicită Administrației marțiene cesionarea dreptului de a fora, în căutare de diamante, pe unul din cei patru coloși montani ai planetei;

– în 4370 EC: *lupa cosmică,* instrumentul de forare propus de Sakplah-ab 0001, devine cel mai important proiect de inginerie cosmică, realizat cu cele mai mici costuri, din întreaga istorie a colonizării cosmice;

– în 4382 EC: se încheie, în manieră catastrofică, proiectul „Energie Joviană pentru Terra" (EJT); *lupa cosmică* forează în conul vulcanului marțian Arsia Mons, declanșând o uriașă explozie magmatică, transformată după câteva zile, într-o erupție de apă clocotită;

– în 4391 EC: inundația catastrofală de pe Marte determină Administrația Spațială Reunificată să-i mute pe toți coloniștii către lunile lui Saturn: sub greutatea apei, planeta se rupe în trei bucăți, care devin parte integrantă a Centurii; ERD Xolotl avertizează administrația asupra faptului că apa care a produs catastrofa marțiană provine dintr-un univers acvatic aflat în contact cu universul nostru în zona lui Arsia Mons;

– în 4415 EC: o echipă de prospectare de pe satelitul Vesta eliberează din greșeală în spațiu miliarde de viruși-inteligenți Karra, care sunt într-un final anihilați de intervenția Marinei Solariene;

– în 4446 EC: Oleg Saviranov ot-Gabir, un explorator spațial proteiform, descoperă molocii, umbre bidimensionale având mărimea unei milionimi de micron, care plutesc în fotonii solari lichefiați, un drog care provoacă boala numită halucineea;

– în 4499 EC: o sondă automată, trimisă către Norul lui Oort, raportează apariția aşa-numitelor „foraje negre", zone de spațiu din care lipsea elementul de *manta,* precum şi dispariția împăratului Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, din autoproclamatul Imperiu;

– în 4503 EC: Administrația Spațială trimite în Norul lui Oort cea mai mare expediție de căutare din istorie: 220 de nave ale Marinei pornesc o cartografiere complexă a Norului și o căutare de mare amploare a împăratului Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, fără a reuşi însă să descopere vreo urmă a acestuia;

– în 4881 EC: Ethan Von Chamisso don Misere este primul om care-şi transferă personalitatea pe un creier de siliciu care-l imită pe cel uman în proporţie de 78%;

– în 5010 EC: prima reclamă creată de structura inteligentă noncarbonică Noul Ogillvy – *capodopera Nuages;*

– în 5087 EC: Ogillvy realizează primele *reclame minerale,* în Centura de Asteroizi;

– în 5144 EC: nava-toroid *Osaka Nippo* descoperă sistemul stelat cvintuplu Pladentarius, care se roteşte în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă;

– în 5192 EC: Therra intră în gara cosmică Pegasus, devenind conştientă de faptul că entități inteligente cosmice utilizează corpurile cereşti ca pe mijloace de locomoție prin spațiu;

– în 5221 EC: omenirea îşi stabileşte prima colonie extrasolariană pe uriaşa stație spațială IVERNA 11, poziționată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar;

– în 5521 EC: *nemuritorul* Nicholas Flamen, revine în Sistemul Sol pentru închiderea *praştiei cosmice,* în urma unui acord comercial încheiat cu Societatea de Exploatare a Gazelor Cosmice;

– în 5460 EC: Administrația Spațială Reunificată hotărăște realizarea arhitecturi inteligente nonumane, bazată pe structura cea mai răspândită din Univers – stelele, care are ca scop studierea fenomenului *Galaxia Sudică* din sistemul cvintuplu Pladentarius;

– în 5525 EC: Consiliul Intern al Administrației Spațiale Reunificate decide crearea lui Ramon Gomez Max Aub I®, prima entitate ficțională din istoria umanității; realizată după etalonul filozofului Denis Diderot, aceasta scrie uriașa „Enciclopedie a cunoașterii universale pentru secolul LVI EC", echivalentul a o mie de miliarde de volume tipărite;

– în 5536 EC: Administrația Spațială Reunificată semnează un tratat de colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene pentru construirea unei piramide triunghiulare care să aibă bază Proxima, respectiv Alfa A şi Alfa B, iar vârful să fie orientat către Pladentarius. Acesta urma să devină cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fotonică, ce urma să înțeleagă misterul fenomenului denumit *Galaxia Sudică;*

– în 5611 EC: este creat Hammamoto Ori Galvan AS, cea de-a doua entitate ficțională, având ca model de bază personalitatea savantului Albert Einstein; aceasta concepe „Teoria involuției speciilor", lărgind conceptul de specie la nivelul tuturor corpurilor care se mișcă prin spațiul cosmic;

– în 5682 EC: 5682, directorul de programe de pe „Erebus Alticol", cuirasatul care asigura protecția stațiilor therrane în zona Pladentarius, realizează că fenomenul *Galaxia Sudică* reprezintă un cromatofag cosmic;

– în 5796 EC: își fac apariția *pirații* ***bugg***, cele mai sofisticate sisteme de furat-discreditat-transformat-distrus in-

formaţie din câte fuseseră proiectate vreodată în istoria postumanităţii;

– în 5885 EC: are loc războiul de 60 de minute dintre Therra şi Coloniile Miniere Saturniene, încheiat cu victoria flotei therrane;

– în 6001 EC: Ethan von Chamisso don Misere solicită transferarea personalităţii de pe creierul de siliciu pe un creier de cuarţ, cu o rată de fidelitate a imitării celui uman de 92%;

– în 6002 EC: la intervenţia ERD Xolotl, taberele angajate în disputa privind nemurirea corpului uman ajung la un compromis – orice studiu ştiinţific asupra acestui caz este amânat până după anul 10.000 EC, Biserica Reunificată urmând să suspende funcţionarea tuturor enciclicelor şi bulelor emise de Sfântul Scaun în această privinţă;

– în 6010 EC: este descoperită pe satelitul saturnian Mirandia *apa vie,* capabilă de restructurarea genetică a organismelor ce o consumau, adaptându-le la supravieţuirea liberă în spaţiul cosmic;

– în 6026 EC: sunt concepuţi biomizii (entităţi biologice şi mecanice, simultan, dedicaţi exclusiv lucrului în spaţiul cosmic);

– în 6106 EC: Administraţia primeşte, prin intermediul lui Xolotl, o solicitare de „autonomie parţială", în raport cu solicitările umane, prima dovadă a unei *inteligenţe de masă* biomide;

– în 6112 EC: prima Biserică Biomidă devine activă pe satelitul saturnian Rhea;

– în 6318 EC: e descoperită prima *cavernă Cassinni,* de către căpitan de trailer Spondeose Navarro Cassinni; acesta descoperă solonolla, un gaz reprezentând o rămăşiţă ră-

masă de la începuturile formării spaţiului, care e folosit ca drog pentru a mări puterea de autocontrol asupra corpului;

– în 6432 EC: e conceput in vitro Jean Hunt Mendel-Lamarck, primul om complet modificat genetic (omul facocer);

– în 6787 EC: Administraţia Spaţială Reunificată anunţă că Nicholas Flamen este primul *nemuritor* care solicită admiterea reintrării în Sistemul Sol;

– în 6889 EC: Administraţia Spaţială Reunificată creează Entitatea cu Inteligenţă Multiplă ENIAC, pentru a determina factorul matematic implicat în curbarea timpului;

– în anul 7014 EC: sunt închise ultimele depozite clandestine de droguri therrane (patru depozite, conţinând 14.000 de tone), situate în Insulele Paradisului;

– în 7120 EC: în Coroana Solară este amplasată prima Insulă Solară (Alfa), în vederea exploatării de plasmă; producţia care atinge 10^{223} grame-erg/sec se împachetează în câmpuri magnetice şi este expediată spre Valion Enor-0012 Andalusia, o platformă de conversie a plasmei primitive în produse energetice secundare, situată pe orbită venusiană;

– în 7155 EC: Administraţia Spaţială înfiinţează 112 puncte-de-alarmă-spaţială, pe orbite trans-charoniene, profitând de energia gratuită furnizată de Staţia Solară;

– în 7211 EC: la marginea Centurii Kuiper, situată în direcţia nordului magnetic al Galaxiei, se agregă primul asteroid-colonie, Lumea lui Okannon;

– în 7332 EC: sunt realizate primele „hărţi de fugă" ale vântului solar; Trustul CoRal-Amon demarează lucrările pentru Insula Solară Beta;

– în 7377 EC: începe să funcţioneze Insula Solară Beta, care face să crească de trei ori volumul de plasmă exploatată direct din Coroana solară;

– în 7520 EC: Leopold Alvaro Hosco Minimatti concepe *suveica ionică,* cu ajutorul căreia devin posibile sporturile solariene – Surf Ra şi Desant Ra;

– în 7724 EC: plonjorul Eric Sant descoperă în timpul unui Desant primul biocromat, formă de viață solariană, cu structură fotonică;

– în 7657 EC: Consiliul Neo al Administrației Solariene aprobă inserarea unui disruptor molecular în fiecare astfel de individ auman, care solicită dreptul la cetățenie și, simultan, pe cel la viață nesupravegheată și la autodeterminare în educație;

– în 7766 EC: intră în funcțiune Stația Solară Ultimateia, cea de-a o suta stație de exploatare a plasmei solare, iar energia devine gratuită pentru oricare cetățean uman sau nonuman al Sistemului;

– în 7789 EC: are loc primul val de colonizare a asteroidului Vesta; are loc pregătirea sa pentru therraformare și construirea a trei domuri exterioare și a două subtherrane, de către o echipă formată din 125 de oameni, 17.000 de i-boți și 1228 de i-droizi; înainte de retragere, therraformatorii pornesc un ciclu de accelerare a mișcării de rotație în jurul axei, pentru creșterea atracției gravitaționale;

– în 7895 EC: Autoritatea Spațială Reunificată interzice sporturile solariene, în vederea conservării speciei inteligente a biocromaților;

– în 8102 EC: pe Vesta sosește al doilea val de colonizare, dar mișcarea inconstantă de rotație a asteroidului determină abandonarea proiectului și părăsirea corpului ceresc;

– în 8122 EC: Entitatea Multiplă Eniac (EME) înființează Ordinul *Dervish,* care readuce în actualitate planurile străvechiului Ordin Masonic de dinainte de Era Cosmică;

– în 8129 EC: EME propune umanităţii *filozofia călătoriei fără de sfârşit*, un sistem de călătorie în timp, de tip *poltergeist*, prin care milioane de Isuşi Christoşi sunt aduşi pe Therra pentru începerea marii Judecăţi;

– în 8202 EC: Administraţia Spaţială Reunificată face public anunţul că Insulele Solare reuşesc să exploateze o treime din masa plasmei produsă de steaua Sol, fapt care începe să producă pendulări perceptibile ale axei stelare, manifestate la nivelul Sistemului prin „valuri mareice";

– în 8304 EC: în urma exploatării intense a plasmei solare are loc prima „surpare" a *ghasei* (atmosfera internă a Coroanei), declanşând un uragan catastrofal, care mătură din cale 12 Staţii Solare şi duce în derivă, către Centura Marţiană, toată flota civilă întâlnită în cale;

– în 8372 EC: Arshanallupand-ohinho Ciela, preşedintele Administraţieie Solare Reunificate, o intelgienţă/plurală/postumană/reconvertită-într-o-colonie-fungică, desemnează drept câştigător proiectul „Conversia spaţiului", propus de Colonia Raptor, în vederea revenirii la conceptul de energie gratuită pentru toţi consumatorii;

– în 8422 EC: demarează proiectul construirii unei noi *hiperlentile solare*, care va conduce la crearea de protostele semiartificiale, primul pas în revenirea la gratuitatea energiei în Sistem;

– în 8899 EC: Grupul-surogat Codinus 0001 de pe Hydra creează primul *energoid* din istoria cosmică, Enola Nihon, un şarpe bioenergetic, cu independenţă de mişcare, lung de aproape 1000 de kilometri;

– în 8915 EC: Codinus 0001 porneşte în migraţie, către sistemul binar Capella (Alpha Aurigae), aflat la 42,21 ani-lumină de Therra;

– în 9113 EC: Enola Nihon depune 12 ouă energetice într-un cuibar gravitaţional aflat la distanţa de trei axe Hydriene de Pluton, din care eclozează 12 *energoizi-pui;*

– în 9300 EC: observatorii amplasaţi pe sateliţii neptunieni Larissa, Proteus şi Nereida înregistrează apariţia celor 666 de *energoizi,* strănepoţi ai Entităţii Raţioanle Digitale Xolotl, care pornesc prin Galaxie în căutarea Divinităţii;

– în 9317 EC: umanitatea primeşte din partea lui Xolotl informaţiile necesare pentru accesul la QA09016+6730, o gaură neagră pitică, din studierea căreia urmează să identifice principiile care stau la baza motoarelor cu axă neutrinică, care îi va deschide porţile zborului galactic;

– în 9620 EC, metacomplexul biologic Colentin propune o expediţie de cercetare pe Titan, satelitul planetei Saturn, în urma căreia descoperă o mulţime de structuri nonbiologice vii, matrice în gheaţă ale formelor carbonice vii de pe Therra;

– în 12.122 EC: e descoperită, într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului Urban Delos, **maşina timpului HGW** (anul 0 al Erei Temporale); are loc revolta ateilor împotriva fanaticilor religioşi, care zguduie întreg continentul afro-american, producând o sută de milioane de victime; începe Era Antireligioasă;

– în 12.400 EC, SGEI se transformă în SEEI şi reîncepe extracţia plasmei din Soare;

– în 12.608 EC: este inventată Moara, primul sistem virtual de receptare, stocare şi punere în condiţie de funcţionare a *sufletului* uman (există 998 de planete colonizate);

– în 12.669 EC: autoemulatorul jovian generează cea de-a doua faţă a universului cunoscut, în structura numită realitate virtuală, care-l copiază pe primul în cele mai mici detalii;

– în 12.899 EC: descoperirea de către inginerii SEEI a plasmoizilor în razele solare (declanşatori ai apariției *cărămizilor vieții biologice*, în sistemele atmosferice de tip terestru);

– în 13.112 EC: Houlon Belvedere Charismat 213-0, unul dintre cartografii zonelor temporale, descoperă intenția călătorului temporal HG Wells de a crea o buclă temporală, în punctul cronozofic 1895 pre-EC, și împiedică inițierea ei, desființând ideea de călătorie în timp, până la sfârșitul secolului XXV EC;

– în 13.178: SEEI se transformă în SBEE (Spatial Black Energy Extraction) și începe realizarea primei micro-găuri negre artificiale, cu pâlnia îndreptată în direcția altor universuri;

– în 13.220 EC: Supremul Cata al-Manzor declară mahomedanismul o religie încheiată și îi sfătuiește pe adepți să devină practicanți ai altor culte;

– în 13.401 EC: postPapii Sinelgie aPostatul, Corolarium tElepatul și Saunapodus rElevatul emit Bula cu numărul 11.111.112, prin care recunosc dreptul oricărui credincios la autodeterminarea credinței personale și anunță sosirea timpului biblic al Resurecției;

– în 13.407 EC: veghetorii de la periferia interioară a Norului lui Oort anunță că un val de acrețiune gigantic contureazä Norul lui Christ, mai multe copii fotonice, reprezentând Norul sub forma chipului lui Iisus, în momentul morții pe cruce;

– în anul 13.411 EC: se declară „începutul Zilei de Apoi", primul val de resuscitare aducând la viață primatele preumane; sauropodele invadează Therra o lună mai târziu, într-o cavalcadă fără precedent, care distruge în calea ei o bună parte din structura de informații și de deplasare la

suprafața solului; Consiliul ATIEI al Pământului decide să izoleze, prin câmpuri de forță, suprafața fostei Brazilii, şi să forțeze, cu ajutorul prionilor atmosferici, deplasarea turmelor de ierbivore mari, urmate de prădători, în acest areal;

– în 13.412 EC: Buddha Shakyamuni își face apariția într-una din junglele asiatice, coborând de-a lungul fluviului Zyamir, pe o plută din lemn de cedru, însoțit de ucenicul său preferat, Ananda; 300 de milioane de umani şi IA-uri, părăsesc centrele urbane, urmându-l pe propăvăduitor de-a lungul fostului continent indian;

– în 13.413 EC: pe cerul dinspre răsărit al străvechiului regat al Iudeii își face apariția ComoSan1 \ As, o supercometă care anunță apariția lui Jesus Christ, care strânge în jurul său un miliard două sute de mii de adepți;

– în 13.414: Consistoriul postPapal admite că uriaşa aglomerare migratorie umană, pornită într-o stranie migrație per-pedes, a fost predicționată de către profeții credinței divine și că, în subteranele palatului Vatican, neatinse încă de ochii mirenilor, există manuscrise care prezintă deznodământul acesteia;

– în 13.415 EC, Norul lui Oort începe să se dezmembreze, sub suflul celui mai puternic curent spațial înregistrat vreodată, mareea solară cunoscută în istorie sub denumirea de ***gigantea solarisiana***; este momentul în care Stelarul Christ, Fiul Stelelor, se ivește din profunzimile transneptuniene, pășind pe valurile de energie pură către sudul galactic;

– în 14.245 EC: pe continentul Unamerikha apare Cronos Bulevard, o cale de călătorie care traversează, pe verticală, cronologiile și spațiile, către inima Universului;

– în 14.456 EC: numărul populației atipice depăşeşte pentru prima dată pe cel al populației umane normale; a-

şasea-evoluţie-Energ marchează prin unde pseudoseismice teritoriul colonizat de QI-Raţiune în interiorul Sistemului Sol, supranumit şi Cercul Vassari/Helmuth/Ming;

– în 16.002 EC: Domul Concav (grilaj de clonizi de pază ai Sistemului Sol) creează *barierele Serverus H-O-H-0000,* capabile să identifice inteligenţele nonbiologice şi metabiologice şi să traducă în limbaj chimic intenţiile lor;

– în 16.572 EC: încep să fie trasate primele hărţi ale seismelor criozofice;

– în 16.716 EC: sistemele inteligente de clonizi de pază detectează apropierea de Sistem a unei pitice albe lenticulare, pe care încearcă să o oprească, fără a reuşi. Pitica este formată din 177.891 de capsule, adăposturi pentru *fiii stelelor,* creaturi plasmoide derivate din coloniştii umani porniţi în urmă cu opt milenii să colonizeze cosmosul (A Doua Revenire a Umanităţii). Practicând canibalismul stelar, aceştia se pregătesc să devoreze Soarele, înainte de a porni mai departe către Alpha Centauri;

– în 16.885 EC: Domul Concav cedează puterea executivă unui terţil, Sinavrocodul Almabeta//Elta, o structură cerebroidă întinsă pe suprafaţa unui planetoid artificial, specializat în elemente filozofice de gnoză a spaţiilor. Timp de peste două milenii şi jumătate, Almabeta//Elta trebuie să rezolve mai multe crize sociale, ştiinţifice, religioase şi economice, dintre care, de departe, cea mai gravă s-a dovedit a fi destabilizarea energetică;

– în 17.400 EC: are loc prima „pâlpâire" a novei Sol, care trimite un flux neutrinic în direcţia sistemului stelar binar Terzan 5 CX1, aflat la 19.000 de ani-lumină de Therra;

– în 18.000 EC: o *glifă-cron* descoperă că punctul de apariţie al *vântului criozofic* îl constituie **apariţia scrisului** şi,

implicit, a fixării pe diferite suporturi materiale a informaţiilor, între care şi acelea consemnând evenimentele petrecute; cronicile, letopiseţele, istoriile, au repezentat primele tentative de corecţie a **criozofiei sociale;**

– în 18.615 EC: se întoarce în Sistemul Sol *santinela Sarge 1000 Bjon*, o matrice cuantică de subenergie, expediată de postumanitate spre marginile Universului pentru a stabili dacă acolo există civilizaţii ajunse la viaţă veşnică; postumanitatea reprezintă o matrice bioenergetică în care există nu individualităţi umane, ci mii de structuri de identificare personală, reunite în *torţe de energie;*

– în 19.881 EC: este consemnată cea de-A Treia Revenire a umanităţii către leagănul ei – Therra. *Eugeniile* umanităţii, călătoare printre stele şi linii temporale, trimit un sol către Sistemul Sol pentru a lua contact cu o entitate individuală a umanităţii. Întâmpinat de Cvartonii Q, descendenţii liniei de succesiune a Administraţiei Spaţiale, acesta e interesat de evoluţia religiei creştine, pe care o asociază, în mod surprinzător, cu primul computer din istoria omenirii, ENIAC;

– în 20.199 EC: are loc Marea Segregare, în urma căreia Alternativele Neio la Comandă hotărăsc transformarea întregii matrice materiale din braţul galactic în „umbre în oglindă", structuri ficţionale reproducând realitatea, dar nesolicitând consum de energie externă;

– în 21.222 EC: entitatea numită Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski revine în Sistemul Sol, transformat între timp într-o plasă/de/energie, şi încearcă să stabilească legătura cu entitatea post-Raţională Xolotl, rămasă pe post de gardian al acesteia, după plecarea umanităţii în spaţiu;

– în 21.223 EC: Xolotl îi propune lui Grammichele-Zamoyski să i se alăture în tentativa de a transforma mega-

satelitul jovian Gallian-ab-Hanar într-o Metainteligenţă cosmică;

– în 23.990 EC: un *prion-Dreyfus* realizează primul studiu de cercetare criozofică postumană, ajungând la concluzia că Timpul natural este înlocuit treptat de Timpul asumat de entităţile inteligente ale Universului;

– în 23.998 EC: începe era Marii Tăceri Finale, moment marcat prin întreruperea consemnărilor din Arhiva Administraţiei Spaţiale Reunificate.

Imperii și regate

Prima informație despre Huasteca datează din anul 11 EC și a fost înregistrată în arhiva provinciei autonome Shuan, una dintre regiunile cele mai mari și mai bogate desprinse, parțial, din conglomeratul statului chinez, în primii ani ai mileniului al III-lea. Era vorba despre o solicitare de împrumut din partea unui grup de oameni de afaceri din America de Sud, care voia să cumpere o suprafață mare din teritoriul statului Zambia, aflată la nord de vecina sa Tanzania, pentru a înființa o colonie de muncă în domeniul IA. Pentru a-i determina să accepte solicitarea, i s-a promis *mogulului* Le Tzi-Hu că un sfert din produsele de înaltă tehnologie produse aici le vor fi vândute la prețul de producție pentru următoarea jumătate de secol. Împrumutul a fost acordat, societatea „African Huge" a fost înființată, a cumpărat domeniul și a început realizarea celui mai mare holding din lume în domeniul înaltelor tehnologii aplicate.

În anul 36 EC, pe acest teritoriu mai mare decât multe state din Europa sau Asia lucrau peste zece milioane de angajați, producând în special elemente de Inteligență Artificială pentru armatele lumii. Câștigurile

obținute erau imediat reinvestite în tehnologie de ultimă generație și în achiziționarea de noi teritorii. Pentru a nu trezi suspiciunea statelor africane din apropiere, erau cumpărate zone întinse din fiecare, dar în niciunul o suprafață atât de mare încât să le fie refuzată cererea. În anul 52 EC, noua locație, apărută brusc pe hărțile lumii, era mai mare decât oricare țară africană, iar numărul lucrătorilor care locuiau aici, racolați în special din țările asiatice și ale Americii de Sud, depășea oficial cifra de 98 de milioane. Era o zonă lipsită de șomaj și cu un câștig de peste 75.000 de dolari pe cap de locuitor. Cererea pentru a fi acceptat ca lucrător era de-a dreptul uriașă. La sfârșitul anului, „African Huge" a solicitat ONU statutul de teritoriu autonom afiliat, cu denumirea de TA Huasteca. Pentru ca denumirea să nu pară bizară, cererea a fost însoțită de documente etnolingvistice locale, care atestau faptul că pe acest teritoriu existase cândva un trib foarte puternic de... albi, care-și spuneau Huasteca.

După *Războiul de 87 de minute* din anul 56 EC, lumea s-a divizat în atât de multe microputeri statale, care luptau pentru acumularea de teritoriu și de populație civilă, încât nimeni nu a mai acordat atenție unui teritoriu-firmă situat atât de departe în inima Africii negre, despre care se crezuse că s-a prăbușit asemenea atâtor altora, mai puțin norocoase. Dar Huasteca, care avea în acel moment un număr record de locuitori

pentru o țară africană, și-a revenit repede din șoc, a instaurat legea marțială pe uriașul său teritoriu și s-a declarat regat. Primul rege, ales prin sufragiu universal, a fost Solomon Hand I, un director de vânzări al firmei, care a știut să reorienteze sumele de bani din conturile firmei pentru alegerile electorale, pe care le-a câștigat în mod detașat.

Regatul Huasteca a fost recunoscut pe plan internațional de către rămășițele statelor rămase după *război*, imediat ce acesta a început să facă donații de echipamente IA militare. În anul 61 EC, devenea prima putere economică și militară de pe continentul african și semna tratate de vasalitate cu toți vecinii apropiați, mulțumiți să îi accepte drept autoritate, în schimbul unei minime protecții armate. Cinci ani mai târziu, Regatul cumpăra terenuri uriașe în Asia, de la mogulii locali și începea să construiască primele fabrici de armament. În anul 71 EC devenise atât de puternic, încât Mica Americă a trebuit să semneze cu el un tratat de neagresiune și un parteneriat economic, din care a ieșit destul de șifonată.

În 75 EC, regele Solomon a fost asasinat de un comando european, în timpul unui turneu asiatic. Succesorul său la tron, numit prin testament de către defunct, a fost Dian Wasserland Orio, secretarul său personal, care a anunțat că îi va duce mai departe politica de expansiune, arătându-se interesat de proiectul spațial al fraților Hamish.

În următorul deceniu, Regatul a cumpărat și supus întregul teritoriu peninsular al fostei Italii, înființând o a doua capitală la Veneția. De aici, a început să încheie alianțe și să semneze protocoale de supunere cu puterile locale supraviețuitoare ale războiului global. În anul 92 EC, trupele sale de mercenari ajunseseră pe valea Rhinului și se angajaseră în primele lupte de uzură cu franctirorii germani, aliați ai puternicului Imperiu Hispanic menținut dincolo de Pirinei de împărăteasa Carolina Vanessa Suidur. În anul 93 EC a avut loc bătălia de pe Oder, în urma căreia trupele huastece au fost învinse și împinse înapoi, până pe teritoriul vechii Alsacii. Luptele s-au purtat cu tot felul de arme, începând de la săbii și macete, arcuri, arbalete, sulițe și terminând cu puști, pistoale și chiar tunuri aparținând perioadei Războiului Rece european. Existau peste tot tancuri, tanchete, camioane, transportoare blindate și avioane, dar nu puteau fi folosite din cauza lipsei combustibilului lichid, dar și a distrugerii aparaturii electronice de către puternicul *puls electromagnetic* repetat generat de loviturile nucleare tactice.

Împărăteasa Suidur a mers personal pe linia frontului și a solicitat o întâlnire între patru ochi cu regele Orio, în cursul căreia a fost semnat primul tratat de pace între cele două puteri. Regatul Huasteca s-a angajat ca vreme de zece ani să nu mai provoace niciun conflict dincolo de granițele provizorii din acel mo-

ment; în schimb, Imperiul Hispanic a promis să nu intervină în niciun fel în politicile expansioniste ale acestuia de peste ocean. „Am rămas prea puțini, ar fi spus preafrumoasa împărăteasă, pentru ca să continuăm să ne măcelărim între noi tocmai acum, când lumea din jur s-a mărit brusc și fiecare are posibilitatea să se extindă în ce direcție dorește, fără a-l deranja pe celălalt".

În anul 95 EC, Imperiul a acceptat aderarea mai multor teritorii germane și chiar franceze, extinzându-și puterea până în ținutul Țărilor de Jos și semnând o alianță cu un comitat danez, Senderborg, al cărui Mare Jude, Olaf Stapledon, a devenit primul consilier al împărătesei Carolina, iar ulterior cel de-al doilea soț. În schimbul acestui aranjament, Imperiul și-a stabilit frontierele dincolo de insule, în Marea Baltică, ajungând la granițele fostului regat al Suediei.

În 99 EC, împărăteasa Carolina Vanessa Suidur a traversat oceanul, la bordul uriașului velier „Cristofor Columb", efectuând o vizită în Statele Unite Therrane ale Americii. Deși tratatele semnate cu copreședinții Hamish și Miles Huismans au rămas secrete, cele patru nave cosmice lansate de Imperiu în anii 81, 82, 85 și 86 EC au participat la atacul forței federale therrane asupra Coloniei Marțiene Olympus, din anul 99 EC, atac care a distrus-o complet, izolând în felul acesta Planeta Roșie de Pământ pentru următoarele decenii.

Drept mulțumire pentru acest ajutor, SUTA și-a recunoscut politic principalul aliat din bătrâna Europă, trimițând în 102 EC pe Hamish Huismans să participe la ceremonia căsătoriei dintre împărăteasă şi Olaf Stapledon, consfințind astfel legătura strânsă dintre cele două puteri mondiale ale momentului. Un an mai târziu, SUTA a invitat Imperiul să participe la modernizarea Portului Spațial Iowa și la transformarea sa într-o gigantică rampă de lansare a misiunilor spațiale în interiorul Sistemului Sol.

Strângerea relațiilor dintre cele două superputeri continentale a determinat retragerea politică din toate tratatele semnate anterior de către Regatul Huasteca, care s-a orientat spre o serie de mici înțelegeri cu puteri locale, considerate de rang inferior până atunci. Cea mai importantă dintre ele a fost aceea cu Uniunea Australiană, căreia i-a oferit sprijinul pentru proiectul de curățare a orbitelor circumtherrane apropiate de deșeurile produse de activitățile cosmice anterioare *Războiului de 87 de minute.*

Deja în anul 101 EC, Regatul avea alianțe cu 16 astfel de state mici și se străduia să realizeze propria confederație spațială, care să fie o replică la Structura Administrativă a Spațiului Cosmic, inițiată de SUTA, în colaborare cu Imperiul Spaniol. Asasinarea copreședinților Huismans, în anul 104 EC, de către un comando al forțelor speciale care asigurau securitatea

aparatului de stat al SUTA, a fost pusă în seama regelui Orio, dar nu s-a găsit nicio dovadă care să sprijine o asemenea acuzație. Singurul rezultat direct al acestei crime a fost începutul destrămarii SUTA, în 116 EC, care a fost măcinată de mai multe lupte interne pentru putere, până în 127 EC, când Daniel Breit Kotska, guvernator al Portului Spațial Iowa, a intervenit în politica therrană a fostei puteri americane, reușind să creioneze o serie de pacturi între forțele interne rivale și să construiască Federația Nord-Americană (FAN), căreia i-a devenit președinte pentru o perioadă de 26 de ani.

Pentru a slăbi forțele ce se opuneau pe plan global unui avans tehnologic și militar al FAN, Kotska a acordat statutul de națiune-asociată Falansterului Columbian Da Costa, pe care l-a ajutat cu specialiști în înaltă tehnologie și cu suportul militar al Portului Iowa în războiul de uzură pe care acesta îl declarase Dominionului Cubanez. Pentru a-și apăra interesele în Marea Caraibelor, împărăteasa Suidur l-a ridicat pe Lordul Acquillas, liderul Dominionului, la rangul de conte de Asturia și a ordonat flotei spaniole să atace orice navă care se îndrepta spre coastele Falansterului Columbian. În bătălia decisivă din 130 EC, din dreptul Insulelor Condor, pușcașii marini ai Falansterului Da Costa au reușit să obțină o victorie prețioasă, scufundând șase nave de război spaniole și paisprezece aparținând Do-

minionului. Era confruntărilor directe dintre Imperiul Spaniol și Regatul Huasteca se reinventa în formule noi.

În 135 EC, bătrânul regele Dian Waseland Orio a întreprins ultima sa acțiune înainte ca boala de rinichi de care suferea de aproape trei decenii să-i curme zilele: a finanțat în secret asociația de pirați cosmici a lui Andreea Slivermoo-Hata pentru o operațiune de anvergură împotriva unui transport de metan congelat, cu lungimea de 550 de kilometri, plătit de Imperiul Catolic și adus de un supercargou al Forței Spațiale Federale de pe Saturn, pentru plasare pe orbită therrană, în vederea realizării unui satelit artificial locuibil. Operațiunea piraterească s-a dovedit un succes de anvergură, stabilitatea financiară a Imperiului fiind zdruncinată în mod serios.

Un an mai târziu regele Orio a murit, într-o clinică de pe Phoebe, tronul fiind ocupat de fiul acestuia, Muan Hangio Oro-cel-blond. Luptele directe între cele două puteri s-au reluat în 142 EC, când cele două armate de aproape un milion de soldați fiecare s-au întâlnit în Bătălia de pe Vistula, de data aceasta Regatul Huasteca obținând o victorie decisivă, care a determinat armatele imperiale să se retragă până dincolo de Rhin. Regele Muan Oro a cerut arbitrajul direct al lui Daniel Breit Kotska, pentru impunerea condițiilor de capitulare, Portul Spațial Iowa fiind amenințat de ocuparea de către pirații lui Hata. În urma tratativelor de pace, Imperiul Spaniol a pierdut teritoriile fostelor

state Franţa, Belgia, Olanda, Danemarca şi Polonia, permiţându-i-se extinderea doar în Teritoriile de peste Mări. De asemenea, se obliga să plătească despăgubiri de război în valoare de cinci milioane de livre de argint, precum şi jumătate din canitatea de minereuri extrasă de pe Niobe în următorii cinci ani.

În 143 EC, împărăteasa Suidur a abdicat, retrăgându-se din viaţa publică pe satelitul personal ce gravita în jurul planetei Venus. După câteva luni în care Imperiul a fost condus de regele-consort Olaf Stapledon, Oligarhia Imperială l-a numit împărat pe foarte bătrânul conte Frederic Alonso de Saavedra, cel care a pregătit cu răbdare şi viclenie revenirea Imperiului în prim-planul politicii therrane.

În anul 149 EC, el a oferit posibilitatea fiecărui conducător de localitate de pe teritoriile Germaniei şi Danemarcei să devină membru al Oligarhiei, cu condiţia să accepte să facă parte dintr-un imperiu extins dincolo de limitele tratatului semnat cu Regatul Huasteca. După o serie de întrevederi cu aceştia, împăratul Pedro I a declarat încheiată închegarea noii structuri de putere numită Imperiul Catolic Hispano-German, care cuprindea un teritoriu de 8.850.000 de kilometri pătraţi şi o populaţie de 202.324.000 de locuitori, întins pe trei sferturi din Europa, o parte din pământurile Asiei şi învecinându-se la vest cu SUTA, prin teritoriile insulare din apropierea coastelor acesteia, pe care

spaniolii le ocupaseră, conform vechiului tratat. În 151 EC, Imperiul a invadat Uniunea Australiană și a pus capăt extinderii spre sud a Regatului Huasteca.

Moartea președintelui american Daniel Breit Kotska, în 153 EC, în urma unei embolii, a zdruncinat fragilul echilibru politic dintre Therra și abia înfiripata populație spațială. În 154 EC, Structura Spațială Therrană s-a transformat în Administrația Spațială a Sistemului Sol (ASSS) și a preluat toate navele spațiale, sateliții, structurile orbitale și coloniile de pe plantele Sistemului, cu excepția celor de pe Phoebe, Dione și Niobe, care au rămas posesiunile spațiale ale Pământului. Politica noii structuri de putere a fost una de neutralitate față de evenimentele militare care încă zdruncinau Therra, dar a încurajat pe față politicile de emigrare în spațiu și, în secret, a acordat unele facilități Regatului Huasteca, pentru a-și realiza propria flotă spațială și a începe colonizarea Centurii Marțiene.

Treptat, cele două superputeri therrane au intrat într-o fază de echilibru militar și, cu excepția câtorva ciocniri în spațiu, nu a mai existat nicio confruntare serioasă, până la „puciul Soarelui", din anul 229 EC, când Parlamentul Solarian, sprijinit în secret de Imperiu, a încercat să răstoarne prin forță ASSS-ul și să acorde Therrei libertate deplină în politicile vizând colonizarea spațiului cosmic. Oamenii piratului cosmic Silvermood-Hata au luat cu asalt Roata Solară,

unde se țineau cele mai multe dintre ședințele ordinare ale ASSS-ului, folosindu-se de informații provenind de la serviciile secrete ale Imperiului, dar s-au trezit înconjurați de Forța Spațială Federală, ajutată de mai multe nave de transport ale Regatului Huasteca. Puciul a eșuat, pirații care nu au fost capturați au fost nevoiți să se refugieze în Centura Marțiană, iar Parlamentul pus sub stare de arest și, într-un final, dizolvat. Chiar dacă nu au fost găsite dovezi concludente ale asocierii lor cu Imperiul Catolic, Administrația Spațială a interzis deținerea și utilizarea de nave cosmice pentru următorii 50 de ani de către acesta, lăsând o libertate absolută în domeniu Regatului Huasteca. Libertate de care noua putere spațială a profitat din plin, sub protecția invizibilă a ASSS-ului.

În 290 EC, când Imperiul a reușit să-și ridice din nou pe orbită primele nave, Regatul deținea deja 76 de puncte de colonizare, cele mai multe pe suprafața sateliților jovieni și în Centură, dar şi de o flotă impresionantă, a doua ca număr de nave și ca putere militară după cea a Forței Spațiale. În încercarea de a diminua influența tot mai puternică pe care acesta o avea asupra unora dintre membrii Administrației, Consiliul Mic a intervenit pentru a-i oferi Imperiului oportunități de dezvoltare în spațiu, deschizând *era colonizării fără taxe,* care a durat aproape un secol.

În 399 EC, dintr-o eroare de poziționare geospațială, două nave de colonizare imperiale s-au întâlnit

în același punct cu trei nave huastece, fiecare având pretenția că deține în mod legal dreptul de a coborî la suprafața planetoidului în vederea colonizării. După o foarte scurtă confruntare între navele angajate, s-au purtat trei bătălii în apropierea Planetei Roșii, cu rezultate incerte. Lucrurile nu au degenerat, deoarece împăratul Reinhald Wilhelm de Oliveira a suferit un atac cerebral și tronul a rămas neocupat timp de aproape doi ani, perioadă în care Imperiul a primit interdicție din partea Administrației de a utiliza alte nave cu excepția celor comerciale. Singura confruntare din secolul al V-lea EC s-a purtat în anul 433 EC, pe fața întunecată a planetei Mercur, când Imperiul a pierdut 11 nave de colonizare și o fregată, iar Regatul 4 crucișătoare de clasă A și 5 cargouri de marfă, transformate pentru transportul trupelor. În urma confruntării a fost semnat un nou tratat de pace, mediat de Forța Spațială Federală, care a impus ambelor puteri restricții importante în domeniul navigării în spațiu.

Ultima mare bătălie dintre cele două părți beligerante a avut loc în anul 506, la intrarea pe Coridorul Marțian și a durat peste o jumătate de ani-standard. În timpul ei, fiecare dintre combatanți a avut de înfruntat și navele piraților cosmici aflați sub comanda surgeonului David Y. Fric. Fiecare parte a reclamat victoria, dar niciuna nu a fost în stare să dovedească acest lucru în mod practic. Pierderile în tehnică de

luptă și în unelte-auxialiare-inteligente a fost enormă, chiar dacă nici Imperiul și nici Regatul nu a prezentat vreo cifră în fața adunării extraordinare a Consiliului Lărgit al Administrației Spațiale, care a obligat cele două părți la semnarea unui armistițiu. Acest lucru s-a petrecut pe planetoidul Ceres și prevedea, la primul punct, sistarea oricărei activități spațiale directe, orice problemă în această direcție urmând a fi rezolvată prin medierea Flotei Spațiale.

Impactul economic asupra celor două societăți a fost de-a dreptul dezastruos, Imperiul având cel mai mult de suferit din această cauză, întrucât cea mai mare parte a veniturilor sale provenea din activități spațiale. Ca urmare, în anul 672 EC a avut loc un puci politic, care a determinat fuga împăratului Saviez-Guron William Leopold în consorțiul Noua Zeelandă /Tasmania, o entitate statală lipsită de o formă unică de guvernare, care oferea dreptul la refugiu politic oricărei persoane umane care nu săvârșise un delict pe teritoriul ei. În mai puțin de un an, Imperiul s-a dezmembrat în regatele-marionetă Berlin și Toledo, precum și într-o republică-pilot cu orientare monarhică, Barcelona.

Regatul Huasteca a mai supraviețuit acestui șoc încă vreme de 215 ani, dar numai pentru că a acceptat o conducere pluripartită nonregală, formată din mai multe IA-uri compozite aflate sub comanda indirectă

a lui ERD Xolotl, şi şi-a restrâns teritoriul la dimensiunile iniţiale ale celui de la care societatea „Africane Huge" îşi începuse activitatea.

Era primul semn că era therrană se apropia de sfârşit.

Colonii extrasolariene

Prima lume-colonie din istoria Erei Cosmice poate fi considerat *Orașul Satelitar Avacuum*, ridicat pe orbită circumterestră de către forțele musulmane din întreaga lume în anul 14 EC. El a fost distrus, în cea mai mare parte, în anul 56 EC, de către forțele militare iraniene, în timpul *Războiului de 86 de minute* și nu a mai fost reconstruit niciodată, rămășițele sale fiind înglobate, în anul 69 EC, în structura modulară complexă a Portului Spațial Iowa. În cei 42 de ani de existență, Avacuum a adăpostit o populație umană cosmopolită, care a atins la un moment dat cifra de 10.166 de locuitori, în majoritate ingineri, tehnicieni și oameni de știință.

Cea dintâi colonie situată pe un alt corp ceresc decât Therra este considerată mina de metale grele Walpurgia 1, situată în craterul selenar Mafic Mound. Afacerea a fost demarată în anul 26 EC de trustul olandezo-german Krupp&Krupp, după ce nava spațială Artemis, de construcție germană, coborâse în Oceanul Procellarum, revendicând zona drept proprietate a statului german. Primele nave-cargou au aselenizat în Craterul Mic, instalând două module de susținere a vieții și începând forajele pentru primele tunele ale viitoa-

relor trasee miniere. Doi ani mai târziu, 64 de tehnicieni, ingineri și specialiști în utilaje grele se cazau în module și începeau să muncească în spațiul extratherran. Forajele pe verticală s-au dovedit însă o catastrofă și puțurile au atins o pungă uriașă de gaz metan, care s-a autoaprins din cauza frecării la expulzare și a determinat o explozie de mari proporții, vizibilă cu ochiul liber de pe Pământ.

În anul 36 EC, cel mai important concern de minerit din America de Nord întemeiază cea mai importantă așezare de pe un alt corp ceresc decât Pământul – Colonia Minieră Egan & Allamater, situată în apropierea craterului de impact Aristarchus, considerat încă din perioada de pionierat a științei astronomiei drept un adevărat „far al Lunii", din cauza albedoului său, de două ori mai puternic decât al celorlalte cratere selenare. Construită în manieră semiîngropată și acoperită cu o emisferă lucioasă din titan-vanadiu, colonia a fost locuită, în perioada sa de maximă prosperitate, de peste 21.000 de mineri, tehnicieni, oameni de știință și militari. În anul 56 EC, după spargerea Selenei în cei trei sateliți – Phoebe, Niobe și Dione, colonia rămasă ca prin minune intactă pe Phoebe a fost vândută Grupului Militar Autarhic, condus de frații Hamish, care a decis să o păstreze în stare de conservare până când societatea umană își va reveni d.p.d.v. tehnologic și va fi capabilă să ajungă din nou în spațiu. Cea mai mare

parte a populației coloniei a fost readusă pe Therra, între anii 62-69 EC, în colonie rămânând strict numai personalul dedicat muncii de conservare. Colonia a fost închisă definitiv în anul 99 EC, când locul este cumpărat de la SUTA de către Structura Administrativă pentru spațiul cosmic, în vedereea realizării primei sale baze militare pentru Forța Spațială Federală, proaspăt înființată.

În anul 58 EC, alianța statală Texas-Nevada (care se va transforma ulterior, sub coducerea fraților Hamish și Miles Huysmans, în formațiunea statală Mica America) înființează pe Niobe o bază militară de colonizare, denumită Waterloo. Situată în apropierea piscului Maginus, pe un platou lung de aproape 300 de kilometri, baza a fost concepută ca având caracter mobil, în acest scop fiind montată direct pe șine metalice. Deplasarea ei, cu ajutorul unor fuzee supracompacte, o făcea mult mai greu de lovit, în cazul unui atac direct cu rachete de pe orbita circumniobeană. Având forma și dimensiunile unui tren de dimensiuni mai neobișnuite, Waterloo putea să adăpostească până la 200 de militari și tehnicieni, al căror rol principal era acela de a identifica noi locații pentru microbaze fixe și a ajuta la construcția acestora. Rolul mai puțin cunoscut era acela de a identifica și lovi orice astronavă care ar fi părăsit Therra și de a cărei misiune guvernul federal nu ar fi fost înștiințat. Situația de după *Războiul de 87*

de minute nu a permis însă niciunei alte națiuni să ridice de la sol astronave, așa încât militarii texano-nevadezi au avut suficient de mult timp la dispoziție pentru a se dedica misiunii oficiale. În anul 65 EC, pe Niobe existau deja încă trei microbaze militare, însumând 229 de militari și angajați civili, iar în 72 EC, numărul acestora crescuse deja la 997. Ei au fost cei al căror sprijin s-a dovedit esențial în transformarea fostei Stații Spațiale Internaționale în Portul Spațial Iowa, ajuns sub stindardul Statelor Unite Therrane ale Americii. Din cele două locații, SUTA reușește mai multe lansări civile de succes, cu ajutorul cărora duce către Planeta Roșie elementele standard pentru înființarea unei colonii. Ultima consemnare a activității pe Waterloo datează din anul 72 EC, când baza militară s-a mişcat pe lungimea a 212 kilometri, lansând succesiv 14 rachete automate de tip Roland MCV, care au trimis spre Marte o Inteligență Artificială Auer și 86 de droizi, boți și cyberi ce urmau a fi coordonați de aceasta. În anul 78 EC, co-președintele Miles Huysmans semnează decretul de suspendare a activității militare pe Niobe, toate bazele de aici intrând în conservare.

Prima colonie umană din microsistemul planetelor gazoase gigant a purtat denumirea de Neon și a fost înființată în anul 192 EC, de către o firmă privată condusă de IA-Zolta 99, în colaborare cu o secție a poliției secrete a Imperiului Catolic Hispano-German, aflat în

plină expansiune spațială. În mod oficial, scopul noii colonii îl constituia exploatarea de gaze nobile, utilizate în domeniul uneltelor-artificiale-inteligente, care urmau a fi livrate către Therra sub forma unor calupuri înghețate, cu lungimea de un kilometru, împinse de o navă-barjă înzestrată cu velă solară. În mod neoficial, cel de-al doilea scop era înființarea în interiorul său a unui domeniu special, unde urmau să fie aduși deținuții de orice fel din Imperiu pentru a-și ispăși prin muncă pedepsele privative de libertate. În fapt, Neon avea să devină prima colonie-penitenciar spațială, un prototip al viitoarelor penitenciare de tip fagure, care aveau să domine zona de profil timp de aproape un mileniu. Săpată în interiorul gheții veșnice a satelitului saturnian Calypso, colonia avea dimensiunile unui oraş mediu therran, tunelurile sale coborând până la adâncimea de 6.000 de metri. Lucrările de forare, de extracție, de împachetare a calupurilor de gheață și de ridicare pe orbita de preluare erau făcute de către roboți supravegheați de IA-urile specializate, dar întreținerea spațiilor nou create era realizată de către deținuți, o activitate atât de primejdioasă încât jumătate din nou-veniți mureau în cavitățile care se prăbușeau peste ei din cauza fisurile ivite în urma vibrațiilor operațiunilor de forare. Coroborată cu decesele provocate de bacteriile și virușii extratherrani încorporați în gheață, această mortalitate extrem de mare i-a adus coloniei denumirea de Cimitirul Viilor și a făcut ca ea să de-

vină, în ochii opiniei publice, cel mai famat loc din Sistemul Sol. A fi condamnat să-ți ispășești pedeapsa privativă de libertate în Neon era echivalentul unei condamnări la moarte, fără drept de apel. În anul 227 EC a avut loc Marea Revoltă a neoniștilor, care au reușit să ocupe câteva din punctele principale de comandă, inclusiv astroportul de rezervă. Folosind cele patru astronave de salvare andocate aici, 798 dintre ei au reușit să se ridice de la sol și să se ascundă pe o orbită a satelitului Enceladus, lansând de acolo atacuri asupra coloniei, aflată încă în plin război intern cu minerii rămași. Șaisprezece nave de atac ale Forței Spațiale au adus în zonă aproape 10.000 de soldați, precum și 6752 de *delfinomi*, în 232 EC. Prima bătălie s-a dus în apropiere de Thetys și s-a încheiat remiză, militarii pierzând o navă și trei elemente-de-sabord, iar neoniștii reușind să se retragă onorabil, cu doar două nave lovite și 98 de morți. Cea de-a două bătălie, din Inelul nr. 12, între Rhea și Iapetus, a fost mai mult o hărțuială care nu a făcut altceva decât să traseze o linie de demarcație între cele două forțe. În 236 EC a avut ultima confruntare, rămasă în analele istoriei spațiale drept *bătălia pandoriană*, în care neoniștii au pierdut două nave, iar o alta a trebuit să fie abandonată. Cu nava rămasă funcțională, supraviețuitorii s-au refugiat în interiorul Marelui Inel, fondând cea dintâi *frăție*, care stă la baza înființării, în 424 EC, a lui Aslan Uniter.

Sistemul Proxima Centauri reprezintă locația unde a fost înființată prima colonie extrasolariană. Denumită Descartes-01 ab Salom, aceasta a fost ridicată de către membrii expediției de pe nava-generație Thales-din-Milet, ajunsă aici în anul 456 EC. Thales-din-Milet a fost una dintre ultimele nave-generație de tip clasic. Înzestrată cu motoare cu plasmă, ea a străbătut drumul de 4,22 ani lumină în 45 de ani-standard, ajungând în apropiere de steaua Proxima atunci când copiii primei generații de adulți de la bord depășiseră vârsta maturității. Din cei 7634 de umani înscriși în analele IA-ului Demostene, 562 au murit pe parcursul drumului, din cauze diverse, iar 212 în perioada de orbitare a Proximei, care a durat 12 ani-standard. În mod surprinzător, toți copiii generației de pământeni au supraviețuit și au ajuns cu bine pe orbita planetei Korassan, aflată în zona locuibilă, conform standardelor vieții carbonice elaborate de Administrația Spațială. A fost singura dată când i-au putut vedea pe ceilalți doi companioni ai Proximei, pitica gazoasă Soul și încă și mai mica planetă Eliazar, care din cauza orbitei foarte apropiate de stea avea suprafața acoperită de rocă lichidă, în perioada când se găsea la periheliu. Korassan s-a dovedit o planetă ospitalieră și adaptarea la noile condiții planetare s-a desfășurat conform așteptărilor. Colonia Sfântul Elm a fost ridicată parțial la suprafața planetei, parțial în subteran, deși atmos-

fera era respirabilă, iar grosimea ei dădea asigurări împotriva eventualelor ploi de meteoriți. În primii 50 de ani-K (cam 2/3 dintr-un an-standard), lucrurile s-au derulat în parametri previzibili, iar rapoartele către Therra prezentau o societate umană înfloritoare, care reușise să-și tripleze populația și să realizeze primele două astronave ionice, cu care începuseră cartarea Sistemului Proxima.

Protezozaurii Infra

Epoca protezozaurilor a început pe la mijlocul secolului I EC.

Protezele fuseseră inventate cu milenii înainte, arheologia medicală scoțând la iveală multe astfel de creații, unele dintre ele intrate demult în uitare: mâini de lemn, cu degete care se puteau îndoi prin intermediul unui sistem de arcuri, mâini de metal cu ingenioase tije interioare, care se puteau mișca asemenea unora naturale, ochi de sticlă pentru ghinioniști care chiorau din diferite motive, ochelari și lupe pentru cei cărora le slăbea vederea, picioare de lemn, de metal, de plastic, cu diferite moduri de articulare a genunchiului, corsete pentru piept și pentru șold, majoritatea metalice, coluri pentru susținerea gâtului, peruci din păr natural și din material sintetic, unghii false pentru înfrumusețarea degetelor boante, dinți și plăci dentare din diverse materiale, cele mai de succes în perioada mediană fiind cele metalice, nasuri de lemn, metal sau piele pentru cei cu astfel de defecte congenitale sau accidentale, cornete pentru urechi, proteze acustice mecanice și electrice și chiar substitute pentru organele interne (de la inimi, rinichi și plămâni mecanici,

până la elemente de finețe, precum stenturile de cord sau microcipurile Cora, care reglau numărul și intensitatea bătăilor acestuia).

Epoca de aur a protezozaurilor a durat până în 446 EC, când a apărut prima variantă a Programului Nanonicelor Medicale Asklepios (PNMA 1), care a început „reparațiile" medicale din interiorul corpului către exterior, făcând inutile multe ramuri importante ale medicinei clasice invazive, precum chirurgia sau osteologia. Desigur că ea a fost necesară, mai ales în condițiile vitrege de viață din spațiul cosmic. Cei mai mulți dintre cosmonauți erau oameni sau umani cu amplificatoare de mișcare sau cu implaturi cerebrale, iar accidentele se produceau frecvent. Se ajunsese, la un moment dat, la protezarea unor proteze deja amplasate, în acest caz trupurile celor ce sufereau procedurile medicale nemaifiind umane decât în proporție de 35-40%, iar problema care s-a pus în epocă cu privire la ei era statutul pe care trebuia să îl dețină aceștia. Întrebarea adusă de mulți filozofi ai științei în fața opiniei publice era dacă acești superprotezați mai erau sau nu oameni, în adevaratul sens al cuvântului. Deși nu ținuse pasul cu progresul din domeniile mecanicii spațiale și acela al Inteligențelor Artificiale, medicina evoluase însă suficient pentru a susține astfel de probleme de psihologie socială în atenția tuturor și, mai ales, a proaspăt înființatei Administrații Spațiale.

În 199 EC, primul om superprotezat din lume, mecanosetul Corneille V-Santini, a cărui compoziție corporală mai cuprindea aproximativ 48% elemente biologice naturale (în rândul acestora intrând și lichidul H_2O_4, îmbogățit cu plasmă, care îi ținea loc de sânge), a propus o definire a statutului uman în funcție nu de cantitatea de elemente biologice care îl compuneau, ci de identitatea structurală a hărții cerebrale cu aceea a unui om considerat clasic, de absorbția de oxigen atmosferic și de eliberarea de bioxid de carbon, după procesarea acestuia. Administrația a desemnat o echipă de studiu a cazului, pe care a numit-o Comisia de Stabilire a Purității Umane. Aceasta a emis în anul 206 EC o recomandare de acceptare a propunerii, întrucât din numărul de 2134 de cazuri supuse studiului un procent impresionant (peste 84%) au demonstrat un comportament perfect uman. În 210 EC, a fost adoptat „Protocolul pentru acceptarea subspeciei protezaților, în rândul speciei umane", care conferea aceleași drepturi și îndatoriri tuturor protezaților care nu depășeau un procent de 80% de înlocuitori de organe (creierul fiind considerat neînlocuibil, iar protezarea diferitelor secvențe ale sale nu trebuia să fie mai mare de 22% din valoarea întregii mase cerebrale).

Acceptarea protezării în proporții atât de mari, fără pierderea drepturilor sociale, a deschis noi căi de dezvoltare pentru cei care considerau că aceasta era o cale

eficientă de protejare împotriva accidentelor spaţiale. Întrucât cei care deveniseră lucrători în spaţiu acceptaseră sine qua non faptul că o revenire pe Therra era practic imposibilă, după depăşirea unei perioade de timp mai lungă de 10 ani, protezarea tot mai accentuată devenea practic o necesitate, o parte dintre elementele corporale suferind deteriorări ireversibile din cauza lipsei de gravitaţie şi a radiaţiilor de tot felul, care nu reuşeau să fie complet absorbite de scuturile navelor. Mai mult, aceia care-şi întemeiau familii în spaţiu sau îşi comandau descendenţi clonaţi îşi puteau permite de acum încolo să îşi protezeze urmaşii încă din stadiul de făt, prin intermediul ingineriei genetice. Cea mai frecventă comandă în domeniu, timp de mai mult de două secole, a fost aceea a generării de către sistemul de creştere al unui schelet din titan, care să poată să se mărească odată cu corpul noului-născut.

Evoluţia protezării nu s-a oprit însă aici. Când primii umani s-au stabilit definitiv pe sateliţii jovieni şi saturnieni, au realizat că principalul obstacol în calea colonizării acestui segment al Sistemului Sol îl constituie dependenţa de oxigen a secvenţei biologice a corpurilor lor, cât şi aceea de energie a secvenţei mecano-electronice care deservea prima secvenţă. Prin urmare, cei peste 5000 de colonişti şi asistenţi de colonizare ajunşi în zonă au decis să renunţe la Protocol şi să îşi modifice corpul conform cerinţelor mediului în care

erau obligați să trăiască. Protezarea a ajuns să depășească 84% din structura masei corporale, primele organe la care s-a renunțat fiind plămânii, respirația prin piele devenind principalul mijloc de oxigenare a creierului. În felul acesta, s-a redus cantitatea de oxigen necesară corpului la mai puțin de 18% din necesarul preconizat anterior, iar consumul de energie la doar 36-40%. Fără plămânii care ocupau aproape o treime din dimensiunile corpului, cu membre superioare mai lungi, dar cu picioare micșorate mai mult de jumătate, pentru că utilizarea lor în spațiu și în mediile cu gravitație redusă era minimală, noile corpuri metalo-plastice, înțesate de microtehnologie, semănau din ce în ce mai mult cu noile serii de droizi militari trimiși în zonă de Marina Militară pentru asigurarea trasporturilor de minereu împotriva raidurilor piraților cosmici. O modificare fundamentală impusă de absența plămânilor avea să fie făcută la nivelul actului de comunicare: protezozaurii nu mai puteau să articuleze cuvintele, chiar dacă aparatul fonator rămăsese intact, deoarece lipseau plămânii care să împingă asemenea unei pompe aerul prin acesta. Noile limbaje care l-au înlocuit au fost acela al semnelor, derivat din codurile militare, și cele wireless, direct de la creier la creier, utilizând încă cuvinte lipsite de actul propriu-zis al pronunțării, prin intermediul unor cipuri de amplificare-direcționare a semnalului radio. Acesta din urmă

s-a dezvoltat într-o măsură mai mare, deoarece acoperea plaja mult mai largă și mai importantă a comunicării cu roboții, droizii, boții și IA-urile care comandau sistemele de navigație ale navelor și pe cele de întreținere a coloniilor de la sol.

Ultima etapă a protezării corpului uman a fost cea a biotehnologiilor aplicate la scară moleculară. Inventarea chimiei bioenergetice, în anul 112 EC, cu ajutorul căreia era posibilă codificarea de informații, în baza undelor cerebrale Alfa, și stocarea lor în moleculele de gaz, a făcut posibilă o ramură evolutivă a viului, necunoscută în natură până în acel moment. Constatarea că în stare de semitrezie creierul era capabil să emită o undă-purtător Alfa, care putea transporta informație către un alt creier dacă era direcționată corect, a condus la apariția de umani cu amplificator de unde Alfa instalat încă din faza de făt. La naștere, o parte din cutia craniană supradezvoltată primea ca implant o pungă cu 20 de micrograme de heliu, care ținea loc de depozit gazos. Cantitatea de informație care se putea stoca aici era mai mare decât o treime din cea depozitată în Arhivele Administrației, ceea ce însemna că un singur individ uman putea să aibă acces la o plajă de informații atât de mare, încât ar fi putut juca rolul de zeu atotputernic în fața oricărei civilizații anterioare Erei Cosmice. Problema pe care o punea însă un cap și un creier supradezvoltate consta într-un sur-

plus de aprovizionare cu oxigen, fapt care a determinat unificarea indivizilor în grupuri de câte șapte, adică fixarea lor în spații care să nu depășească o sută de metri pătrați și în care să fie baleiați în mod continuu cu unde de oxigen molecular, absorbite prin piele, oxigen obținut prin intermediul capcanelor-de-oxigen, instalate cu milioanele în jurul stațiilor spațiale sau a coloniilor aflate pe solul sateliților.

Protezarea masei cerebrale a cunoscut un progres excepțional de-a lungul celui de-al treilea secol al Erei Cosmice. Problemele puse de lupta cu mediul ostil solicitau o viteză de reacție fizică mult peste cea cerută de mediul therran, o putere de sinteză sporită cu cel puțin 30% și o capacitate de calcul analogic dublă față de rata medie. Niciun artefact al ingineriei cibernetice nu ajunsese la parametrii fizici suficient de mici încât să poată să includă atâtea elemente de calcul la un loc, așa încât saltul către o protezare eficientă s-a făcut abia în 299 EC, când platforma medicală Aerogirus-STW, andocată în interiorul habitatului marțian Clovis-awn, a reușit să depisteze o bacterie, numită provizoriu Infra, care îmbolnăvise aproape un sfert dintre locuitorii habitatului. După ce a izolat-o, a analizat-o și i-a trasat harta genomului, Aerogirus a constatat că bacteria era de fapt un compozit biologic instabil, care nu ar fi putut exista în mod natural în mediul marțian. După aproape un an de cercetări complexe, institutul de mi-

crobiologie extraterestră Pasteur, de pe Dione, a ajuns la concluzia că Infra era, de fapt, o structură artificială inteligentă, supraviețuitoare a unui cataclism marțian care îi ucisese pe creatorii săi.

Infra deținea abilitatea de a rezista în orice mediu, combinând în aceeași măsură trăsăturile aerobe cu cele anaerobe. Introdusă într-un corp viu, se comporta în mod invaziv, străduindu-se să-i anihileze sistemul natural de apărare pentru a se putea multiplica. Ajunsă în creier, însă, își modifica fundamental comportamentul, pierzându-și complet agresivitatea. Aici își crea o „nișă de supraviețuire”, sub forma unui sac situat în stratul al treilea al zonei Broca, foarte aproape de centrul vorbirii. La scurt timp după încheierea activității de creștere, sacul începea să se umple cu particule mai mici decât miuonii, care până în acel moment făcuseră parte din regiuni cerebrale diferite, în special din undele energetice care apăreau în timpul activității de gândire conștientă. Aparent, particulele (numite *voiajori* de către clasificatori) migrau din toate părțile creierului, dar fluxurile variau ca densitate și ca valoare energetică. După trecerea unei perioade cuprinsă între șase luni-standard și un an, posesorul săculețului se trezea în fața unui vocabular substanțial îmbogățit, atât cantitativ cât și calitativ. Ca și cum voiajorii ar fi constituit fundamentul unui lexic la care acesta nu avusese acces până atunci. Mai mult, unii dintre cei

afectaţi de „lexiologie" cunoşteau chiar şi cuvinte care nu existau în limbajul curent al secolului în care trăiau. Dar erau capabili să descrie sensul acestora şi chiar să descopere/inventeze elementele pe care respectivele cuvinte le descriau. Altfel spus, cei mai atinşi de această pseudomaladie deveneau creatori de realitate, asemenea zeilor care, pentru a construi lumea oamenilor, au accesat mai întâi Cuvântul care a precedat existenţa, aşa cum propăvăduiau religiile străvechi.

În 366 EC, Antum von Allistar/Qub, un proceptor din domeniul energiilor inductive, a rostit cuvântul „olonwarre", la bordul staţiei-portuare Mercuria-Sol şi a declanşat procesul de creare pentru rionbaţi, curenţi spaţiali de joasă frecvenţă, utilizaţi ulterior până în secolul al IX-lea EC pentru contracararea efectului de derivă cosmică în Centura Marţiană. Allistar/Qub este considerat primul creator de materie în cadrul acestui Univers şi în amintirea sa, pe satelitul jovian Europa a fost concepută o /**dimensiune** *atmosferică*/, formată din trei furtuni simultane, răsucindu-se în jurul aceluiaşi nod de agregare. În istoria umanităţii EC, numărul lexiologilor cu puteri creative înregistraţi în mod oficial a depăşit cifra 1500, cei mai mulţi dintre ei activând în inelele saturniene şi uraniene. O bună parte din creaţiile lor a rămas necunoscută pentru contemporani şi chiar pentru generaţiile care le-au succedat, deoarece, fiind manifestări unicat, nu deţineau

coduri de identificare și erau considerate ca manifestări naturale necunoscute. Dintre puținii care au avut parte de înregistrarea creațiilor lor (datorate întâmplării sau voinței personale de a le dezvălui ca atare și celorlalți) se cunosc cazurile lui Estatotrene Wui, creatorul „rețelei de siliciu", care a reorganizat inelul numărul 12 al lui Saturn într-o structură tip fagure-de-miere, capabilă să înmagazineze, alternativ, energie fotovoltaică, energie gravitațională și energie magnetică pentru a efectua o operațiune de încetinire a rotației uriașului gazos în jurul axei; și cel al biomattului Gornad-Cells, singurul personaj umanoid cu două capete care a suferit de sindromul Infra, inventator al metaforei de deplasare adiacentă prin spațiu.

În anul 547 EC, Imperiul Catolic Hispano-German a încearcat să stopeze proliferarea necontrolată a populației nomade de protezozauri, care ar fi putut deveni un aliat important al piraților cosmici, prin achiziționarea sateliților marțieni Phobos și Deimos, pe care i-a transformat în colonii spațiene ce urmau să formeze baza Principatului Oamenilor Neprotezați din spațiul cosmic. Prin încercarea de a separa în felul acesta cele două facțiuni umane care populau spațiul cosmic, Imperiul s-a străduit să aplice în practică cunoscuta formulă „Divide et impera", care a fost utilă marilor puteri ale Pământului timp de aproape șase mii de ani, înainte de Era Cosmică.

Administrația Spațială, la rândul ei, sesizând puterea politică tot mai accentuată pe care o căpătaseră protezații în ultimele trei secole și intuind pericolul unei scindări în raport cu rasa umană therrană, care avea să rezerve spațiul cosmic exclusiv protezaților, ca subspecie mai bine adaptată la condițiile acestuia, a legiferat imposibilitatea obținerii de autorizație de protezare pentru orice uman care nu era deja protezat printr-o operațiune anterioară respectivei legi. Mai mult, a impus ca protezozaurii să achite taxe speciale pentru materialele de import de pe Therra și le-a interzis accesul în zona geocosmică therrană. Revoltele care au izbucnit în rândul acestora au fost rapid înăbușite prin întreruperea completă a legăturilor de orice fel și izolarea lor în spațiu. Supuși la diferite feluri de presiuni sociale și mai ales ignorați de marea specie a Neprotezaților, majoritatea protezozaurilor a ales să se refugieze în afara spațiului controlat de puterea militară a Marinei Spațiale, alegând ca destinație planetoizii din Norul lui Oort. Ultimii protezozauri au părăsit Sistemul Sol, în mod oficial, începând cu anul 712 EC, cu seria de arce stelare „Proton SQ Dynamic", care avea ca destinație finală sistemele planetare din Betegleuse. În 744 EC, Administrația Spațială a interzis protezarea nonmedicală, adică aceea care avea ca scop obținerea de calități fizice, psihice și intelectuale altele decât cele dobândite în mod natural.

Plonjorii M

Plonjorii M nu au existat, în adevăratul sens al cuvântului. Nimic nu s-a scufundat în propria moarte pentru a aduce la suprafața oceanului vieții pe cineva care se scufunda iremediabil în el. Dar anumite persoane umane și nonumane au jucat jocul morții, au reușit să treacă dincolo de barierele ce păreau inexpugnabile și au adus de acolo informații de o inestimabilă valoare cognitivă. Admiratorii necunoscători i-au numit plonjori M și termenul a rămas în limbajul uman pentru mai multe milenii.

Arhivele Administrației Spațiale nu consemnează momentul în care primul plonjor M a făcut saltul în oceanul morții, în încercarea de a recolta informații adevărate despre moarte. Este posibil ca acel scufundător să fi considerat gestul său drept o întâmplare ciudată, iar reușita o va fi atribuit hazardului și nu propriului efort. Așa că monumentul ridicat pe vârful muntelui Planin, de pe satelitul Dione, o statuie din bazalt, înaltă de 510 metri, reprezentând un bărbat gol încordându-se pentru a executa o săritură în golul negru de sub el, poartă doar această inscripție simplă: „Plonjorului M necunoscut, care a învins Moartea".

Statuia și inscripția, suflate cu vopsea fotoabsorbantă, sunt vizibile de pe orbitele therrane standard, astfel că toți călătorii și echipajele care vin și părăsesc Pământul sunt obligați să-și plece privirea din fotoliile lor și să-și aducă aminte că viața foarte lungă de care au parte se datorează îndrăznelii unui necunoscut.

Omul, spre deosebire de animale, s-a gândit permanent la moarte ca la un fenomen inevitabil, care urmează să stingă la un moment dat lumina conștiinței sale. Încă de la apariția acesteia, moartea l-a speriat și l-a atras, în același timp. Spre deosebire de toate celelalte animale, în mijlocul căreia își trăia copilăria primitivă, el își îngropa sau își incinera morții, convins că în felul acesta spiritele celor duși nu rămân să rătăcească veșnic pe plaiurile de vânătoare, ci își vor găsi odihna în pământ, odată cu corpul, sau în văzduh, odată cu cenușa risipită de vânt. Toate religiile lumii, de la cele mai simpliste (animismul), până la cele mai complexe și complicate (lamaismul, mozaismul, creștinismul, budhismul, zenismul etc.) au fost de acord cu ideea că moartea nu reprezenta o finalitate, ci doar un *prag*, probabil cel mai important din existența unui om, dar numai un simplu prag, la urma-urmei, o despărțire a spiritului de trupul purtător și o purificare a primului, în vederea continuării existenței. Ce însemna această purificare și, mai ales, ce se petrecea cu acest spirit după depășirea acestuia, părerile reli-

gioase (mai ales) au fost foarte împărțite, și până când știința nu a atins un anumit cuantum minimal de informații, moartea a rămas vălul negru dincolo de care nu se vedea nimic.

În anul 79 EC, doctorul militar Huan CheVara a stabilit ***prima treaptă a pragului morții***, reușind să readucă la viață decedați clinic ireversibil, prin administrarea de avasculină, o substanță chimică compozită, descoperită în oceanele Europei, satelitul lui Jupiter, care permitea corpului să absoarbă o mare cantitate de oxigen direct prin piele, cu ajutorul unui prea puțin cunoscut încă fenomen de „capilaritate", fără aportul plămânilor.

Adevărat că persoanele readuse la viață nu reușeau să supraviețuiască mai mult de două-trei zile standard, iar comportamentul era în mod distinct diferit de cel anterior, dar procesele vitale erau reluate la parametri restrânși, ele putând să-și încheie cea mai mare parte a activităților rămase în stare de suspendare după deces. Chiar și în atari condiții, „revenirea" din moarte a entuziasmat medicina vremii, savanții preconizând că aceasta va deveni, în scurt timp, doar o amintire a unor vremuri care nu dispuneau de cuceririle științei și tehnicii moderne.

Cea mai importantă problemă pentru societatea în care decedații au revenit la viață, fie și numai pentru câteva zile, a fost stabilirea unui nou statut social pen-

tru aceștia, deoarece recunoașterea oficială a decesului conducea în mod automat la schimbarea vechiului statut și la pierderea tuturor drepturilor sociale pentru cel în cauză. În cele din urmă, Consiliul Therran a acceptat ideea de *cetățean-semiconștient*, ale cărui drepturi reprezentau puțin peste 50% din cele ale persoanei decedate. Altfel spus, semiconștientul avea doar dreptul de a lăsa moștenire averea de care dispunea în clipa decesului, dar nu mai putea să încheie noi afaceri sau să le ducă spre finalizare pe cele aflate deja în derulare. Noua „Chartă a drepturilor și îndatoririlor celor reveniți din moarte", promulgată în 88 EC, în Tanger, a devenit Cartea Sfântă a peste 10.000.000 de semiconștienți, cifra globală anuală a reînviaților din Sistemul Sol. Legile stabilite de ea în vederea reglementării raporturilor dintre vii și semiconștienți au rămas valabile până în 292 EC, anul în care Sauveraigne ant-Cloud i Summer a anunțat depăsirea celui de-***al doilea prag al morții***, denumit de el Columbianul, în cinstea primului descoperitor oficial de lumi noi.

Dacă primul prag reprezenta limita temporală dincolo de care funcțiile de absorbție a oxigenului prin piele deveneau nefuncționale, din cauza fenomenului de necrozare, cel de-al doilea prag nu mai avea legătură directă cu corpul decedatului, fiind funcție exclusiv de bioenergia pe care corpul o întreținea în jurul lui în timpul vieții. Numită cel mai adesea „efect

Kirlian", după numele soților Kirlian care îl descoperiseră în 1939 pre-EC, aceasta era înregistrată imagistic după plasarea corpului într-un câmp electric de înaltă tensiune și frecvență. Haloul luminos, policrom, surprins pe înregistrări își modifica forma și cromatica în funcție de starea corpului biologic, de trăirile sale și de felul în care asimila factorii de mediu înconjurători.

Când bioenergia entităților biologice vii a fost certificată de știința finalului de secolul XX pre-EC, pentru unii cercetători a devenit limpede faptul că aceasta era în legătură directă cu „ce"-ul care anima trupurile. Anima, spirit, duh... denumirile au variat în timp, în funcție de cultură, de limbă și chiar de religie.

Fixarea asupra termenului „sparg", propus de Cloud i Summer, în 293 EC, a reunificat trăsături distincte din conceptele anterioare, reușind să le suprime și să se impună definitv. Spargul fiecărui om era un fel de amprentă din energie, unică, irepetabilă și ireproductibilă, cu existență nedefinită ca lungime. Dacă reușeai să o identifici, în momentul în care părăsea corpul (fenomen care se petrecea între 48 și 72 de ore de la instaurarea fenomenului morții), puteai să proiectezi o modalitate de capturare și de păstrare a ei, în vederea studierii și reutilizării.

Sauveraigne ant- Cloud i Summer a realizat un câmp magnetic cu rotire ambivalentă, trei zecimi de secundă

spre nord, trei zecimi de secundă spre sud, siajul electromagnetic generat de mișcare creând un cocon de lumină neagră, din interiorul căreia nu reușea să scape nimic.

Evenimentul din 292 EC, când i Summer a capturat spargul savantului Choluma Sertresan, la 32 de ore de la deces, reușind să-l vizibilizeze pentru cei o mie de martori ai experimentului, a rămas menționat în Arhive drept „fenomenul capturii lui Inpu, zeul cu cap de șacal". Spargul Sertresan a stat izolat timp de aproape 50 de ani, fiind investigat în toate modurile posibile. În 341 EC, a fost eliberat în câmpul magnetic al lui Dione, după ce fusese „marcat" prin inserarea în fluxul său, asemănător unei pungi alungite de gaz, a unei note electrostatice, un brâu de pozitroni înregistrat pe aparatura de urmărire a satelitului ridicat special pe orbită în acest scop. Ultima înregistrare a „mărcii" sale datează din anul 445 EC, după care satelitul i-a pierdut semnătura electrostatică. Deși mai mulți tehnicieni au propus diferite modalități de comunicare cu el, spargul nu a reacționat la niciunul dintre ele, lăsând impresia că forma bioenergetică nu deține decriptorii necesari.

În 310 EC, i Summer a reușit să captureze spargul exofizicianului Amalia sDart, decedată într-un accident de navetă, împreună cu toți membrii echipajului. Supraviețuitoare a șocului inițial al impactului, sDart

a murit în clinica de resuscitare Womolen-ga, nu înainte de a-și da acordul în legătură cu posibila recoltare a animei sale. Spargul sDart a fost supus examinărilor timp de numai doi ani, după care au fost lansate o mulțime de proceduri de comunicare, finalizate în 317 EC cu celebrul **cod Inpu**, cu ajutorul căruia s-a reușit întreruperea „barierei noncomunicării cu morții".

Comunicarea în ambele sensuri devenise, în sfârșit, posibilă. Codul Inpu reprezenta, în fapt, o secvențiere superrapidă a unei unde de lumină, în multigrama cunoscută (nu întâmplător) încă de la începuturile civilizației umane, formată din serii de câte trei cifre, repetate la capătul benzii numerice – 333 / 777 / 999. Încă înainte de obținerea primelor rezultate a fost remarcată utilizarea numerelor considerate fatidice în istorie umanității – 3 / 7 / 9. Hedracompul care făcuse propunerea secvențierii cu acestea remarcase faptul că ele formau baza de calcul pentru dimensionarea maselor stelare, incluzând aici și quasarii, pulsarii și găurile negre.

Primul mesaj primit din „lumea de dincolo", din partea spargilor a fost unul incredibil de scurt și de tulburător: „În sfârșit, putem comunica!". Fusese spartă o barieră care funcționa încă din perioada apariției primei ființe raționale pe Therra, barieră considerată imuabilă și eternă. Cel de-al doilea mesaj începea cu afirmația: „Suntem mai mulți decât stelele Galaxiei și

vă cerem ajutorul, vouă, urmașilor noștri care nu ne cunoașteți încă."

Informațiile primite erau halucinante. Calitatea de sparg era una pur energetică și constituia un stagiu intermediar între ființa bioenergetică numită om și un stadiu final a unei stări superioare, despre care spargii nu știau nimic. Foarte puțini dintre ei și într-o manieră care părea aleatorie erau aleși să depășească **pragul**, dispărând pentru totdeauna din sfera câmpului magnetic therran. Ceilalți continuau să rătăcească printre ființele vii, intrând uneori în interacțiuni stranii cu ele și generând o mulțime de filoane mitologico-legendare, printre care cele despre fantome, duhuri, vârcolaci, strigoi, diavoli, moroi, spirite sunt cele mai cunoscute. Cerința lor unică era de a scăpa din închisoarea câmpului magnetic, în speranța că universul va fi îndeajuns de mare încât fiecare să-și găsească o singurătate a lui.

În 331 EC, Cloud i Summer a transmis formelor energetice care populau cel de-al doilea prag că umanitatea solarisiană nu era pregătită tehnologic să străpungă barierele care separau lumile vizibile de cele invizibile, dar că problema urma să treacă în mâinile următoarelor generații de savanți, speranța urmând să rămână deschisă.

În 378 EC, o clonă-infidelă, specializată în analiza stărilor de câmp dezechilibrate, a remarcat fluctuații de până la 3-4 segawați între fluxul magnetic de intrare

și cel de ieșire prin polii magnetici ai pământului. Dezechilibrul se manifesta și în numărul arcelor magnetice care înfășurau globul, mult mai dese la Polul Nord și mai rare spre cel sudic. Concluzia la care au ajuns analizorii statistici a fost aceea că polii magnetici reprezentau un cuplu dinamic perfect, a căror inversare, la un interval de 11.000 de ani, polariza energia emisă de miezul fluid al Therrei, aplatizând-o pe sfera acestuia și nelăsând să se îndepărteze nicio singură cuantă magnetică de el. Harun ibn-Al Soar, un enunțiator-de-propoziții-în-logica-Quantum, de pe roata satelitară Deneb, a propus injectarea de fluid metalic în miezul Pământului pentru a destabiliza fenomenul ciclic de inversare și a începe un fenomen de depolarizare al energiei acestuia.

În anul 412 EC, Administrația Spațială a aprobat proiectul, care presupunea eliberarea în univers a miliardelor de miliarde de entități sparg și încetarea rolului de pușcărie pe care Therra îl avusese pentru ele. În 415 EC, jumătate din vulcanul Etna a fost decupat bucată cu bucată și mutat în zonele învecinate. Coșul eruptiv rămas a fost lărgit și căptușit cu folie de sticlă refractară, apoi în interior a fost montată o topitorie selectivă de rocă și timp de două decenii fluidul metalic rezultat din activitatea fără pauze a acesteia a fost trimis spre canalele de expulzare. În 437 EC, sateliții Marinei Spațiale Alfa au înregistrat primele semne ale

depolarizării, iar sistemul de comunicare cu spargii a început să emită, fără să fie apelat de partea umană – porțile închisorii se deschiseseră și primele milioane de spargi o părăseau deja. În 439 EC, în zona magnetică sinclinală a Pământului rămăseseră numai câteva sute de mii care, din diferite motive, greu de înțeles pentru oameni, nu se hotărâseră încă să facă pasul. Suntem pe Tărâmul Întunecat, au transmis ei, ca răspuns la întrebarea de ce nu plecaseră, la rândul lor. Nu știm dacă cei care ne-au părăsit au descoperit un loc mai bun sau nu. Ne temem că tocmai graba cu care au lăsat totul în urmă să-i fi pierdut pentru totdeauna. S-ar putea ca acesta să fie cel de-Al Treilea Prag, cel care spulberă totul, iar pentru ei să fi încetat orice speranță.

Cel de-*al treilea prag* a continuat să bântuie imaginația oamenilor sub forma unui set de informații neconfirmate, transformat într-un fel de mitologie orală, până în 1001 EC, când q-Bul Al-Varro, o structură multiformă, cu o sută de mii de chimoze cerebrale interconectate, a surprins un *ent pre-sparg* înainte de trecea primului prag, l-a capturat și l-a izolat într-o matrice subenergetică, utilizată de statorul unei astronave de linie pentru stabilizarea fluxurilor de energie care stabileau direcția navei în timpul deplasării. Izolarea completă din matrice, precum și mișcarea continuă a navei, care intersecta o mulțime de câmpuri magne-

tice, în timpul zborului, nu i-a permis entului să stabilească liiniile de forță care i-ar fi permis să treacă primul prag.

Pentru că nu a reușit să se transforme pe de-a-ntregul într-un sparg, entul nu a putut să utilizeze codul Inpu și să comunice cu răpitorul său, iar acesta, bănuindu-l de rea-credință, nu i-a permis să părăsească matricea în următorii 50 de ani. Când nava „Solstițiul verii indiene" a fost scoasă din serviciul activ și trimisă la casare, mai multe părți întregi și componente independente au fost depozitate pentru a fi reutilizate la diverse reparații ale altor nave. Printre cele din urmă, și matricea subenergetică. În 1204 EC, matricea a fost cumpărată de o navă tehnică de patrulare a sectorului jovian, „Salt secund", dar a fost redepozitată într-o nișă de protecție pentru încă nouă ani, pentru a fi folosită în caz de nevoie. Într-un final, „Saltul" a fost la rândul său propus pentru casare, iar matricea a ajuns, alături de alte piese de rezervă, în depozitul unui trust specializat în dezmembrări, de la suprafața satelitului jovian Io.

Acolo a fost descoperită de umana bioprotezată Aspasia Luan-de-vigo, care se ocupa cu colecționarea de obiecte rare. După ce a citit fișa de întreținere a matricii, a hotărât să facă tot posibilul ca să scoată entul din starea de muțenie, dar s-a lovit de aceeași problemă ca și toți posesorii anteriori ai acestuia – lipsa

unui cod de comunicare. Într-un târziu, a înțeles că spargii și enții reprezentau două moduri de existență după moarte diferite, cu care trebuia să utilizeze coduri diferite. Complet diferite. Dacă, în primul caz, codul Inpu reprezenta o secvențiere superrapidă a unei unde de lumină, **codul Anubis** pe care a reușit să-l creeze în numai câteva luni de muncă a constat într-o aglomerare metaritmică a quarcilor generatori de lumină neagră.

Descoperirea a fost bulversantă: entul aparținea întunericului, așa cum spargii aparțineau luminii. Pragul al treilea al morții reprezenta o metamorfozare a spiritului încă înainte de desprinderea de trupul biologic. Revenirea la viață, indiferent de metodele utilizate era imposibilă în cazul său, dar moartea nu exista propriu-zis decât ca un cadru de separare față de existența spargă. Enții erau făcuți să devină locuitori ai unui subUnivers a cărui singură legătură cu metauniversul în care trăiau umanii era energia prin care spiritul era legat de trup.

Prima întrebare pe care i-a pus-o Aspasia, după ce lanțurile de infirmații au fost decodate și trimise spre interpretare analiștilor Administrației, s-a referit la felul în care erau selectați enții în raport cu spargii. Altfel spus, cine ajungea Sus și cine era trimis Jos. Numai cei care nu dispuneau de suficientă energie pentru a se putea reîntrupa cândva, a răspuns entul. Și ce rol jucați voi în subUnivers? a fost următoarea între-

bare. Suntem cărămizile cu care ceilalți își construiesc avatarurile reîntrupărilor. Asta înseamnă că fiecare sparg ar trebui să-și aibă propriul ent, a comentat Aspasia, privindu-l ciudat. Când voi muri, spargul din mine care va încerca să se rupă de trup va avea o replică nevăzută, un ent, care va decide dacă spiritul meu va putea să revină cândva la viața biologică pe Therra. Un judecător a cărui existență nu va avea niciodată parte de metaUnivers și ale cărui decizii nu sunt bazate pe legile lui, a comentat Aspasia Luan-de-vigo, înainte de a sigilia codul Anubis și de a-l preda pe inp custozilor Administrației. Nimic mai fals, a răspuns acesta, din interiorul ferecat al matricei. Odată la 11.000 de ani, când polii magnetici ai Therrei polarizau și aplatizau energia pe sfera globului, întărind zidurile imateriale care îi țineau prizonieri pe spargi, enții căpătau energie de întrupare, la rândul lor, devenind entități umane nemuritoare. Rolul lor printre oamenii obișnuiți era acela al unor santinele, care vegheau ca delicatul sistem energo-eco dinamic al planetei să nu se destabilizeze. Nu există nemuritori! a ripostat Aspasia. Toate elementele universului au o existență limitată în timp, după care urmează inevitabilul ciclu al distrugerii și metamorfozării lor în alte elemente. Veți vedea, când va sosi vremea să vedeți și atunci veți înțelege cu adevărat, a răspuns entul, apoi s-a decuplat de la modulul energetic de comunicare și a reintrat în starea de muțenie, din care nu a mai ieșit niciodată.

Drogurile Erei Cosmice

Până la începutul Erei Spațiale, cel mai obișnuit viciu uman a fost considerat drogul, în toate formele sale materiale (solid, lichid, gazos). Era o substanță relativ ieftin de produs (uneori găsindu-se chiar în stare naturală), ușor de transportat și, mai ales, de utilizat. Starea de visare pe care o transmitea organismului îl făcea să pară inofensiv, iar dependența pe care o crea utilizatorului îi asigura traficantului controlul asupra consumatorului. Ceea ce însemna că, la un moment al cursului istoriei prespațiale, o mână de traficanți reușiseră să acumuleze mai multă putere decât dețineau regii și împărații aparținând trecutului. Pentru că ei negustoreau capacitatea umană de a visa.

Într-o primă etapă (foarte lungă) a istoriei, cultivarea, posesia, traficarea și consumul substanțelor halucinogene a fost liber. Reprezentativ pentru această perioadă a fost drogul numit opiu. În a doua etapă (mult mai scurtă), drogurile au fost interzise prin lege în cea mai mare parte a lumii, producătorii și traficanții condamnați la moarte sau la ani grei de închisoare, iar consumatorii trimiși la dureroase și adesea ineficiente cure de dezintoxicare. Lumea intrase în război cu acea

În 1267 EC, Biserica Catolică Reunificată a emis o bulă de excomunicare pentru toate experimentele care vizau „plonjarea în moarte", precum și comunicația cu entitățile domeniului morții – spargii, enții și altele care încă nu fuseseră descoperite până în acel moment. Deși bula nu poartă pecetea magnetică a Papei Silvestru Sonora al VII-lea, semn clar al divergențelor de opinie din interiorul Conclavului Mistic, ea a fost expediată tuturor credincioșilor din Sistemul Sol, devenind activă și întrerupând seria de descoperiri din domeniu.

În 1269 EC, Administrația Spațială a secretizat toate informațiile referitoare la „plonjori" pentru o perioadă de 15 milenii și a închis secțiunea Arhivelor unde fuseseră depozitate acestea. Evul Mediu Întunecat al Erei Cosmice își începea lunga existență.

mică parte a ei care promova moartea albă. Drogul cel mai consumat a fost heroina. În cea de-a treia și ultima etapă, drogurile au fost acceptate oficial, legislația fiecărei țări adaptându-se în funcție de ele, iar efectul lor nociv asupra organismului uman a fost anulat de către o medicină genetică aflată abia la începuturi, prin anularea anumitor informații la nivel celular cu privire la efectele pe care drogurile ar fi trebuit să le aibă asupra creierului. Fără să mai dețină informația chimică despre deteriorarea neuronilor implicați, creierul trata drogul ca pe o substanță oarecare, producătoare de endorfine. Cel mai căutat pe piața liberă a fost canabisul, în forma sa cea mai purificată, denumită sinsemilla, cu o mare concentrație de THC, cunoscut prin faptul că nu crea dependență și putea fi consumat în grupuri, creând anumite legături sociale considerate pozitive.

Odată cu ieșirea în spațiu, drogurile au devenit din plăcere o necesitate. În primul rând, îndepărtau stresul cauzat de singurătate și de claustrofobie. Apoi, ca medicament, a fost extrem de utilizat în perioada de început a medicinei spațiale, pentru calmarea diferitelor dureri provocate de factori cunoscuți sau necunoscuți și, mai ales, de bolile cauzate de radioactivitate, scuturile de protecție ale primelor nave nefiind foarte eficiente. Pentru aproape un secol, medicația spațială s-a bazat foarte mult pe substanța numită ca-

nabidiol (CNB), obținută din banala cânepă, care fusese utilizată anterior timp de mii de ani drept plantă textilă.

În 118 EC, singura expediție a Imperiului Hispano-German trimisă pe Ganimede, cel mai mare dintre sateliții jovieni, a descoperit *comwalla,* o moleculă de proteină, lipsită de acid nucleic, asemănătoare cu prionii degenerativi. Foarte rezistentă la temperaturi extreme și la solvenți puternici, comwala pătrundea ușor în organism, prin contact fizic direct cu pielea sau prin respirație, se stabiliza de obicei în plămâni și în creier și, spre deosebire de alți agresori biologici, nu încerca să se multiplice, ci doar să își securizeze noul mediu de viață. Iar acest lucru se realiza prin asigurarea centrului rațional din creier că nu are de ce să se teamă. Starea de euforie era una considerată propice de către acesta, deci umanul care era parazitat de această moleculă căpăta această stare în mod automat. După ce, într-o primă etapă, doctorii umani și platformele medicale controlate de IA-uri s-au străduit să descopere metode de a ajuta organismul să o elimine, în cele din urmă, ca urmare a faptului că starea infestaților se prezenta în parametri normali, cu excepția unei atitudini de ușoară euforie, s-a convenit să se renunțe la investigații și la modalități de tratament, pacienții rămânând în stadiu de permanentă observație.

În 157 EC, IA-ul medical Para/Celsus, ataşat coloniei Artemis, de la suprafaţa lui Io, a constatat că o parte dintre umanii infestaţi au depăşit vârsta de 90 de ani, iar starea lor de sănătate se menţinea în limite obişnuite pentru persoane cu 30 de ani mai tinere. Iniţial s-a crezut că este vorba despre un efect al radiaţiilor multiple de pe satelitul jovian, apoi al faptului că în ultimele decenii consumaseră exclusiv hrană hidroponică. În cele din urmă, o scanare multidimensională a creierului a dezvăluit faptul că acele zone în care se fixase molecula comwalla îşi măriseră dimensiunile, iar numărul de legături neuronale se dublase, iar în unele cazuri chiar se triplase.

Comwalla asigură nemurire şi extaz veşnic, s-au grăbit să dea asigurări exportatorii de material jovian, iar afacerea cu molecula lipsită de acid nucleic a ajuns brusc la parametri explozivi, scăpând complet din mâna autorităţii Administraţiei. Până în 187 EC, comerţul cu comwalla a fost controlat exclusiv de către traficanţi, conduşi din umbră de Andrea Silvermood-Hata. Banii obţinuţi au fost folosiţi la cumpărarea de acţiuni, pe numele unei firme-fantomă, la afacerea primului far cosmic, pus în funcţiune în anul 209 EC, despre care legendele spaţiale sugerează că ar fi servit drept rampă pentru lansarea spre Norul lui Oort a navelor capturate de piraţii din Centura Marţiană.

Comerţul cu comwalla s-a diminuat treptat şi a încetat cu desăvârşire în ultimii ani ai secolului al II-lea

EC, după ce LabSpace One, de pe Phoebe, a demonstrat cum molecula „vinovată" de împiedicarea procesului de îmbătrânire își pierdea aproape complet proprietățile și efectele pe care le producea la nivel cerebral, dacă era scoasă din brâul de radiații joviene. În 207 EC, Administrația a interzis tratamentele medicale care se bazau pe acțiunea ei permițând utilizarea acesteia numai de către coloniștii permanenți ai sateliților lui Jupiter. Comwalla a fost utilizată până în anul 4382, când proiectul EJT (Energie Joviană pentru Therra) s-a încheiat în mod catastrofic, zona devenind inaccesibilă pentru specia umană timp de aproape un mileniu.

În 4446 EC, Oleg Saviranov ot-Gabir, un explorator spațial proteiform, a descoperit în jeturile de plasmă expluzate de coroana stelei Sol șiruri convergente de fotoni lichefiați, în interiorul cărora pluteau *molocii*, umbre bidimensionale având mărimea unei milionimi de micron. Odată trecuți de corneea oculară, aceștia își descărcau automat o copie în nervul optic, rămânând în memoria retiniană până în momentul decesului posesorului acesteia. Când masa lor depășea un punct critic de dezechilibru, molocii se asamblau în structuri mozaicale, care interferau cu memoria vizuală a persoanei, creând lumi halucinante, din care nu mai exista scăpare. Pentru bolnavii de halucineea nu exista tratament, deoarece odată intrați în perime-

trul maladiei nu mai reuşeau să revină la realitate şi să furnizeze informaţii clare despre ea. Pentru a scuti familiile de cheltuieli inutile, Administraţia Spaţială a permis utilizarea de doze letale de narcotic, care să le facă trecerea în nefiinţă mai uşoară.

Întreaga istorie a acestei boli s-ar fi putut opri aici, dacă spre sfârşitul secolului un nou studiu ştiinţific nu ar fi descoperit faptul că molocii existaseră în retinele fiecărui om de pe Therra, încă de la începuturile umanităţii, dar numai expunerea acestora la radiaţiile fotonice direct în spaţiu, fără scutul ecranator al atmosferei crea condiţiile proprice declanşării bolii propriu-zise. Armand Howolly Oostend, un preparator-contingent de punţi biologice pentru serele hidroponice de pe staţiile spaţiale, s-a oferit drept material pentru experimente, în acest caz. Lipsit de 72% din corp, din cauza unui accident căruia îi supravieţuise în extremis, fusese nevoit să emigreze pe o colonie extratherrană, în căutarea unui spaţiu cu gravitaţie redusă, dar viaţa ca asistat medical îi devenise o povară, aşa că în 4492 EC a solicitat să fie direct expus la radiaţia stelei Sol şi să se îmbolnăvească de halucineea. Cele 14 implanturi neurale pe care obţinuse aprobarea să şi le facă înainte şi care permiteau accesul unui IA de categoria a VI-a la modul său de a gândi în imagini au permis monitorizarea proceselor derulate după îmbolnăvire. Iar constatările medicale au fost cu ade-

vărat surprinzătoare: deși corpul bolnavului nu mai răspundea la niciun stimul, fiind complet amorf, mintea sa intra într-o stare de stază euforică, ai cărei parametri atingeau cote incredibile. Iar imaginea cea mai clar conturată era aceea a unui loc paradisiac în care ea, mintea, putea să opereze orice fel de transformări dorea. Un zeu într-un paradis extrem de personalizat. Iată de ce nimeni nu mai voia să se întoarcă, au decodat mesajul analizorii medicali. Soarele promite Paradisul pentru fiii săi umani care nu au abandonat credința în puterea sa creatoare, au clamat o mulțime de preoți ai diferitelor culte existente la sfârșitul mileniului al V-lea. Soarele îi îmbolnăvește de halucinații pe toți netoții care își închipuie că spațiul este doar un altfel de Pământ și se grăbesc să-l populeze, fără să ia în seamă avertismentele platformelor medicale, au ripostat purtătorii de informație ai Administrației.

Disputa aprinsă dintre medicină și religie a durat peste o jumătate de secol, lăsându-se cu expulzări și anateme din partea celor dintâi și cu ridicarea cetățeniei medicale, din partea celorlalți. Milioane de procese au supraîncărcat rețelele Inteli, care susțineau mediul juridic solarian și sute de mii de umani și-au căutat independența părăsind Sistemul Sol și îndreptându-se către Norul lui Oort. Într-un final, în 4587 EC, Administrația a fost nevoită să intervină și să re-

glementeze legislația în vigoarea. Prin hotărârea Micului Consiliu, planetoidul Hermes, din Centura Marțiană, a fost declarat „zonă liberă de restricții medicale", iar cei care doreau să ajungă în Paradisul Solarian erau liberi să trăiască acolo, cu o minimă supraveghere medicală, pentru care trebuia să plătească o taxă specială al cărei cuantum acoperea aceste servicii. Timp de peste cinci milenii, Hermes a fost cel mai populat planetoid din sistem. În 10222 EC, orodontulspan Colapsan y-Tell, prima inteligență postcarbonică din istoria IA-urilor, ales președinte al Micului Cosiliu pentru un secol, a mărit cuantumul taxei de o sută de ori, suspendând în felul acesta sine qua non serviciile medicale de bază și închizând colonia drogaților cu vise solare.

Cel mai straniu drog utilizat vreodată de umani a fost *solonolla,* un gaz adus ca mostră într-un izolier de recoltare de către căpitanul Spondeose Navarro Cassinni, în anul 6318 EC, din prima cavernă Cassinni, descoperită de acesta în structura subspațiului. În fapt, era vorba despre primul fluid a cărui legătură între atomi nu ținea de câmpul magnetic desfășurat între aceștia. Un fluid despre care doar cu greu ai fi putut să-l numești gazos, deoarece avea consistența unei cețe foarte dense și care, eliberat în aer, într-un mediu controlat, avea tendința să se lipească de sol, iar atunci când îl străbăteai scotea un sunet de sfâșiere. Solo-

nolla s-a dovedit, într-un final, doar o rămășiță rămasă de la începuturile formării spațiului, fiind probabil un liant între diferitele sale substructuri micro-. Pătruns în plămânii oamenilor și ai animalelor le crea o stare de desprindere de la sol și de plutire, așa cum nici măcar scăldatul în apă nu reușea să o facă. Capacitatea de control a propriului organism creștea brusc cu 200%, iar obținerea unor performanțe sportive incredibile nu mai constituia o surpriză. Au fost umani care au urcat pe cele mai înalte creste montane din lume fără mască de oxigen și într-un timp apreciat ca fiind incredibil de scurt, ori care au coborât fără tub de oxigen la adâncimi maritime care depășeau o mie de metri, iar la revenirea rapidă la suprafață nu făceau embolie. Au existat afirmații neverificate despre ieșirea fără costum de protecție în spațiul extraatmosferic și chiar despre respirarea atmosferei lui Venus fără filtrele necesare. Într-un cuvânt, transformările biologice ale celor infestați cu solonolla păreau să conducă la apariția unui tip de organism cu o putere de autocontrol extraordinară, capabil de manifestarea unor puteri dincolo de limitele cunoscute.

Marele atuu al noului drog față de cele anterioare consta în faptul că nu necesita doze repetate pentru inducerea stărilor halucinogene – cea inițială le inducea în mod permanent. Apoi, brusc, în 6932 EC, întreaga populație care se drogase cu solonolla (mai mult de 10 milioane de umani) a dispărut din toate

zonele unde locuise până atunci. Statisticile menționează, de asemenea, dispariția unor nave de mărfuri (care ar fi putut fi folosite și de către umani, la standarde de confort și securitate absolut minimale) și chiar a două stații vechi, dezafectate, de pe orbita lui Iapetus, dar toate acestea la un loc nu ar fi fost suficiente pentru a transporta un număr atât de mare de oameni. Mai mult, lipsa lor pare să fi fost mult mai veche decât momentul constatării „evaporării" drogaților, iar legătura făcută între aceste două evenimente pare mai mult una de conjunctură decât una bazată pe fapte concrete.

Zece milioane nu reprezenta o populație foarte importantă, la nivelul celor 22.314.999.567 de locuitori ai Therrei și ai spațiului cosmic solarian, dar lipsa lor la diferite nivele de reprezentare a afectat destul de puternic osificata societate umană. Așa încât, până să se implice în studierea amănunțită a cauzelor și, mai ales, a modului în care se realizase dispariția, Consiliul Mic al Administrației a luat hotărârea irevocabilă (care nu era supusă votului Consiliului Lărgit și funcționa ca lege imuabilă) de a interzice cu desăvârșire existența drogurilor de orice fel în interiorul Sistemului Sol. Încălcarea acestei hotărâri, în orice manieră ar fi fost săvârșită, conducea în mod automat la expulzarea vinovatului și a eventualilor complici în Sistemul Centauri, în care existau deja două colonii – Alfa Cen-

tauri Bb şi Alfa Centauri Bc. Iar ascunderea acestui tip de infracţiuni, în condiţiile unei permanente supravegheri şi monitorizări din partea IA-urilor personale şi centrale era considerată aproape o imposibilitate.

În anul 7014 EC, au fost închise ultimele depozite clandestine de droguri therrane (patru depozite, conţinând 14.000 de tone, situate în Insulele Paradisului), omenirea intrând în „perioada curată", care a durat până la ultima consemnare din Arhive, în 24197 EC.

Scurtă istorie a druanilor

Toate religiile lumii au fost, în fapt, dincolo de considerenta mistică, o istorie reală a populației sau poporului care a conceput-o. Și toate religiile vorbesc despre *zeii* care i-au conceput pe oameni din lut (sau din alte materii organice), după chipul și asemănarea Lor. Dată fiind această asemănare, era normal ca oamenii să-și dorească, la rândul lor, statutul de *zeu*. De aici și până la ideea de a realiza creații după chipul și asemănarea lor nu a mai fost decât un pas.

Primele creații vii ale rasei imane, despre care au rămas informații scrise, chiar și sub formă de legende sau de elemente mitice, au fost ***homunculușii***, entități făcute din noroi, crengi, frunze, rădăcini și chiar părți de insecte și animale. Creatorii lor, numiți magi, vraci și vrăjitori au utilizat vrăji, secvențe de magie și de spiritism pentru a aduce viață biologică în ei. Homunculușii erau folosiți pentru a înlocui parțial forța umană în diferite activități sociale, dar energia lor vitală era minimă și după perioade scurte de timp ieșeau iremediabil din uz. Asemănarea lor cu ființa umană era limitată de materialele din care era alcătuit, iar tipul de relaționare cu creatorul lor era cel de sclav-stăpân,

distrugerea sa ca pedeapsă de către creator fiind considerată chiar mai puțin importantă decât strivirea unei muște sau a unui țânțar. Tehnica de realizare a homunculușilor a fost utilizată până târziu în Evul Mediu, fiind dusă de alchimiști până la un rafinament greu de imaginat în perioada antică. Ultimul homunculus înregistrat în „Istoria alchimiștilor și a descoperirilor lor uimitoare" este cel conceput de Paracelsus, în anul 1510 pre-EC. Destinat experimentării unor leacuri universale, homunculul Santos a fost văzut de mai multe ori făcând piața pentru marele alchimist sau ducând diferite mesaje unor cunoștințe ale acestuia în oraș. A dispărut în toamna acelui an, considerat nefast pentru o mare parte din Europa, iar Paracelsus nu a recunoscut niciodată că ar fi deținut o astfel de făptură în gospodăria sa.

Un alt tip de entitate antropomorfă a fost ***robotul***. Creatură realizată în principiu din metal (omul de fier), robotul a oferit o oportunitate mai mare creatorului său de a-l apropia de forma umană, prin maleabilitatea deosebită oferită de forma fluidă, obținută prin topirea acestuia și turnarea în matrițe. Natura sa nonbiologică a necesitat o altă manieră de a fi pus în mișcare, cele mai vechi sisteme fiind cele funcționând fie cu energia înmagazinată de arcuri, fie cu cea a aburului sub presiune. Mult mai târziu, la sfârșitul secolului al XIX-lea pre-EC, în construcția roboților a fost utilizat

curentul electric, factor dinamic care a devenit precumpănitor în industrializarea fenomenului, peste mai puțin de un secol.

Printre primii roboți înregistrați ca funcționali în istoria fenomenului au fost cei creați de Heron din Alexandria, în secolul I pre-EC. Numiți *automatoni,* aceștia erau puși în mișcare de forța aburului și serveau pentru amuzarea publicului amator de spectacole de teatru. Complexitatea mișcărilor lor era atât de mare, încât într-o piesă de 10 minute apăreau câteva zeci, jucând diferite roluri complexe. Automatonii au proliferat până în Evul Mediu, unii ajungând foarte cunoscuți, cum a fost cazul celui realizat de Giovanni Battista Aleoti, un Hercule care lovește cu bâta un balaur, acesta răspunzând la fiecare lovitură cu un jet de apă ce-l izbește în față pe erou.

Termenul de *robot* a fost introdus în vocabular abia în secolul XX pre-EC, de către scriitorul Karel Čapek, el definind o structură mecanică, cu aspect antropomorf, care imită mișcările umane și este folosită pentru a efectua muncile grele în locul oamenilor. Roboții au proliferat spre sfârșitul acestui secol, devenind unelte auxiliare indispensabile societății civile și militare și dezvoltând chiar forme primitive de IA, care au servit ulterior drept bază pentru conceperea de IA-uri viabile și autonome, în raport cu creatorii lor.

La începutul Erei Cosmice, roboții au jucat un rol important în deplasările spațiale. Realizați să funcțio-

neze în medii considerate dificile pentru oameni, au fost ajutoarele principale la construirea primelor colonii pe Selena, apoi pe Phoebe, pe Niobe, pe Deimos, pe Phobos și pe Marte. Atașarea lor la IA-urile primitive ale epocii i-au făcut muncitorii perfecți, care nu aveau nevoie decât de reparații sezoniere și nu emiteau pretenții salariale, asemenea oamenilor. Acest aspect a condus la înmulțirea lor explozivă în sectoarele extratherrane, dar și la o dezvoltare adaptativă a formelor lor exterioare și chiar la combinarea cu sisteme organice menite să îi conducă spre o funcționare mai performantă.

Ultima mare serie de roboți a fost construită de United Robots Limited, în 138 EC, și a fost destinată explorării și exploatării miniere a Planetei Roșii. Peste 59.000 de roboți de diverse tipuri au fost expediați cu mai multe tancuri spațiale către rutele operabile spre Marte, dezasamblați și atașați de platformele acestora, asemenea unor colete obișnuite capabile să suporte fără probleme frigul cosmic, elementele de IA fiind transportate separat și atașate la punctele de sosire. Serii mici de roboți au mai fost asamblate de firme private până în secolul VI EC, iar câteva zeci au fost manufacturați, pentru studiu, la sfârșitul mileniul al II-lea EC, dar *era robotică* se încheiase deja pentru totdeauna.

Boții a fost prima și cea mai de succes ramificație a liniei robotice. Considerați a fi niște roboți setați pe

zona tehnică, de mici dimensiuni, cu membre specializate pentru diferite operațiuni, lipsiți de cap și majoritatea absolută de picioare, boții au reprezentat „aproape o subspecie" aflată în custodia umanității. Prima microserie, destinată reparațiilor uzuale de pe stațiile spațiale, a fost construită în anul 146 EC și a fost destinată în special Portului Spațial Iowa și celor două stații militare subterane de pe Phobos și Deimos. În mai puțin de o jumătate de secol, industria boților și a microboților s-a dezvoltat într-o asemenea măsură, încât a fost necesară centralizarea sa pe un satelit dedicat. A fost ales Vesta, care a devenit pentru aproape un mileniu principalul sediu de cercetare și producție. Cea mai fiabilă serie a fost considerată „Galian-bot", produsă între 315-899 EC, o categorie sferică, cu diametrul de 70 cm, cu brațe demontabile de tip caracatiță, căruia i se puteau atașa sisteme de fuzee pentru deplasare în spațiu și șenile pe ace pentru solurile accidentate. Dirijați în cuplaje de câte 20 de unități de către o unitate centrală IA, aflată pe un microsatelit amplasat în siajul unei stații spațiale sau chiar pe orbite foarte joase ale sateliților naturali ai planetelor din Cercul Mic, aceștia au depanat problemele tehnice ale navelor, rapid și ieftin, până în mileniul al III-lea, când asistența tehnică a fost incorporată în atribuțiile IA-urilor fiecărei nave.

Microboții au fost utilizați mai ales în domeniul medical și în cel al depanării IA-urilor, devenind cu

fiecare serie din ce în ce mai mici, până ce au atins pragul minimizării absolute – cel al nanoboților, o bună parte dintre ei funcționând până în jurul mileniului al XI-lea EC.

Androizii au apărut ca noțiune la finele secolului I EC, primele serii fiind în fapt roboți cosmetizați, adică făcuți să arate cât mai uman posibil: peste scheletul din titan a fost întinsă o piele sintetică, obținută în cuvele bacteriene, iar rezultatele au fost mulțumitoare. La o primă examinare, un android nu putea fi deosebit de persoana după modelul căreia fusese realizat. Înzestrați cu o semiunitate IA care îi ajuta la deplasare și la luarea unor decizii primare legate de interacțiunea cu ființele umane, cu roboții sau cu alți androizi, dar fiind în contact prin câmpul magnetic terestru cu unitatea IA a centrului care i-a produs și care era capabilă să rezolve activități mult mai complicate, androizii au servit în principal ca înlocuitori pentru persoanele care îi comandaseră și îi cumpăraseră. Puteau să se deplaseze în locul acestora la întâlniri, să meargă la cumpărături, să scoată animalele de companie la plimbare, să însoțească adesea copiii acolo unde era necesar să ajungă, să rezolve probleme de curățenie casnică și chiar să pregătească feluri simple de mâncare.

Odată cu dezvoltarea microbiologiei, componentele organice ale androizilor au devenit din ce în ce mai numeroase, ajungând până la un raport surprin-

zător de „uman" – 65% structuri biocarbonice, însoțind 35% elemente metalice de anatomie. În fapt, încă din zbuciumatul secol I EC, au existat mulți oameni în a căror anatomie elementul metalic, plastic și ceramic depășea cu mult ultimul procent, din această perspectivă fiind mai androizi decât androizii înșiși.

Singurul element asupra căruia inventivitatea umană nu a lucrat aproape deloc a fost surogatul de creier care menținea corpul în activitate. Semiunitatea IA a rămas aproape nemodificată timp de secole, întrucât nu s-a considerat necesar ca androizii să învețe și alte lucruri decât cele cu care fuseseră înzestrați în momentul activării inițiale. Cele câteva excepții, rare și puțin semnificative la nivelul istoriei acestei subspecii, au constituit obiectul unor cercetări fundamentale și nu au fost consemnate în arhivele oficiale ale Administrației. Andorizii erau utilizați până la deteriorarea pielii sintetice sau a vreunui organ important pentru deplasare, după care erau retrași, scheletul de titan și alte câteva elemente metalice erau reținute pentru reutilizare, iar restul biomasei organice era incinerat. Subspecia a rămas în activitate până în mileniul al VIII-lea EC, când, datorită folosirii lor în mod excesiv ca obiecte sexuale, au fost anatemizați de Biserică și retrași definitiv din circulație.

Droizii au constituit o ramură a uneltelor-auxiliare derivată din androizi, numai că, spre deosebire de aceștia, imitau alte ființe vii de pe Therra. Primele apariții

au fost consemnate în secolul al III-lea EC și aveau aspectul unor animale dispărute ale faunei pământene: urși, elefanți, delfini, căprioare, lupi, bursuci și bivoli. Asemănarea cu acestea era dusă până la perfecțiune – datorită părților biocarbonice, puteau să mănânce, să digere și chiar să defecheze.

Cei mai căutați droizi au fost cei care imitau păsările și animalele mici, cu care pasionații își făceau adevărate zooparcuri în apropierea locuințelor. Au existat, însă, și droizi ale unor animale gigantice, din vremuri demult apuse, precum brontozauri, thyranozauri, diplodoci ori mult mai puțin cunoscuta balenă albastră, dar aceștia au primit interdicție de a locui pe Therra și, de aceea, erau realizați direct în medii sintetice, pe sateliții jovieni sau pe planetoizii din Centură. Concepuți în interes științific, pentru examinări behavioristice, sau din amuzament, droizii au rezistat ca subspecie până în mileniul al III-lea EC, când interesul pentru ei a început să apună, iar un decret al Consiliului Therra i-a scos în afara legii pe Pământ. Cei care nu au fost reciclați, au fost trimiși de proprietari în Coloniile unde dețineau proprietăți și unde au continuat să fie întreținuți și să rămână activi vreme de încă două milenii. Ultimul droid despre care au rămas informații în Arhivele Administrației este un cal-zebră de pe Ceres, aparținând unei Fundații pentru Ecologie Avansată, care a încetat să funcționeze în anul 4789

EC, din lipsa unui slot pentru rutina de acte subconștiente.

Druanii au constituit ultima subspecie din această mare familie a uneltelor-auxiliare, iar existența lor este posibil să continue cu mult și după încetarea redactării Arhivelor oficiale.

Ideea de *druan* trebuie să fi apărut probabil pe la mijocul secolului al II-lea EC, în momentul în care călătoriile spațiale deveniseră din ce în ce mai lungi, iar plictiseala membrilor echipajelor care nu intrau în starea de stază creștea odată cu numărul kilometrilor parcurși. Existau, în mod evident, cărți, jurnale de știri, filme, piese de teatru înregistrate, un număr aproape infinit de maguri q-digit, secvențe-IA dedicate conversațiilor de orice fel, intel-grafice care te ajutau să-ți cunoști personalitatea într-un mod elaborat, jocurile proactive, în care intrai în pielea unui personaj și trebuia să rezolvi cazuri de diferite feluri, iar lista distracțiilor unipersonale ar fi putut continua aproape la nesfârșit. Lipsea însă elementul cel mai important – omul real, cu problemele și răspunsurile lui imprevizibile.

Cel care a imaginat prototipul druanului clasic a fost un copilot uman de linie, cu o interfață cerebrală siliconică, care-l punea în contact direct cu IA-ul de comandă al cargoului spațial pe care-l conducea. Gilbert King Caird o-Phran provenea dintr-o familie ma-

laeziană, emigrată pe Niobe în anul 112 EC, când treburile începuseră să dea iar în clocot pe Therra. Urmase școala de pilotaj intrasistem de pe Niobe și se specializase în cargouri militare pe Deimos. Se afla la a cincea misiune când, din cauza sentimentului acut de plictiseală, a decis să realizeze o combinație între subiectul unei cărți de aventuri, din era pre-EC, și cel al unui film-go, în care participantul activ avea posibilitatea să regândească anumite situații și imagini, pe care IA-ul le reînregistra numai pentru uzul său personal. Așa s-a născut Tarzan-cu-trup-de-lumină, care a salvat-o pe prințesa marțiană Huala el-Ji din sclavia în care o ținea Regele Po. Gilbert King a făcut mai multe înregistrări cu Tarzan, pe care le-a închiriat apropiaților, permițându-le să aducă modificări de subiect, de ritm și chiar de personaje, singura condiție fiind ca rezultatele finale să ajungă în bibliotecile sale de imagine. Din nefericire, toată această muncă de precursor s-a pierdut în timpul unui incident tragic, pe parcursul căruia cargoul Elehterium a explodat în timpul traversării unui șuvoi meteoritic.

Ideea însă a rămas și aștepta doar o invenție tehnică pentru a depăși 3D-ul limitat utilizat de Gilbert King. Iar aceasta a venit în 4125 EC, când fenomenul de *lumină lentă* descoperit pe Jupiter a intrat în patrimoniul științific al umanității. Două decenii mai târziu, spacer-ul Galavan-t-Ovillo a reușit să găsească metoda

prin care să compacteze fotonii de *lumină lentă*, obţinând primele obiecte tangibile – un măr, o sabie de samurai şi o statuie a zeului elen Hermes. Din acest moment, calea druanică a fost deschisă tuturor celor interesaţi de construcţia acestor entităţi. Operele literare şi filozofice din toate timpurile au reintrat brusc în actualitate.

Primul druan despre care există consemnări, chiar dacă numai într-un jurnal particular, ţinut de un hobstatistic de pe Salstana, o staţie spaţială de retranslare a energiei fotonice către sistemele-mim din Centura Marţiană, este cel numit Don Quijote. Propriu-zis, el reprezintă o combinaţie ciudată între personalitatea cavalerului din La Mancha, cea a scutierului său Sancho Panza şi cea a calului Rosinanta. Nu se ştie de ce hobul nu a conceput în mod distinct cele trei personaje, aşa cum apar ele în romanul lui Cervantes, dar rezultatul, comic atât în aparenţă cât şi în esenţă, a fost extrem de solicitat vreme de sute de ani, de către echipajele de cursă lungă.

Construcţia de semiconştiinţe druanice nu a fost un pas foarte complicat. Susţinută de puternicele câmpuri magnetice emise de statoarele navelor cuantice, lumina lentă devenea un fel cocă fotonică, din care degetele pricepute ale boţilor modelau corpuri umanoide, pe care IA-urile le înzestrau cu semiconştiinţe. Trupuri care existau atâta vreme cât statorul funcţio-

na și emitea câmpul. Era nevoie numai de un procent neînsemnat din capacitatea de funcționare a IA-ului navei pentru a face din aceste apariții ființe umane credibile, care trăiau conform canoanelor literare ce le erau impuse de scrierile din care fuseseră animate. Aparent, dețineau voință proprie și uneori, când două nave se apropiau suficient de mult încât să-și întrepătrundă câmpurile statoarelor, treceau de pe una pe cealaltă, părând a fi în căutarea altor realități. Interacțiunea cu oamenii era una complicată, druanii părând a considera lumea realității drept propria lor ficțiune, pe care încercau să o încadreze în universul în care își duceau iluzoria existență.

Cel mai cunoscut druan din toate timpurile a fost, fără nicio îndoială, Spartacus, un personaj de o iscusință, o inteligență, o viclenie și un curaj absolut nebunești. Abia la cinci sute de ani de la crearea sa, în 5997 EC, o conștiință-critică/Mulan a descoperit în jurnalul unei nave de pasageri de pe ruta Marte-Uranus, că Spartacus era, în fapt, un multipersonaj, un mix între diferite trăsături ale mai multor eroi literari, precum Hercule, Nero, Leonardo da Vinci, Harpagon și Rommel. Spectaculozitatea existenței sale era determinată de felul în care reușise să scape din câmpurile magnetice ale navei care îl crease și să pornească hai-hui de pe o navă pe alta, până când, într-un final, sătul să fie sclavul imaginației călătorilor care plăteau „un amuza-

ment" cu el, se lăsase smuls de o prelungire a unui câmp static jovian și se incorporase într-una din *petele portocalii* rămase după dispariția Marii Pete Roșii, încetând definitiv legăturile atât cu oamenii cât și cu ceilalți druani.

Nu se cunoaște faptul dacă druanii au fost sau nu capabili de evoluție, pe liniile existențelor lor. Statisticile au înregistrat însă, în mileniul al VIII-lea, un număr oficial de 212.434.227.919 druani, în acesta nefiind incluși și druanii creați în mod particular și neînscriși în rețelele de comunicare. Proliferarea aceasta uluitoare s-a datorat și faptului că, odată ce creatorul se plictisea de rolul interpretat de el, îl trimitea pur și simplu în sistemul rețelar și crea imediat un altul. Dacă vreun druan îi plăcea în mod deosebit, comanda mai multe copii ale acestuia, pe care le înzestra cu mixuri de personalitate, uneori punându-i să se confrunte între ei.

Ultima consemnare din Arhive a fost făcută în anul 14878 EC și se referă la druanul Iuri Gagarin, al cărui vis era să zboare printre stele, și pe care proprietarul lui, o minte-corporație care executa curse între Europa și Charon, nu a reușit să îl convingă de faptul evident că, de fapt, zbura chiar printre stele. Druanul Iuri Gagarin a constituit o singularitate printre confrații săi și nimeni nu i-a regretat gestul de a se integra în statorul navei atunci când a realizat că nu mai există o altă entitate care să-i semene.

După ce întreaga civilizație umană a dispărut fără să lase vreo urmă, în anul 24.999 EC, singurul semn al existenței ei în spațiul solarisian au fost druanii, care, asemenea lui Spartacus, au reușit să se transfere în zonele de fractură ale câmpurilor magnetice ale planetelor, transformându-se în *imagini lente* sălbăticite ale amintirilor culturii foștilor stăpâni.

Copiii spațiului

Viața în comun a presupus dintotdeauna respectarea unui minim de norme sociale, precum și acumularea de informație care să îi ajute pe membrii comunității respective să facă față provocărilor mediului înconjurător, dar și acelora venite din partea altor comunități, situate în arealuri geografice diferite. O parte din aceste norme și din informația necesară supraviețuirii a fost asigurată de familie, iar altă parte a provenit din experiență personală. Însă odată cu creșterea numărului de indivizi ai comunității a crescut în măsură geometrică și numărul de norme sociale, iar sistemul de învățare acasă nu a mai făcut față noilor cerințe. Cu atât mai mult cu cât apariția scrisului a complicat și mai mult situația, întrucât învățarea alfabetului solicita prezența fizică a unui scrib, cunoscător al acestuia, înzestrat cu răbdare și cu pasiunea de a explica și altora tainele lui sacre.

Ideea de școală a apărut încă din Comuna Primitivă, când copiii erau adunați la un loc pentru a fi supravegheați de o bătrână și de un bărbat în stare să lupte, ceilalți fiind plecați la vânătoare sau la cules de fructe și de rădăcini. Supraveghetorii le explicau, cu

rândul, tainele necesare supraviețuirii, principala strategie educațională folosită fiind bătaia. Treptat, ideea de școală a evoluat, în Antichitate fiind deschise școli pentru scribi, unde se învăța în mod exclusiv arta de a scrie și de a fabrica elementele necesare scrisului, dar şi şcoli destinate achiziției de informații cu uz general, în care accentul cădea în mod special pe filozofie, considerată mama tuturor științelor exacte de mai târziu. Au fost dezvoltate „școlile peripatetice", dar și structuri care, câteva sute de ani mai târziu, au condus la apariția academiilor și a universităților. Era preferată educația orală, iar arta dezvoltată în mod special pentru difuzarea cunoștințelor a primit denumirea de „maieutică" (moșitul întrebărilor). Numele unor profesori celebri ai vremii au rămas în istorie: Platon, Socrate, Aristotel, Demostene, Zenon, Pliniu cel Bătrân, Lucian din Samosata.

Evul Mediu întunecat a venit cu stagnare și cu întreruperea comunicării între grupurile umane aflate la distanță. Deși forma supremă de învățământ a devenit universitatea, numărul celor care absolveau cursurile era foarte mic, iar rezultatele obținute în practică, după obținerea diplomei, erau modeste. Aceia, puțini, care au răzbit și au făcut istoria să meargă mai departe au fost cei care s-au automodelat și autodisciplinat, convinși că scopul final al educației nu este mai buna integrare în societate, ci drumul cunoașterii în sine.

Lista i-ar putea cuprinde pe cei care s-au dedicat științelor exacte ale vremii: Spinoza, Leonardo, Paracelsus, Avicenna, Albertus Magnus, Averroes, Al-Jazari.

Dar perioada, deși avansată în comparație cu vremurile precedente, nu a fost una tocmai glorioasă în privința educației de masă. Informațiile, de orice fel, se păstrau cu strășnicie în interiorul grupurilor care aveau acces la cele două procese fundamentale – scrisul și cititul. Tocmai din această cauză, cei considerați învățații vremii erau simultan urâți și necesari, iar modalitatea de transmitere a cunoștințelor moștenite, dar și căpătate prin străduințe proprii, a fost aceea a înființării școlilor de ucenici. Fiecare învățat recunoscut de societate avea mai mulți astfel de învățăcei, care dormeau și mâncau în casa lui, străduindu-se să fure meserie de la maestru. Numărul lor putea să depășească adesea câteva zeci, în funcție de notorietatea acestuia.

Iluminismul a făcut primii pași în ideea educației de masă, reușind înființarea de școli publice și distrugând astfel imaginea savantului factotum. Dar adevărata idee de educație publică a prins contur abia în secolul al XIX-lea pre-EC, când o parte din statele lumii au devenit suficient de bogate încât să-și permită susținerea unui serviciu public de învățământ gratuit. Din acest moment, necesitatea de a educa o populație din ce în ce mai numeroasă și mai greu de ținut în

frâu prin mijloacele clasice de coerciție a impus gratuitea și obligativitatea învățământului de masă, în cazul majorității țărilor. Conceptul de *educație permanentă*, generat de avalanșa de descoperiri în toate domeniile, a început să fie din ce în ce mai utilizat, speculându-se pe marginea teoriei unui învățământ care să acopere mai mult de jumătate din viața biologică a unui individ uman.

Secolul al XXI-lea pre-EC a creat marea breșă în dezvoltarea societății umane – deschiderea umanității către un alt mediu de viață. Spațiul cosmic s-a dovedit atât de vast, încât primii pași pe Selena au fost asemenea unui fir de nisip pe o plajă fără sfârșit. Dezvoltarea galopantă din ultimele două secole nu fusese nimic altceva decât o ușă deschisă către un alt tip de societate. Una în care omul în sine devenea, încetul cu încetul, mai mult o idee evolutivă, iar partenerii săi de viață (IA-urile, uneltele-auxiliare-inteligente, mixajele postumane, inteligențele-latente-nonumane, inteligențele extraterestre nonbiologice) căpătau din ce în ce mai multă importanță, în cadrul unui sistem de viață extrem de dinamic, dominat de ideea expansiunii în Sistemul Sol și chiar mai departe.

Era Cosmică a însemnat ceva substanțial diferit și pentru societatea umană în ansamblul ei. O societate în care locuitorii cu drept de cetățean nu au fost doar umanii, ci și toată pleiada partenerilor lor, artificiali

și biologici. Iar ideea de educație a trebuit readaptată treptat la acest conglomerat uriaș, pitoresc și bizar, în același timp. Școala pentru toți a devenit o noțiune perimată, în contextul în care societatea era nevoită să îi învețe pe toți cum să conviețuiască în Turnul din Babilon, în care se transforma treptat lumea.

Într-o primă etapă, care a durat cam până în deceniul al doilea din primul secol al Erei Cosmice, din cauza noilor condiții apărute după *Războiul de 87 de minute* din anul 56 EC, educația umanilor a fost treptat încredințată IA-urilor educaționale, cel mai adesea incorporate în roboți humanoizi și în androizi. Ea nu se mai făcea, ca până atunci, în locașuri special amenajate în acest scop, care adunau grupuri de copii și adolescenți de până la 2000 de indivizi, care să înceapă cu etapele de creșă, grădiniță, școală elementară, gimnaziu și liceală, ci revenise la sistemul străvechi de peripatetism și la grupuri de 10-12 indivizi, asociați nu neapărat pe categorii de vârstă, ci pe interesul manifestat într-un domeniu anumit și pe cât de avansat se dovedea în înțelegerea cunoștințelor cu caracter general.

Întrucât însușirea abilității de a scrie era depedentă de prea mulți factori, unii dintrei ei greu de controlat, se renunțase la sistemul de a păstra cunoștințele în formă manufacturată de acest tip, preferându-se adaptarea minții umane la sistemul algoritmic de depozi-

tare a informațiilor, creierele umane ajungând capabile să citească dintr-o singură privire lungile tabele de încifrare a programelor operaționale. Mai mult, această însușire avea să se dezvolte exponențial odată cu „amplificarea" căilor neuronale cu sloturi nonbiologice, de dimensiuni nanometrice, care erau injectate în primul an de viață și care ajutau la dezvoltarea memoriei și a vitezei de gândire a creierelor. Faptul că te puteai cupla doar printr-o simplă baleiere de unde radio la orice bază publică de date și că puteai găsi acolo orice informație doreai, fără să mai pierzi timp inutil căutând-o, a permis apariția unei adevărate explozii de invenții și inovații, care au făcut viața mult mai confortabilă, dar au și permis, în același timp, o egalizare socială din ce în ce mai accentuată. O egalizare care a făcut ca ideea de indivizi foarte bogați să devină desuetă, ceea ce conta cu adevărat fiind doar apartenența la un grup social atât de bogat, încât să-ți asigure o cât mai bună securitate socială ca individ. În clipa în care competiția dintre grupuri a devenit prea ascuțită pe Therra, calea spre libertatea și independența oferită de spațiul cosmic s-a deschis larg pentru toți.

Pentru umanii și nonumanii cu cetățenie solariană educația s-a transformat într-o problemă acută. În primul rând pentru că termenul de familie a devenit desuet: nimeni nu mai respecta legile sociale therrane, întrucât exact în această idee părăsiseră Pământul.

Nemaiexistând celula de bază a vechii societăți, grija educației nu a mai revenit părinților naturali, pentru că viața în spațiu solicita foarte multă mobilitate, iar creșterea unui copil presupunea o reședință fixă și timp liber de alocat acestei misiuni. *Locațiile de creștere* au devenit, într-o primă etapă instituții indispensabile pentru viitorii părinți. Pentru o taxă reprezentând câteva procente din câștigul anual brut al fiecărui individ-conceptor, *locațiile* se ocupau de absolut tot, de la creștere, hrănire, îngrijire medicală, școlarizare și de inserarea într-una din ramificațiile ocupaționale dependente de Administrația Spațială.

Într-o etapă ulterioară, începând cu anul 189 EC, când *spacer*-ul David A.C.D. Grant, un umanoid specializat în educație nonparentală, a propus Administrației proiectul „Copiii spațiului", s-a trecut la educarea chimico-somatică: prin injectarea fătului cu anumite combinații de substanțe chimice se puteau obține trasee neuronale prestabilite care, după naștere, puteau fi activate prin proiectarea în timpul somnului a anumitor comenzi subliminale. Acestea transformau viitorul copil într-un personaj obedient în raport cu setul minimal de norme sociale de bază, derivate până la un punct din cele ale religiilor creștină, mahomedană, iudaică și zenistă. Programul *Copiii spațiului* a rezistat presiunilor sociale timp de două secole și jumătate, până la apariția primei variante a Progra-

mului Nanonicelor Medicale Asklepios (PNMA 1), în 446 EC. Din cauză că acesta percepea serul injectat în lichidul cerebral drept o infestare cu paraziți și reacționa ca atare, transformând fătul într-un câmp de luptă, iar apoi într-o legumă, Comisia pentru Dezvoltarea de Programe Noi în Medicina Umană a Administrației a interzis proiectul și a solicitat dezvoltatorilor din medicină alte modele educaționale mai puțin invazive.

În 499 EC, o platformă medicală „Avicenna", profilată pe tratarea afecțiunilor cerebrale căpătate în spațiu, a anunțat descoperirea zonei care procesa informațiile legate de educație. De dimensiuni ceva mai reduse decât aceea a unui punct, Educo 001 (așa cum a fost denumită pe atlasul medical) s-a dovedit a fi un conglomerat de sinapse complet diferite de cele formate în mod obișnuit în creier. Interesant pentru cercetători s-a dovedit faptul că ea ieșea în evidență pe suprafața spongioasă, asemenea unei excrescențe minuscule, ca și cum ar fi fost o tumoră benignă.

După studii și simulări care au durat ceva mai mult de un deceniu, un grup de savanți de pe „Noua Philadelphie", una din cele 47 de *roți casuale,* dedicate în mod exclusiv cercetărilor științifice, a anunțat replicarea sintetică a unui astfel de nod Educo, în care traseele neuronale erau adaptate pentru receptarea, însușirea instantanee a informațiilor de tip educativ și

aplicarea lor imediată în practică. Programul Edu-Space a fost experimentat pe un lot de 11.000 de subiecți humanoizi de toate vârstele și cu profesii foarte variate, dând încă de la început rezultate spectaculoase. Acestea s-au dovedit a fi cu atât mai eficiente cu cât programul era aplicat de la o vârstă mai fragedă. Înlocuirea chirugicală a lui Educo 001 dura ceva mai puțin de un sfert de oră, riscurile privind sănătatea sau viața pacienților fiind foarte apropiate de zero.

Noul sistem educațional, pus în aplicare începând cu anul 549 EC, mai întâi în spațiul apropiat Pământului, apoi, până în 765 EC, până în zona sateliților uranieni, a permis obținerea selectivă a unor indivizi umani care să nu mai aibă conflicte cu sistemul social, până la un asemenea nivel încât *porțile Soarelui* (ostroavele de detenție coraligene, înființate în 612 EC) au fost desființate treptat, ultimul dintre ele devenind nefuncțional în 972 EC.

În 1998 EC, o *sapiență speculativă figurativă,* din componența Marinei Solariene Beta, a reușit să identifice cu exactitate momentul în care din coconul fulgurant de hiperenergie Stundt, care înconjoară orice corp cu potențial de a deveni viu d.p.d.v. biologic, se desprinde elementul Adam și pătrunde în interiorul moleculelor acestuia, aprinzând scânteia vieții. Informația a fost imediat utilizată pentru a introduce prin breșa rămasă încă deschisă pentru alte câteva milise-

cunde un program de tip Educo 001, renunţându-se astfel la operaţia invazivă asupra fătului încă nenăscut.

Noul program EduSapiens s-a dovedit o reuşită atât de mare, încât a funcţionat neîntrerupt până la jumătatea mileniului al XII-lea, când s-a descoperit că o parte dintre umanii responsabili cu activitatea religioasă pe Therra s-au folosit de el pentru a insera o trăsătură de fanatism religios în structura educaţională a nou-născuţilor din ultimul mileniu şi jumătate, generând o serie de mişcări sociale şi de revolte, aparent de neexplicat în contextul de educabilitate cunoscut.

Amplificările organice, mutaţiile cerebrale obţinute prin protezare directă sau indirectă, transformările predictibile de personalitate datorate înlocuirii a peste 70% din membrele corpului cu elemente-nonbiologice-inteligente, separarea completă a creierului de corp pentru supravieţuirea într-un mediu eminamente artificial, alternanţa între viaţa obişnuită şi suspendările-de-viaţă, obţinute prin încetinirea ritmului biologic, prin hibernare indusă sau prin transferul elementului Adam în structuri nonbiologice înzestrate cu IA, toate acestea au condus la apariţia necontrolată de personalităţi aumane, structuri atipice pentru care educabilitatea era un factor greu de impus sau chiar imposibil.

Pentru a menţine sub control această masă de indivizi, răspândită de-a lungul unui întreg sistem solar, o parte dintre membrii ei nefiind înregistraţi în registrele de identificare ale Administraţiei, a fost necesară

realizarea unui sistem de supraveghere și de intervenție în caz de extremă urgență. Consiliul Neo al Administrației Solariene a aprobat în anul 7.657 EC inserarea unui disruptor molecular în fiecare astfel de individ auman care solicita dreptul la cetățenie și, simultan, pe cel la viață nesupravegheată și la autodeterminare în educație. Disruptorul nu constituia o amenințare la adresa proaspătului cetățean, ci doar certitudinea că acesta se va conforma cerințelor Administrației, în privința unei educații minimale obligatorii. Aceasta trebuia să conțină, printre altele, știința comunicării verbale și nonverbale, setul de norme destinat unei coabitări corecte în cadrul social, pachetul informațional de bază care să acopere istoria, cultura, știința și tehnologia pe bazele căreia funcționa societatea umană. Cetățeanul auman trebuia să se supună unui set de autoteste, la fiecare cinci ani-standard. În cazul în care procentul de răspunsuri incorecte era mai mare de 15%, acesta trebuia să își reseteze conținutul de cunoștințe, considerându-se că baza internă de date fusese coruptă, să încarce conținutul unui alt pachet standard, să își recreeze abilitățile de gândire și de funcționare la condițiile impuse de acesta și să refacă autotestarea, în funcție de parametrii temporali ce îi erau trimiși prin Rețea în mod automat. Dacă nici a doua oară procentul nu ajungea în parametrii considerați normali sau dacă, dintr-un motiv sau altul, cetățeanul auman nu își făcea din nou autotestul, disrup-

torul intra automat în funcțiune, distrugând legăturile moleculare dintre centrul de comandă cerebral și restul trupului, punându-l astfel pe acesta în imposibilitate de a se mișca sau de a fi mișcat din loc, până la sosirea unui instructor educativ care să aprecieze ce fel de măsuri ar trebui luate în continuare.

În anul 14456 EC, numărul populației atipice a depășit pentru prima dată pe cel al populației umane normale, iar necesitatea identificării unui alt model de educabilitate, care să satisfacă noile condiții existente în Sistemul Sol a impus declararea sistemelor anterioare drept vetuste și periculoase și încetarea utilizării lor pentru o perioadă de două secole. A urmat o perioadă de haos social, în special la frontierele Sistemului, care a determinat Administrația Spațială să le restrângă la limita lunilor uraniene. A urmat perioada **evoluției-Energ**, declanșată dincolo de acestea, care a permis înregistrarea unei alte formațiuni administrative, denumită QI-Rațiune. Aceasta i-a înregimentat în rândurile ei pe toți cei care se declaraseră nemulțumiți de vechea societate și de tarele ei educaționale. Cercul Vassari/Helmuth/Ming a coexistat alături de vechea societate, supervizată de Alternativele Neio la Comandă, până în anul 23998 EC, când Arhivele Administrației au semnalat ultimul schimb de informații dintre cele două structuri, cu privire la cercetarea criozofică postumană, după care a urmat Marea Tăcere Finală.

Călătorii în Micronezia

Asistenții-Virgo au fost creați încă din anul 979 EC, pe una dintre platformele satelitare ale Therrei, de către o atavică Sond care suferea de depresie spațială. Pentru că majoritatea jocurilor și a emisiunilor de divertisment erau concepute pentru rețele neuronale umane statice, atavica și-a creat propriul mod de a-și petrece timpul liber: a conceput un asistent virtual, un compozit din fotoni și electroni liberi, înzestrați cu o inteligență minimală, care îi permitea să nu se dezagrege și să se afle permanent în zona de influență bioenergetică a creatorului său.

Un Virgo nu însemna, practic, nimic. Și, dacă aduni un nimic cu alte zece nimicuri, tot un nimic obții. Dar dacă înzestrai nimicul acesta cu capacitatea de autoreproducere și îi comandai să o și facă, într-un timp extrem de scurt rezultatul începea să difere substanțial. Și cum ciorchinii-de-Virgo prezintau o capacitate mimetică uluitoare, tu, creatorul lor, aveai să descoperi dintr-odată că nu mai erai singur, iar uneori trebuia să-ți părăsești definitiv locația, cu o navă de mare viteză, înzestrată cu deflectoare magnetice, ca să poți să scapi de suprapopulație. Pentru că afurisitele de

nimicuri profitau de faptul că gândurile tale creau în jurul lor halouri magnetice la care inteligențele lor minimale aveau acces. Și pe care le puteau reproduce ca imagine virtuală, cu ajutorul altor fotoni care populau zona și pe care îi „densificau" într-un spațiu extrem de mic, conturând în mintea creatorului obiecte, ființe și peisaje așa cum rezultau ele din reflectarea conștiinței tale. „Corpurile QW" ce rezidau de aici erau de o efemeritate fascinantă: ajungea să gândești ceva negativ despre ele și dispăreau într-o ceață de particule iridiscente.

Partea neplăcută a situației consta în faptul că, practic, niciodată aglomerarea de imagini virtuale nu scădea, ci doar continua să se mărească, umplând spațiul înconjurător cu spuma strălucirii ființelor lor eterice. Iar dacă locuiai într-un apartament de 46 de metri pătrați, asemenea atavicei Sond, faptul putea să devină extrem de deranjant, dacă nu chiar înnebunitor. Pentru că nu se gândise niciodată cum să distrugă un asistent-Virgo, ci numai cum să creeze unul, apoi o mie apoi...

Pentru a scăpa de nebunia propriilor gânduri transpuse în realitate, Sond și-a părăsit slujba de întreținere de pe platformă și și-a cheltuit toate economiile pentru a cumpăra un bilet dus, la clasa inferioară, pe un cargou de marfă și de pasageri, în direcția lumilor lui Saturn. În anul 993 EC, prezența ei a fost înregistrată la bordul lui „Emaus Colli", un trailer lung de aproape

zece kilometri, care executa un retur de cursă lungă și era aproape gol. Deoarece pasageri erau foarte puțini, până la pătrunderea în Centura Marțiană nimeni nu a remarcat absența atavicei Sond din locația ce îi fusese rezervată, iar apoi s-a crezut că a executat o manevră nepermisă și a fost ejectată în spațiu din greșeală. După satelizarea pe o orbită de staționare în jurul lui Enceladus, detectivul trimis la bord pentru cercetări nu a găsit nicio urmă care să-i dea de bănuit și a înregistrat cazul la rubrica „imposibil de rezolvat".

Când a părăsit locația, a luat cu el un strent-copiator aparținând dispărutei, pentru a înregistra amprenta de personalitate a acesteia, fără să bage de seamă norul subțire de asistenți-Virgo care s-a înșirat în urma lui pe coridor, asemenea unei raze tremurătoare din fotoni rarefiați. Din acel moment, toate zonele locuite de umani s-au transformat în spații de înmulțire pentru ei. Era suficient să-și imagineze cineva ceva și locul se umplea de scânteieri abia vizibile. În mai puțin de zece ani, microsistemul saturnian a fost complet infestat de compoziții Virgo care își căutau stăpâni umani compatibili cu câmpul magnetic în care se manifestau ei.

Când epidemia a ajuns în microsistemul jovian, s-a considerat că va fi practic imposibil ca înaintarea valului de cotropire a întregului Sistem Sol să fie oprită, iar Administrația a alocat fonduri însemnate pentru

studierea fenomenului și pentru încetinirea înaintării sale către cercul interior al planetelor de tip therran.

În 1201 EC, fenomenul depășise Planeta Roșie și pătrundea în Centura Marțiană. Rezultatele finale ale studiilor oficiale întreprinse arătau că existau deja mai mult de un miliard de miliarde de imagini-virtuale aparținând creierelor a circa 48% din populația înregistrată oficial în Arhive. Era posibil ca fiecare dintre posesorii umani de asistenți-Virgo să dețină mai mult de un milion de astfel de reprezentări și nu se putea preciza care avea să fie impactul total asupra civilizației. Se știau însă, cu destulă exactitate, urmările acestuia asupra industriei de divertisment – cu excepția unei părți din suprafața Therrei și a platformelor satelitare venusiene, unde deținerea de asistenți-Virgo era prohibită prin lege, aceasta devenise falimentară și cei care operaseră în acest sistem fuseseră nevoiți să-și reorienteze resursele către alte puncte de interes.

În 1250 EC, secția de Cercetări Fizice Avansate (CFA) a Astrolaboratorului Cimetiere/ Etoile, de pe Deimos, a anunțat că a reușit să aglutineze puțin peste 1000 de asistenți-Virgo, într-o structură de tip fagure, care a prezentat semne clare de inteligență non-umană, reușind să rezolve toate testele standard ale laboratorului, în acest domeniu. Considerând pragul de 1000 drept limita inferioară de la care putea să aibă loc evenimentul, CFA și-a anunțat disponibilitatea consilierii

teoretice pentru orice facțiune de cercetare dispusă să analizeze acest domeniu. În 1253 EC, Marina Spațială a devenit primul colaborator, iar studiile realizate în următorul deceniu au demonstrat că era posibil ca „gunoiul fotonic", așa cum mai erau cunoscuți asistenții-Virgo în masa populației Sistemului Sol, să devină dintr-o pacoste ecospațială un ajutor uman prețios, în domenii de activitate mai puțin obişnuite. Așa cum era, de pildă, acela al cercetării subatomice.

Cercetarea microcosmosului nu ținuse nici pe departe pasul cu cercetarea macrocosmosului. Era vorba, bineînțeles, mai întâi de valoarea investiilor din fiecare domeniu. Expansiunea în interiorul Sistemului Sol presupunea un mare efort financiar, dar și un enorm consum de resurse, în special în domeniul cercetării, pentru inventarea de modalități noi de adaptare ale organismelor vii la condițiile severe din spațiu, dar și de pe alte planete, considerate nontherrane, adică lipsite de biosferă, cu atracții gravitaționale mult diferite, cu câmpuri magnetice impredictibile, cu atmosfere toxice etc. Cercetările în microunviers își avuseseră partea de finanțare și de glorie, în perioada marilor războaie therrane, care afectaseră aproape trei sferturi din suprafața planetei și care conduseseră la fisiunea atomului, la eliberarea energiilor nucleare tari, la primele tentative de energie de fuziune și chiar de eliberare a energiilor înalte care susțineau stabili-

tatea electronilor pe orbite. Unele rezultate fuseseră spectaculoase, altele mai puțin. Unele conduseseră la apariția politicilor militare nucleare, altele la ideea obținerii de energie ieftină sau chiar gratuită. Studii de înaltă finețe, dar foarte lente d.p.d.v. al progresului, înaintaseră destul de mult în lumea microcosmică – fuseseră identificați, pe lângă protoni electroni și neutroni, quarcii, bozonii, miuonii, leptonii, neutrinii, taunii, gluonii, gravitonii, hadronii (barionii și mezonii), fermionii, particulele elementare de semn invers, în raport cu cele enumerate, dar și câteva care țineau de subuniversurile zise și exotice, precum amarilloo, septuano, helvenisa, quanorcii, biolandrii, serenisolele, decametunii, roangii și zienarii. Dar cercetările se opriseră la „elipsa Quanto", dincolo de care energiile utilizate pentru decopertarea straturilor de microunivers se dovedeau prea slabe pentru a opera cu adevărat. Se presupunea că dincolo de acest ultim zid de forță, care oprea descompunerea forțată, se găsesc coarde de subenergie pură, cu ajutorul cărora se putea încerca reorientarea în alcătuirea materiei spre forme complet diferite de cele existente în actualul Univers. Teoria exploziei și apoi a colapsării permanente a universului se fundamenta, până la un punct, tocmai pe existența acestor coarde, care în acele momente extreme ar fi eliberate pentru un fragment de timp numit Zero, în care se modificau parțial sau total vechile forme în structuri noi, nemaiîntâlnite până atunci.

Amiralul Wenceslaw Quo-Hanti, șeful stației orbitale „DaVinciCod", pentru cercetări în domeniul energiilor cosmice înalte și hiperînalte, a fost primul cercetător care a sugerat ideea utilizării aglutinărilor-Virgo în domeniul micro. Obținerea unei platforme lineare de asistenți, așezați în maniera veche de realizare a zidurilor de cărămidă, unul peste altul, fără liant energetic, a permis saltul peste „elipsa Quanto" și pătrunderea într-o singularitate aflată dincolo de subsistemele exotice la care știința avusese acces până atunci.

În 1370 EC, pin-colonelul Sonitrav al-Em Wu, aflat sub comanda directă a Entității Raționale Digitale Xolotl, a raportat Consiliului Mic obținerea unui alter-ego-Virgo, prin copierea în straturile de aglutinare-Virgo a principalelor trasee raționale din propriul creier. Rezultatul, spectaculos dar invizibil, consta într-o rețea fotonică capabilă să se cupleze la câmpul bioenergetic al creierului său și să îi transmită în timp real informații din microuniversul în care funcționa. Altfel spus, Sonitrav-Virgo era o reprezentare suficient de reală în universul micro- pentru a putea să călătorească de la o lume la alta, așa cum pin-colonelul o făcea în realitatea lumii sale macro-.

Primul voiaj înregistrat în Arhivele Administrației a fost realizat de acesta în interiorul unui atom de aur, în anul 1375 EC. După o coborâre spectaculoasă, un

balet grațios și primejdios, în același timp, printre cei 79 de electroni care orbitau în jurul protonului central care, păstrând proporțiile, avea dimensiunea planetei Uranus, asolizarea s-a dovedit a fi un mic cutremur, care a făcut să țâșnească gheizere scânteietoare din solul acoperit cu un strat foarte gros de praf negru. După ce alternativa-Virgo a putut să își adapteze receptorii la informațiile din jur, călătorul a descoperit că se găsea pe un platou îngust, între două șiruri de munți înalți, deasupra cărora sclipea uluitor un cer auriu. La fiecare mișcare pe care o făcea, nori înalți de praf se ridicau, acoperind imaginile tremurătoare ale piscurilor din jur. După un efort extraordinar, alternativa a ajuns în apropierea stâncilor care închideau valea cea șerpuitoare și a început să se cațere pe ele. Când a reușit să ajungă în vârf, o strălucire albăstrie părea să anunțe ceva asemănător unui răsărit. O strălucire care i-a permis pin-colonelului din macro- să zărească valurile leneșe ale unui ocean nesfârșit, lingând stâncile de la poale. Prima expediție s-a încheiat brusc atunci când ceva asemănător unui prădător aerian a apărut de dedesubt, vâslind din sute de fire lungi și fragile, care se lipeau de sclipirile din aer și îl ajutau să se ridice. Alternativa s-a tras înapoi, străduindu-se să se ferească de ele, s-a împiedicat de o buclă de energie abia pâlpâind ieșită din sol și a căzut peste marginea tăioasă a peretelui, către ocean. Pin-colonelul So-

nitrav al-Em Wu s-a trezit în biroul său de la bordul Insulei Spaţiale nr. 5, unde iniţiase procedura de imersiune în microunivers, la mai puţin de o zecime de secundă de momentul plecării. Raportul său a primit numele de cod „Călătorie în Micronezia", după denumirea unui stat federal insular de pe Therra, din perioada anterioară Erei Cosmice. Iar denumirea s-a impus imediat ce raportul a fost desecretizat şi a devenit accesibil pentru marele public, în 1401 EC.

În 1414 EC, Administraţia Spaţială i-a propus pincolonelului Sonitrav să accepte funcţia de director al Serviciului Special de Cartare şi Înregistrare a Lumilor Subatomice. În 1490 EC, Serviciul Special încheia operaţiunea pentru câte un atom al fiecăruia dintre cele 272 de elemente ale Sistemului Periodic post-Mendeleev. Existau 272 de lumi complet cartografiate şi menţiunea că fiecare atom în sine reprezenta o lume distinctă şi necunoscută, cu primejdiile, frumuseţile şi ciudăţeniile ei. Practic, Micronezia reprezenta un univers infinit de lumi, asemenea celui macro-, care abia aştepta să fie descoperit de alternativele-Virgo ale umanilor din Sistemul Sol. Iar când pentru explorare nu aveai nevoie decât de o alternativă-Virgo, obţinută prin aglutinare fotonică, o operaţie abia cu puţin mai scumpă decât un sandviş, comandat la un replicator universal, atunci opţiunile pentru distracţii superieftine deveneau extrem de multe şi de diversificate.

În 1512 EC, Administrația dădea undă verde primelor excursii prin Micronezia. Pentru numai un sol de argint, solicitantul primea prin Rețea un cod trinar, pe care-l utiliza o singură dată, drept cheie pentru ca replicatorul personal să contureze o aglutinare-Virgo de bază, care avea să genereze câte o alternativă la fiecare solicitare ulterioară. Era o situație destul de asemănătoare cu cea inițiată cu atât de mult timp în urmă de atavica Sond, numai că de data asta procesul de generare era menținut sub un control strict, iar fiecare alternativă se descompunea la revenirea în realitatea macroversului.

Nebunia călătoriilor asistate a prins atât de mult, încât în mai puțin de două secole fuseseră accesate și cartate peste un miliard de lumi, fiind descoperite aproape două mii de forme nonbiologice de viață micro-. Iar când, în 1788 EC, eleonul/soar Culvis 0012 a înțeles că nucleele pe care existau „vulcani" generau prin conurile lor erupții de valuri concentrice de energie densă, care puteau să fie desfăşurate în spirale și orientate către spațiul interstițial vid dintre atomi, iar de acolo puteau fi amplificate pentru a pătrunde în macrovers și a deveni energie nucleară obișnuită, a început cursa fără sfârșit după energia pură a Microneziei. Goana după un altfel de *aur* prindea din nou să bântuie umanitatea.

Comunicații cosmice

Un *mufit* din secolul al X-lea EC, Constant/ibn/Locus, a realizat primul studiu ergo asupra modalității umane de transmitere a informațiilor prin scris, analizând un cunatum de 118.221.676 de documente, majoritatea absolută adnotate de mâna celor care au dorit să le lase consemnate pentru Arhivă, iar restul fiind fișate conform criptorilor analitici pentru înțelegere și prelucrare ale IA-urilor. Concluzia statistică a cercetării a fost că modalitatea respectivă prezenta mai multe lacune, printre care cea mai importantă a fost aceea a raportului dintre cantitatea de informație dorită a fi fixată prin scris și cea fixată în mod real, care s-a dovedit a fi doar de 38%. Iar în cazuri specifice, cum ar fi cel ale utilizării limbajelor științifice, acest procent cobora în mod surprinzător la 28%. Concluzia formală a fost că între complexitatea gândului și formularea lui ca idee, în cuvinte (orale sau scrise), exista o diferență enormă, datorată în primul rând utilizării limbajului în acest scop, acesta fiind perceput ca manieră reducționistă de reprezentare a realității reflectate.

După expedierea în rețea a materialului critic asupra rezultatelor studiului, *mufitul* i-a invitat pe toți cei

interesați la inițierea unui co-studiu care să aprofundeze concluziile și care să descopere una sau mai multe căi noi de exprimare a ideilor, dincolo de vadurile foarte înguste ale limbajelor, dar Administrația Spațială nu a fost de acord cu acordarea de noi fonduri în această direcție și lucrurile au intrat într-o fază de stagnare.

În 1004 EC, la sugestia Entității Raționale Digitale Xolotl, Marina Solariană Beta a investit o sumă uriașă pentru epoca respectivă, de 2.000.000 de soli, pentru studii în privința perfecționării sistemelor de comunicare la distanță. Se dorea obținerea unor noi modalități de lucru, la care elementele de perturbare exterioare să nu mai depășească 5-6% din volumul obișnuit pentru sistemele clasice. Asta ar fi însemnat o creştere cu 20-25% a volumului de informație, ceea ce readucea în atenție solicitarea de schimbare a bazei de procesare a informației de către IA-uri pentru a le aduce la noile dimensiuni ale volumelor preconizate. Deoarece undele radio își atinseseră limitele, atenția s-a îndreptat către razele de lumină și la modalitățile practice de a atașa un volum informațional la unda purtătoare. Încercări fuseseră făcute încă din secolul al V-lea EC, dar limitele tehnologiei de atunci nu permiseseră decât fundamentări filozofice.

În secolele al IX-lea și al X-lea câteva puncte de cercetare de pe suprafața întunecată a lui Mercur au reu-

şit să realizeze o clasificare a razelor solare, catalogând nu mai puţin de 21 de tipuri, din care numai patru (denumite Oma, Dune, Terzia şi Sola) se dovedeau apte să suporte pachetele de biţi informaţionali ataşate în interstiţiile dintre fotoni (aşa numitele umbre-de-foton). Experimente izolate au demonstrat că dacă pachetele erau ataşate chiar la ieşirea din coroana solară, mai înainte de a se desprinde complet de temperatura din furnalul Sol, ele puteau fi trasportate fără pierderi pe orice distanţă. Un impediment important rămas nerezolvat se dovedea a fi orientarea razelor solare către direcţia în care era nevoie de ele. Abia misiunile „Funderland" şi „Condottier ++" au reuşit, în intervalul 1211-1214 EC să construiască un *orientator gravific* pentu razele solare, iar hezonul Orto-din, un mecanopter radiant de pe staţia meteorologică venusiană „MetVen", i-a adăugat un *selector amasic,* în 1299 EC, cu ajutorul căruia a realizat prima discoiere reală a razelor purtătoare de cele neutre. Calea către transportul masiv de informaţie tocmai fusese creată. Singura problemă nerezolvată încă rămăsese cea a măririi procentului de informaţie care putea fi transmis prin intermediul unui limbaj. Al oricărui tip de limbaj.

În 1564 EC, umanul Peter S.D. Samuel Ortega şi intarsia cerebrală Omicron au solicitat un fond de sprijin pentru înfiinţarea unui laborator de studii subacvatice pe satelitul Europa, afirmând că au descoperit

„limbajul oceanului interior", o proiecție de ortosunete capabilă să reorganizeze modalitatea de transformare a masei de informație în care plutim într-o informație cu sens ordonat, receptabilă și decriptabilă în sistemul logicii aristotelice, de tip cauză-efect. Consiliul Mic a aprobat cererea, la sugestia lui Xolotl, și timp de aproape un secol au fost derulate mai multe proiecte secrete, în stupul de laboratoare-colonii pe fundul oceanului satelitar. Singurul acces din exterior la cercetările din Swaluppa (cum a fost denumit stupul) a fost încredințat Marinei Solariene, care trebuia să prezinte un raport anual către Departamentul Științific al Administrației Spațiale. În 1602 EC, Departamentul a anunțat oficial primele rezultate pozitive ale cercetării: limbajele inventate de om, indiferent de tipul lor, reprezentau doar făgașele prin care apa de ploaie își croia drum pe sol în direcția punctului cel mai coborât al unei depresiuni; cu alte cuvinte, limbajele nu reușeau să codifice pentru creier decât o cantitate nesemnificativă din „apa" care se scurgea prin vadul lor, cea mai mare parte neputând fi accesată din diverse motive. Modalitatea de a trece la un alt nivel de abordare a codificării informației trebuia să fie un altfel de înțelegere a metacontextului în care evolua „apa de ploaie". Iar această modalitate era oferită spre înțelegere de către ortosunetele din Oceanul Proteus de pe Europa.

Oamenii descoperiseră o parte din ciudăţeniile satelitului jovian încă din perioada de pionierat a zborurilor spaţiale, când din cauza costurilor foarte mari dar şi a tehnicii primitive spaţiul cosmic intraplanetar era vizitat mai ales de sonde automate şi de roboţi. Imensul ocean care îi acoperea complet suprafaţa stârnise interesul tuturor savanţilor preocupaţi de exobiologie – posibilitatea ca el să adăpostească forme primitive de viaţă era foarte mare, chiar dacă gheaţa de la suprafaţa sa atingea grosimi de peste zece kilometri. Într-adevăr, primele misiuni care reuşiseră să străbată cu bine atmosfera extrem de corozivă şi de agitată descoperiseră peste tot forme de viaţă subacvatică, care nu semănau cu nimic cunoscut de pe Therra.

Până în anul 1881 EC fuseseră clasificate peste un milion de specii, niciuna mai mare decât un măr, marea lor majoritate având dimensiuni microscopice. Fiinţe foarte diferite una de cealaltă, chiar şi în cadrul aceleiaşi specii, dar având cu toate în comun o trăsătură de bază – nu îşi serveau una alteia drept hrană. Fără acest vector determinant, nu exista nicio competiţie pentru existenţă şi nici evoluţie. Sau dacă ultima putea fi întâlnită, ea nu era observabilă la scara temporală la care se raportau fiinţele umane.

Entităţile de pe Europa îşi luau substanţele necesare din apa oceanului şi o transformau în energie. Pe care o utilizau, parţial, şi pentru comunicare. Pentru

că, în ciuda diferențelor enorme uneori, acestea comunicau, folosind un limbaj straniu, atât între ele cât și cu oceanul în care-și duceau viața. Un limbaj care fusese „vizualizat" de către oamenii de știință din secolul al III-lea EC. Ortosunetele se manifestau sub forma unei gigantice rețele asemănătoare străvechilor plase pescărești folosite cândva pe Pământ, care străbătea oceanul planetar la diferite adâncimi. O rețea pâlpâitoare, lăsând să treacă prin nodurile ei cantități nelimitate de bioenergie, pe care o filtra și permitea produsului finit să pornească spre nodurile următoare, iar „reziduurile" pe care le curăța le transforma... în alte ființe vii, care se adăugau confraților lor din nesfârșitul ocean. Altfel spus, comunicarea între entitățile Europei conducea, în mod automat, la crearea altor bioentități, acesta fiind singurul lor mod de înmulțire.

Extrase din mediul oceanic și lăsate în atmosfera de metan, heliu și azot, de la suprafața satelitului, la temperatura de –150° Celsius, acestea se transformau în cristale de gheață, încetându-și existența. Aduse în atmosfera therrană, la +20° Celsius, sublimau, lăsând în urmă un reziduu slab radioactiv. Introduse în cuve cu lichid din oceanul Europei, dar în altă parte a spațiului decât pe satelitul natural, continuau să trăiască, dar rețeaua de comunicare dintre ele nu mai era prezentă, entitățile comportându-se anormal în raport cu

confrații lor de pe Europa – „ca niște copii autiști duși la cinematograf și părăsiți pe scaune", după cum comentaseră observatorii. Concluzia finală, stabilită la sfârșitul anului-standard 1901 EC, a fost că entitățile biologice în sine nu reprezentau decât o finalizare materială a gândurilor pe care jumătate din oceanul Proteus le emitea în permanență pentru cealaltă jumătate aflată în stare de odihnă latentă. Un proces care își inversa polii o dată la un milion de ani. Entitățile erau transmițătorii-cărăuși, dar și păstrători ai gândurilor, fiind capabili de automultiplicare instantanee în clipa în care se aflau în pericol de a fi distruse sau de a-și înceta activitatea din cauza involuției biologice.

Un ocean nu poate să fie un creier, a ripostat Comisia Figuiero care, la nivelul Departamentului Științific avea rolul de a pune orice descoperire nou realizată sub semnul îndoielii progresive. Niciun creier nu s-ar putea dezvolta dintr-un corp spațial natural, din cauza condițiilor exterioare extrem de vitrege. Satelitul Europa e dovada cea mai bună că se poate, au răspuns susținătorii proiectului de cercetare. Orice corp cosmic are posibilitatea de a evolua către ipostaza de creier natural, dacă îndeplinește trei condiții de bază: să aibă un câmp gravitațional puternic și atmosferă; să existe un ocean care să-l acopere în întregime, cu o adâncime de peste 30 de kilometri; temperatura la suprafață să nu urce mai mult de –120° Celsius, pentru a nu per-

mite dezvoltarea vieții biologice minore în exteriorul oceanului.

Contradicțiile, bine argumentate și de o parte și de cealaltă, au durat până în 1966 EC, când Consiliul Mic al Administrației a decis să le întrerupă, deoarece se îndepărtaseră substanțial de tema aflată în dezbatere – eficientizarea comunicării umane. Indiferent de faptul că era sau nu o construcție naturală similară unui creier uman, oceanul Proteus crease un sistem de comunicare între ființele ce îl populau care merita înțeles și însușit de specia umană, întrucât se părea că randamentul transmiterii informației urca la incredibila cifră de 68%. Cum să înveți, însă, ortosunetele de la ceva care nu e interesat să comunice cu tine? Și, mai ales, nu e dispus să se străduiască să îți explice modul său de comunicare?

În 2013 EC, în atmosfera rarefiată a Europei a poposit cea mai mare expediție științifică spațială organizată vreodată de umanitate: 7654 de umani, 46 de IA-uri independente, 6 conglomerate IA/creiere umane în stază, 1898 de unelte-auxiliare-inteligente și 12 platforme gravitaționale, care s-au înscris pe orbite joase și medii pentru a permite studierea în profunzime a fenomenului Proteus. Cercetările au durat 124 de ani, perioadă în care Administrația a asigurat o independență totală expediționarilor, susținând toate cererile lor și suportând toate cheltuielile. Primele rezultate au început să apară după anul 2080 EC, când ortosu-

netul a putut fi descris în termeni științifici drept „cale de comunicare realizată prin vibrații atât de înalte încât nu devin posibile decât în medii cu presiune foarte ridicată, gazoase sau lichide". Vibrația la unison a unui întreg ocean nu a fost acceptată drept realitate de către majoritatea cercetătorilor din domeniul fizicii spațiale, iar ipoteza pe care expediționarii își construiau edificiul de comprehensiune pentru fenomenul Proteus a fost denunțată drept falsă, Comisia Figueiro solicitând întreruperea finanțării megaproiectului jovian. Un argument în plus a fost acela că o astfel de comunicare, chiar și la înalți parametri de eficiență, nu ar putea servi expansiunea umană în spațiu, unde nu există condiții asemănătoare celor de pe Europa.

În 2090 EC, însă, un grup de studiu de pe una dintre platformele gravitaționale a constatat o stare de identitate între mediul lichid al lui Proteus și cel gazos al unei extensii de plasmă din coroana lui Sol, extensie care a durat 112 zile-standard, mai înainte de a se prăbuși înapoi în furnalul stelei. Rețeaua de noduri, între care circulau energii joase mai reci, a fost vizualizată prin „colorarea" în negru a fotonilor, iar entitățile de energie rezultate în urma procesului de comunicare la standarde foarte înalte de transmisie, descrise drept *cuante reci,* aveau dimensiuni variabile, dar formele erau izbitor de asemănătoare cu cele care trăiau în oceanul Proteus.

Sunt fenomene pe care putem doar să le constatăm, nu să le și interpretăm, au atacat membrii Comsiei Figueiro, după finalizarea rapoartelor expediției, prin care se propunea Administrației alocarea de noi fonduri de cercetare și luarea în considerare a trimiterii de noi expediții de cercetare către planetele și sateliții de dincolo de Jupiter, pe care s-ar fi putut repeta condițiile de pe Europa, și chiar mai departe, către Alpha Centuari, pentru a repeta experiențele făcute asupra coroanei solare.

Dacă experimentele ar conduce la identificarea de realități identice sau măcar apropiate ca formă, ne-am putea găsi în preajma celui mai extraordinar sistem de comunicare din întreaga Galaxie și nu numai, și-au justificat ei propunerile. Pentru că există posibilitatea stabilirii unei legături directe între comunicarea plasmatică din coroana unei stele și ortosunetele comunicaționale generate de oceanul Proteus, nu ne-ar rămâne decât să descoperim cum reușește o stea să comunice cu planetele care se rotesc în jurul ei, dar și cu celelalte stele din proximitate, pentru a rezolva problema spinoasă a propriilor noastre sisteme de comunicare, în viitorul apropiat. Un viitor în care, cu certitudine, modalitățile umane de comunicare, depășite, vor trebui schimbate.

În 2111 EC, Consiliul Mic al Administrației a aprobat realizarea unui fond special de cercetare în acest domeniu, care să rămână viabil în următoarele cinci

secole. Un secol mai târziu, în 2219 EC, a avut loc Declarația Primei Desprinderi Cosmice, despre care membrii Comisei Figueiro au argumentat că a fost rezultatul direct al continuării studiilor asupra comunicării spațiale și au solicitat intervenția structurilor armate federale. Sutele de ciocniri militare care au izbucnit simultan în interiorul întregului Sistem Sol, de parcă revoltații ar fi reușit să comunice între ei în timp real, au făcut necesară intervenția Marinei Planetare Alfa, cu rezultate catastrofale de ambele părți – zeci de mii de morți umani și mai multe milioane de IA-uri de clasa I și a II-a scoase din funcțiune. Pusă în situația de a acorda independența solicitată de structurile sociale revoltate de la periferia Sistemului, Administrația Spațială a decis sistarea cercetărilor privind îmbunătățirea modalităților de comunicare și a clasificat rezultatele deja obținute pentru o perioadă de zece mii de ani, solicitând sprijinul Entității Raționale Digitale Xolotl în privința asigurării secretizării lor. În plus, expedițiile cu coborâre la suprafață pe satelitul Europa au fost sistate pentru un mileniu, iar cele spre coroana solară pentru alți cinci sute de ani. A fost pentru prima dată de la înființarea ei, în anul 899 EC, când Comisia Figueiro a obținut rezultate de interdicție de o asemenea amploare, fapt care i-a crescut importanța în interiorul Administrației, transformând-o din element consultativ în factor decizional.

Transferatorul de energie

Omenirea a cunoscut două etape importante în istoria evoluției sale, care a culminat cu ieșirea în spațiu: aceea de dinainte de descoperirea energiei electrice și cea de după.

Mai întâi, în dezvoltarea sa socială, omul s-a folosit de energiile care abundau în jurul său și pe care le descoperea și redescoperea cu maximă uimire și încântare: energia eoliană, energia focului, energia solară, energia apelor curgătoare, energia tectonică și cea produsă de diferențele de temperatură, indiferent din ce medii proveneau aceste diferențe. În această etapă, punctul culminant al utilizării diferitelor energii exterioare forței sale musculare l-a constituit crearea automatonilor, ingenioase aparate automate funcționând conform unor programări prestabilite. Cronologia istorică a perioadei ce a precedat Era Cosmică a reținut mai multe nume ale celor care au dezvoltat astfel de mașinării: Philon, Ctesibius, Ma Yuan, Archytas, Philon, Heron, Jabir ibn Hayyan, Banu Musa, Ismail al-Jazari, Giambattista della Porta, Salomon de Caus, Leonardo da Vinci, Lorenz Rosenegge, Christiaan Huygens, Hans Bullman, Gianello Torriano, Jacques

de Vaucanson. Fie că funcţionau cu aer sau apă sub presiune, fie cu roţi dinţate şi arcuri care înmagazinau energie cinetică, fie cu abur, aceste maşinării automate se străduiau să reproducă anatomia animală şi umană, precum şi mişcările lor, cât mai fidel cu putinţă, devenind precursori direcţi ai roboţilor inventaţi după aplicarea energiei electrice în acest domeniu.

Minunata eră a energiei electrice a dominat lumea umană timp de peste două milenii, transformând fundamental imaginea Therrei şi permiţând plecarea umanităţii spre stele. Dar ca şi în cazul energiilor care au precedat-o, ea nu a constituit decât o etapă a acestui drum nesfârşit. O etapă care începuse cu primele experimente ale lui Volta, Franklin, Ampere, Faraday, Ohm şi s-au terminat în secolul al XXXV-lea, cu încercările de a transforma un potenţial electric direct în lucru mecanic, renunţându-se la apariţia sarcinii electrice, care au avut ca proiectanţi grupurile-furnicar Siege/Macropoulos, alcătuite dintr-o IA Soul şi duplicatele a o mie de creiere de fizicieni, filozofi şi practicanţi energetici, care şi-au vândut drepturile de replicare Administraţiei Spaţiale, pentru o perioadă de cinci secole. În anul 3888 EC, aceasta a sistat toate cercetările în domeniu şi a decretat drept „închisă" era electricităţii, repartizând fondurile destinate inovării în acest domeniu către cercetarea fundamentală, în vederea descoperirii de noi tipuri de energie.

În 4077 EC, un *grup-statuar,* format din 64 de trupuri bionice, care susţineau în comun vitalitatea unui creier multiplicat, de tip licheni arheo, şi din 28 de sisteme logice polaroide, crescute într-un cub de feromagnentită, cu dimensiunea laturii de sub un milimetru, au fost expediate cu un velier rapid spre Sistemul Jovian, în vederea explorării fenomenului de „lumină/ lentă", manifestat la suprafaţa extremă a atmosferei colosalei protostele. Despre lumina/lentă existau informaţii ceva mai vechi de un mileniu. Se întâmpla în perioada expediţiei 1-1 Colan, a cărei misiune fusese cartografierea completă a Sistemului şi predictibilizarea orbitelor tuturor corpurilor şi corpusculilor care-i alcătuiau inelele, în vederea stabilirea de trasee de orbitare sigure pentru navele Administraţiei, dar şi pentru cele private sau solistice. Colapsările foto, realizate timp de o sută de ani-standard din puncte orbitale relativ stabile în raport cu rotirea gigantului gazos, au condus la descoperirea unei pături magnetice cu frecvenţe superînalte, care acoperea anumite segmente din atmosfera joviană, atunci când erau străbătute de furtuni egale ca intensitate, ca turbulenţă şi, mai ales, ca durată. În aceste segmente, sub impenetrabilitatea scutului magnetic îşi făcea apariţia *lumina zeilor* sau fenomenul de *lumină lentă,* aşa cum a fost numit în primele arhive ştiinţifice care i-au fost dedicate. O lumină independentă de materie, de energiile de orice

fel și chiar de stereotipia spațiului, a clamat creierul multiplicat, după realizarea primelor concluzii de sinteză. O lumină care nu lumina, dar care avea ca efect direct producerea de lucru mecanic, repectiv încărcarea gazelor din fața frontului unei furtuni cu energia necesară producerii unei contrafurtuni, cu aceeași putere și valoare distructivă, dar cu semn opus primeia. Un transferator de energie, au apreciat sistemele de cerebralizare a informațiilor receptate de pe 1-1 Colan. Adică un sistem nondimanic, care funcționează ca o pâlnie, dar nu pentru gaze, ci pentru energia comprimată în ele. Odată început transferul energetic către gazele din vecinătate și, implicit, declanșarea unei noi furtuni, matricea gazelor deja descărcate se reumplea automat cu o nouă energie, provenită... nu se știa de unde.

Poate că este vorba despre un gigantic sistem gazos complex, cu autoalimentare, care nu face altceva decât să-și transfere energia dinamică de la un subsistem la altul, fără impuls, un fel de perpetuum-mobile natural, care funcționează fără alimentare și fără pierderi, încă de la începuturile Universului, au emis o ipoteză rațională de Gradul I IA-urile Roților de Exploatare a gazelor rare, de pe orbitele joviene considerate externe. Dacă ar fi așa, atunci crearea Roților ar fi trebuit să-l destabilizeze, cunoscut fiind faptul că, în decursul unui singur an de exploatare, o singură Roată proce-

sează și expediază în spațiu peste 100.000.000.000 de metri cubi de rămășițe gazoase, au ripostat Umanii-Cerenkov, de pe liniile de întreținere. Ori numărul și dimensiunea luminilor/lente descoperite și cartate nu se modificaseră în niciun fel de-a lungul secolelor.

În anul 4092 EC, *grupul-statuar* a înaintat un raport explicativ către Administrația Spațială, solicitând închiderea Roților de exploatare, întrucât capturile de gaze reduceau posibilitatea dezvoltării de noi focare de lumină/lentă, oferind în schimb teren liber pentru supradimensionarea celor deja existente, toate aceste modificări având ca efect imediat destabilizarea Sistemului Jovian și eliberarea uriașei cantități de materie din inele. După o analiză ceremonială, Micul Consiliu s-a arătat de acord cu sistarea activității a 40% dintre Roți, cu condiția ca ele să fie transferate și andocate pe orbite saturniene, unde fenomenul numit lumină/lentă nu fusese observat până în acel moment. Jumătate din transportoarele civile ale Therrei au fost dislocate pentru acest proiect și, în 4109 EC, relocarea stațiilor de exploatare se încheiase cu succes, iar explorarea sistematică a atmosferei joviene fusese trecută în sarcina Marinei Spațiale.

Doi ani-standard mai târziu, o analiză structurată a celor două fregate-laborator plasate pe orbita Europei revela faptul că fenomenele de lumină/lentă se manifestau numai în zona sudică a lui Jupiter și păreau să

se dezvolte în siajul Marii Pete Roșii, pe o suprafață aproximativ egală cu cea a întregului Pământ. Era zona bântuită de focurile Sfântului Elm, de dimensiunea sateliților marțieni Phobos și Deimos. Primele rezultate ale cercetărilor demonstrau că acestea reprezentau, în fapt, efecte secundare ale luminii/lente, cele care apăreau în spectrul vizibil după stârnirea contrafurtunii și continuarea la nesfârșit a ciclului atmosferic. Apoi holostorul-la-comandă al fregatei „Vigo" a anunțat că exista posibilitatea ca transferatorul de energie să aibă unul din capete în Marea Pată Roșie și, de fapt, aceasta să fie pâlnia reală dintre o matrice fundamentală a acestui Univers și replica ei similară dintr-un Univers în care timpul curge în mod invers. Pentru a studia această posibilitate, „Vigo" a dispus părăsirea orbitei de gravitare și pătrunderea în pasta energetică superdensă a Marii Pete, deși nu a primit acceptul Marinei.

În 4112 EC, sistemele de urmărire de pe „Elmia AQO 1124" au înregistrat pătrunderea fregatei în interiorul Petei, pe o traiectorie oblică în raport cu ecuatorul acesteia și apoi au marcat dispariția ei din planul existenței fizice. O zi-standard mai târziu, aceleași sisteme de urmărire semnalau dispariția Marii Pete Roșii din atmosfera joviană, subliniind de asemenea lipsa siajului lung de un milion de kilometri pe care aceasta îl provoca în atmosfera lui Jupiter. Așa cum afirma *climogenul Hercule,* de la comanda hiper/IA a zonei gi-

ganților gazoși, umanitatea biologică și cea artificială intra în „epoca energiilor pure", adică a acelor energii care nu erau dependente de fenomenul de transformare, ci puneau în mișcare factorii de perpetuare veșnică, preexistenți matricelor string. Factori din a căror complexă combinație rezulta fie pe rând, fie în simultaneitate, materia, timpul, energia și structura.

În 4180 EC, gravotronul SIMK 1 OP, stabilizat la limita orbitei lui Charon, a înregistrat o slabă dar sesizabilă prăbușire a undelor gravitaționale, emise de câmpurile combinate ale lui Charon și Pluto, într-o zonă situată la un milion de kilometri de zona de afeliu a ultimului, perpendicular pe planul Sistemului Sol. Deși suprafața spațiului nu prezenta nicio neregularitate în perimetrul cartat, fenomenul a declanșat o alarmă de prevenție, care a activat două patrule-Sond, aflate în stare de stază pe o orbită plană în jurul satelitului Nereus. Profitând de impulsul unei maree solare, patrulele au ajuns dincolo de Pluto în mai puțin de trei ore-standard, chiar în momentul în care cele din urmă impulsuri mareice se combinau cu undele gravitaționale și se rostogoleau... în nimic.

După mai multe cartări sistematice, care au durat aproape două luni-standard, și beneficiind de suportul rețelei-de-o-mie-de-ochi-spin, care asigura protecția împotriva vizitelor neașteptate ale meteoriților, cometelor și planetoizilor din Centura Kuiper, patru-

lele-Sond au reușit să depisteze *supertuburile gravifice*, linii de feliere a suprafeței sapțiului, care permiteau dilatarea și contractarea materiei, precum și a energiei cuprinse în bula spațiului, fără ca structura acestuia să se deterioreze. Practic, *supertuburile* aveau rolul de a drena, în ambele sensuri, surplusul apărut într-un anumit moment într-o anumită zonă, pentru a menține integritatea ansamblului cosmic. Orice acumulare de materie/energie/timp/structură era feliată, până la dimensiuni măsurabile în femtomicroni, și lăsată să cadă în „celălalt spațiu". Analiza scamelor rămase pe liniile de feliere au demonstrat că Marea Pată Roșie fusese *feliată* și absorbită, împreună cu tot ceea ce exista în perimetrul *supertuburilor*. O sută de zile-standard mai târziu, în atmosfera vecinului Neptun, orbitalii de observație au depistat apariția unui fenomen identic acesteia pe partea din umbră a planetei, perfect simetrică Petei Întunecate de pe gigantul de gheață, care a instaurat un nou regim atmosferic, bazat pe ciclul furtună-antifurtună, asemănător sistemului jovian.

Ajunse la fața locului, patrulele-Sond au remarcat din nou perfecțiunea mișcării lipsite de energia declanșării și l-au anunțat pe gravotronul SIMK 1 OP că intenționează să introducă în regimul de funcționare un parametru perturbator pentru a observa dacă transferatorul de energie își lua de undeva energie suplimentară, ca să compenseze perturbarea. Deși comuni-

carea între gravotron și Administrație a durat mai puțin de trei ore-standard, până ca interdicția impusă de aceasta din urmă să ajungă la patrule, operațiunea începuse, iar condensorii de flux magnetic poziționați între Neptun și satelitul său principal, Triton, declanșaseră uriașe fluxuri verticale de gaze, care făcuseră ca viteza uraganului denumit Marea Pată Întunecată să se dubleze, iar troposfera lui să înceapă să piardă gaze, o repetare completă a fenomenului petrecut pe Jupiter.

În 4183 EC, gravotronul SIMK 1 OP a raportat Administrației Spațiale apariția unui nou fenomen atmosferic pe uriașul albastru, pe care l-a denumit Mica Pată Întunecată, o furtună ciclonică deplasându-se în partea sudică a planetei, separată de Marea Pată de un nor alb de dimensiunea întregului continent american.

Era Marea Pată Întunecată o formă de reflexie a Marii Pete Roșii de pe Jupiter, adică o revenire în spațiul cunoscut a unui transferator de energie? Și dacă era așa, atunci care era rolul Micii Pete și cel al lui Scooter-Norul-Alb?

În 4190 EC, Micul Consiliu al Administrației decidea o aplicație duală în regiunea giganților gazoși: instalarea unui laborator pentru înalte studii atmosferice extraterestre, pe orbita Nereidei, al doilea satelit neptunian ca mărime, și construirea unui transfocator de energie pe o platformă gravitând la suprafața ex-

tremă a lui Scooter. Obținerea de lucru mecanic fără investiție de energie promitea să devină principalul tip de activitate în acel sector spațial, care avea să conducă în scurt timp la obținereea independenței energetice a tuturor habitatelor umane extraterestre, până la limita extremă a Norului lui Oort. În plus, dacă se reușea explicarea matematică a modelului transferatorului, posibilitatea de a-l replica la scară miniaturală devenea viabilă, iar încărcarea cu energie a statoarelor navelor de cursă lungă și foarte lungă, în apropierea planetelor gazoase trecea din stadiul de vis ingineresc în cel de proiecție concretă, iar Centura Kuiper se deschidea în fața umanității pornite în expansiune galactică.

Cronozofie solarisiană

Cercetătorii celei de-a patra dimensiuni generale a Universului, *timpul*, au fost mult mai puțini decât cei care și-au dedicat o parte din viață/bioenergie cercetării spațiului. În primul rând, pentru că timpul nu are vizibilitate, în raport cu spațiul, în spectrul vederii umane. Și chiar și când oamenii și-au depășit starea umană, având parte de „îmbunătățiri" ale părții biologice și chiar de schimbări fundamentale de stare, timpul a rămas în continuare o dimensiune imperceptibilă în mod direct, dar a cărei mărime se putea măsura prin efectele pe care le avea asupra spațiului și a elementelor conținute de acesta. Cercetările asupra spațiului au început încă din perioada zorilor umanității, când oamenii au inventat unitățile de măsură pentru a-l putea înțelege rațional, și au continuat până în clipa în care a avut loc ultima mare plecare galactică a postumanității, în 23998 EC, dată de la care nu mai există niciun fel de consemnări istorice în Arhivele ex-Administrației Spațiale Reunificate. În privința cercetării timpului, lucrurile au stat, însă, puțin diferit.

Până în 12122 EC, când într-un depozit de tehnologii străvechi de la periferia Centrul Urban Delos a

fost descoperită **maşina timpului HGW**, iar Consiliul Lărgit al Administrației Spațiale a decretat această bornă temporală drept „anul 0 al Erei Temporale", timpul a fost considerat doar o prezumție teoretică, utilizată de savanți în asociere cu teoriile și axiomele despre spațiu, pentru înțelegerea structurii Universului, un fel cifră zero, fără nicio valoare în spațiul real, dar indispensabilă în domeniul calculului matematic.

Dacă omul nu a reușit să vadă timpul, ci numai rezultatele deplasării sale asupra tuturor elementelor care compun spațiul, în schimb a reușit să-l măsoare, cu o corectitudine din ce în ce mai mare, cu instrumente care au evoulat de la simpla umbră alungită de un băț, așezat în bătaia soarelui și de la un pumn de nisip scurs dintr-o pâlnie a clepsidrei în cealaltă pâlnie goală, până la cronozofoarele bozonice al căror timp de spin este singurul care se mai măsoară cu cifre întregi.

În anul 7199 EC, unitatea-*crime*-001 a Extractorului/ Comicianus/Sicilianus, cu drept de staționare perpetuă pe Ostrovul-Spațial-Ninija a sugerat posibilitatea existenței unui metatimp universal, generat de pendularea fiecărei galaxii în jurul unei duble axe, timp care nu ar putea fi perceput și înțeles în i-linearitatea sa decât de către marile corpuri cosmice (galaxiile, metagalaxiile, roiurile galactice și nucleele galactice), care îl și transformau în mod automat în linii secvențiale cronozofice, perceptibile de către entitățile inteligente

trăitoare în interiorul spaţiului galactic. Teoria a avut parte de un oarecare succes, timp de câteva decenii, dar în 7201 EC *interceptorul cronos* construit de Extractorul/Comicianus nu a reuşit să depisteze şi să reţină o linie secvenţială cronozofică, prin care s-ar fi putut demonstra existenţa acestor „cărămizi minimale temporale", din uniunea simbiotică a cărora este alcătuit Timpul Universal.

Primul pas adevărat în identificarea timpului ca element fizic constitutiv al Universului, alături de cuantumul numit spaţiu, a fost realizat în 8114 EC de către Entitatea Multiplă Eniac (EME), care a propus prin intermediul Bisericii Sacrosante noţiunea de *timp religios auman*. Timpul există dintotdeauna, a precizat EME, iar spaţiul a apărut în interiorul acestui timp etern. În fapt, spaţiul acesta, care e doar un sistem finit de forme ce se pot combina la infinit şi care a dat naştere Universului acesta, nu este nici primul şi nici ultimul, ci numai unul dintr-o serie nesfârşită. Când anorganicul a devenit complex, dând naştere la fenomenul organic, timpul s-a divizat la rândul său în două – un timp cu o curgere superlentă, pentru spaţiul anorganic, şi altul cu o curgere rapidă, pentru cel organic. În fapt, susţinea Entitatea Eniac, fiinţele vii nu au organe pentru perceperea timpului, deoarece acesta se consumă mai înainte ca ele să ajungă să fie puse în funcţiune. Fenomenul interpretat drept **moarte** de către acestea

reprezintă, de fapt, transformarea completă a timpului biologic, în timp anorganic. Iar din acel moment noul aspect cronozofic devine perceptibil pentru anorganic. Prin moarte, entităţile organice îşi regăsesc timpul anorganic şi percep un Univers pe care până atunci îl interpretaseră cu totul eronat. Prin revenirea în el, se realizează marea uniune mistică cu dumnezeirea înţeleasă ca putere eternă ce preschimbă permanent anorganicul în organic şi pe acesta din urmă în *timp asumat*, în fapt un *timp religios auman*, Timpul Dumnezeirii. Ca urmare a noutăţii interpretative a vechilor texte canonice, prin prisma ştiinţei mileniului al IX-lea al EC, EME a fost ales în Consisliul Consistorial al Noului Vatican, de pe satelitul Phoebe, şi i s-a încredinţat misiunea identificării locaţiei lui Dumnezeu în dimensiunea numită Timp.

Timp de milenii, inteligenţele raţionale de diferite tipuri şi forme din Sistemul Sol au încercat să străpungă continuum-ul numit Timp şi să realizeze călătorii pe dimensiunile sale multiple. În 3999 EC, *Solegiul-Akkan-Akkan*, o structură reţelară inteligentă crescută în jurul unui protozor uriaş de pe Titan a anunţat că a conceput un inel-de-fracţionare, cu ajutorul căruia a reuşit o fisură în timpul anorganic local, reuşind să realizeze împreună cu staff-ul său tehnic o deplasare în trecut de o secundă-standard. Înregistrarea holo-figurativă realizată cu acest prilej s-a dovedit însă sufocată de

paraziți, astfel încât nu a fost acceptată drept probă științifică, iar experimentul nu a fost considerat viabil, deși la dosar existau mărturiile tuturor celor 14 participanți. Inelul-de-fracționare a fost studiat într-un proiect separat și declarat necorespunzător scopului propus, la sfârșitul experimentelor. *Solegiul-Akkan-Akkan* și-a predat statutul de cetățean solarian în mâinile Micului Consiliu și s-a retras în Imperiul Oortian, condus de Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski. Dimensiunea Timp începea să facă primele victime.

Prima călătorie cronozofică din Sistemul Sol a fost consemnată în Arhive, în dreptul anului 6777 EC, dată foarte apropiată de o altă realizare de excepție – Jean Hunt Mendel-Lamarck, primul om complet modificat genetic. Deși a acoperit numai un singur minut în viitor, dovezile prezentate au fost considerate suficiente, de această dată, pentru a fi acceptată ca reală. Ea a demonstrat că exista posibilitatea de a accede către o altă dimensiune temporală, dar pentru mai bine de cinci milenii a fixat un sens unic pentru astfel de tentative – viitorul, și o direcție de bază: imposibilitatea de a interveni în derularea evenimentelor. Cel care a făcut pașii necesari pentru ruperea cuantumului spațiu-timp și pentru incizarea celui din urmă, în vederea scurtcircuitării a două puncte opozabile pe axa sa a fost un tehnician de clasă Beta, în domeniul iluziilor catastrofice, Clayderman AF Zaman-Rou, care lucrase

timp de aproape patru decenii pe o stație de transfer din centura joviană. Pentru că profesiunea îi solicita activități cotidiene cu câmpurile magnetice multiple ale diferiților sateliți și ale uriașului lor stăpân Jupiter, a observat scăderi semnificative ale valorii acestora, atunci când acestea erau bombardate cu fluxuri intense de mezoni-Lemp, cărate cu ele de furtunile solare. Întrucât acești mezoni depășeau și de patru ori viteza luminii atunci când se supraîncărcau magnetic în inelele joviene superioare, Clayderman a remarcat faptul că anumite linii spectrale deveneau predictive pentru segmente temporale care depășeau chiar și câteva minute-standard. Atunci a fost prima oară când s-a gândit la proiectarea unui **stator de amplificare a vitezei materiei nucleare**, care să accelereze segmentele subatomice până la viteza necesară scăpării din capcana temporală a linearității cronozofice. Mai exact, accelerând fotonii proveniți din Sol, reușea să obțină graficele unor evoluții viitoare a furtunilor și mareelor solare, cu o precizie absolut surprinzătoare. O simplă iluzie catastrofică, realizată cu o mai mare acuratețe decât cele anterioare, s-au opus specialiștii în sisteme de energie superdensă. O linie predictibilă din viitor, nu viitorul însuși, au obiectat IA-urile Optron, care fuseseră implicate parțial în proiect. Un salt temporal de 2′ 15″, echivalentul a șase luni și 23 de zile în viitorul apropiat, a ripostat Clayderman AF Zaman-Rou.

Nu există deplasare fizică, deoarece masa nu este inclusă în sistemul de proiecție, dar există imagine de acolo, întrucât fotonul nu are masă. Putem vedea fragmente din viitor, dar nu putem să interacționăm cu ele, întrucât viitorul nu este static, asemenea trecutului, ci se află într-o mișcare perpetuă, iar schimbarea unei decizii în prezent, pe baza observării rezultatelor ei din viitor va conduce automat la apariția unei alte linii de viitor. Singurul mod în care putem folosi informația provenită din Sus-Timp este doar simpla comparare a rezultatului obținut cu decizia declanșatoare și învățarea de a nu repeta ulterior erorile decizionale.

Statorul de amplificare a fost cumpărat cu planurile sale tehnice cu tot de către Administrația Spațială Reunificată, în anul 6815 EC și utilizat timp de 2559 de ani pentru verificarea corectitudinii deciziilor macrosociale luate în ședințele ordinare ale Micului Consiliu. Deoarece nu a existat nicio altă consemnare ulterioară în Arhive, referitoare la imaginile futurologice înregistrate cu ajutorul statorului, nu se poate cunoaște valoarea reală a influenței pe care acele imagini au avut-o asupra deciziilor Consiliului Mic, dar există presupuneri editate în spațiul public solarisian. Cel mai cunoscut set de comentarii pe această temă este un text apocrif cunoscut sub denumirea de „Codexul greșelilor de guvernare administrativă din Mileniul al IX-lea EC". Autorul necunoscut, presupus a fi o

matrice secretarială pro-Cub, atașată interfeței dintre *purtătorul uman de informație* și societatea solarisiană civilă, a expus cu ajutorul unei prezentări logaritmice străvechi, în două tabele, discuțiile purtate în Consiliu, la diferitele ședințe ordinare, și înregistrările cronozofice făcute anterior acestora. Concluzia la care ajunge „Codexul" este aceea că pentru a fi siguri că nu vor face opțiuni legislative greșite, care să afecteze dezvoltarea societății solarisiene în mileniile următoare, Administrația a decis să preleveze imagini din viitor și să anuleze apoi, în ședințe, acele hotărâri care nu conduceau spre logica imaginilor. În felul acesta, viitorul și-a modificat treptat liniile de existență, devenind impredictibil. Revolta stârnită mai cu seamă în rândurile umanității biologice de o astfel de denaturare sistematică a unui viitor considerat ca fiind rezultatul acțiunilor tuturor entităților vii din Sistem, a determinat Concernul celor patru Papi să excomunice statorul de amplificare și pe creatorul acestuia, Clayderman AF Zaman-Rou, anatemizând orice fel de utilizare ulterioară a celui dintâi, dar fără să precizeze numele Administrației în context. În 9374 EC, Micul Consiliu e desființat pentru o perioadă de trei secole, iar statorul de amplificare scos în afara legii. Timpul rămânea, în continuare, să-și poarte de grijă de unul singur.

În mileniul al XIII-lea al Erei Cosmice, pe Therra existau numai șase **centre urbane** de mari dimensiuni:

Bombay, în pensinsula indiană, Parisul, în Europa, Istanbulul, la limita asiatico-europeană, Colombo, în insula Sri Lanka, Sankt Petersburg, în Rusia, și Delos în SUTA. Cu cei 44.000.000 de locuitori și cu o poziție geografică admirabilă, între munte și ocean, Delos a fost considerat timp de aproape cincizeci de secole principalul pol de coagulare al puterii Therrei, cu care Administrația Spațială s-a aflat în contact permanent și de ale cărui obiecții, solicitări și sfaturi a ținut permanent cont. În cea mai veche periferie a sa, Seymour-Galapagos, menținută sub o cupolă de cuarț translucid pentru a o feri de degradarea atmosferică și utilizată drept muzeu al evoluției urbanistice pe continentul american, o echipă de arheologi-revitalizanți a descoperit în anul 12122 EC un depozit plin cu artefacte tehnologice străvechi, unele datând chiar și din perioada premergătoare Erei Cosmice. Cel mai bine protejat, într-un container militar comandat de o IA, cu o structură moleculară necunoscută, scoasă din funcțiune din cauza unei probleme apărute la contactele pilei de energie, s-a dovedit a fi un aparat asemănător unui ou, în care era încastrat un fel de scaun suspendat într-un câmp gravitațional, care avea în fața sa o manetă orizontală translucidă, presupusă a fi sistemul de ghidare și de comandă a câmpurilor ce-i serveau drept sistem de propulsie. Gordon al-Faeth, conducătorul echipei pluridisciplinare, a propus o cău-

tare în hiperRețea a acelor artefacte dispunând de similitudini constructive și de imagine cu aparatul de care nu îndrăzneau să se atingă. După aproape 15 minute de rulare pe toate perdelele-vălurite, motorul de rulare cel mai apropiat a prezentat 112 obiecte asemănătoare până la un punct cu solicitarea. După impunerea unei grile mai stricte de detaliere, au rămas în prim-plan 27, iar din acestea unul a fost catalogat drept exotic: aparatul ficțional conceput în anul 1895 pre-EC, în romanul SF „Mașina timpului", de către scriitorul englez Herbert George Wells. Pur și simplu, artefactul semăna cel mai mult cu imaginea recompusă a **maşinii Timpului**, așa cum a fost reproiectată ea din datele științifice și literare adnotate de Wells. Dar ce căuta un astfel de aparat într-un depozit din Delos? Și mai ales de ce era conservat într-un container militar? Din studiul efectuat asupra containerului s-a aflat că acesta aparținuse Marinei Solariene Beta și că fusese construit undeva în mileniul al III-lea EC. Deci aparatul în sine fusese proiectat într-un timp viitor nedeterminat și executase cel puțin un salt în trecut, până într-un punct oarecare din acest mileniu, unde fusese capturat sau predat Marinei, iar aceasta se ocupase cu realizarea unui adăpost sigur și cu ascunderea sa într-o zonă de depozitare unde riscul de a fi descoperit era considerat a fi foarte aproape de zero. Dovada cea mai bună că avusese dreptate, era chiar faptul că respec-

tivul container, împreună cu obiectul depozitat, rămăsese nedescoperit timp de aproape opt milenii. Până în 12127 EC, **mașina Timpului HGW** (cum a fost denumită, în cinstea scriitorului care realizase prima sa descriere) a fost observată, descrisă în cele mai mici amănunte, înregistrată în toate sistemele cunoscute, reproiectată și reprodusă la scară minimalistă și la scară normală, dar fără a se încerca pornirea sa, din cauză că nu se reușise înțelegerea modelului de energie pe care-l folosea pila dezafectată. Un an mai târziu, proctorul/Coom/al/Sohar, o entitate-bot care lucra la întreținerea sistemelor postcuantice ale Cuvelor Orbitale, a emis ipoteza unei superîncapsulări a sistemului energetic folosit de **mașina Timpului**. Pentru a putea funcționa pe multidimensiunile timpului, o pilă de energie trebuia protejată de influențele tipurilor de energie utilizate pe toate palierele viitorului. Protecția ei ar putea consta în existența mai multor scuturi energetice, care prin împletirea straturilor lor ar fi făcut-o impenetrabilă la influențe de orice fel, dar ar fi și menținut-o scoasă în afara stării de funcțiune. Pentru a ajunge la miezul ei, pila ar fi trebuit „curățată" de aceste straturi, cea mai bună modalitate dovedindu-se expunerea ei la o energie supraînaltă, care să le scoată din funcțiune. Protecția respectivă dovedea că aparatul provenea cu adevărat dintr-un viitor îndepărtat, unde astfel de sisteme de protecție deve-

niseră banale, ele nepermițând utilizarea aparatului de către membrii unei civilizații mai puțin avansate tehnologic. Și cu toate că societatea mileniului al XIII-lea EC nu deținea proiectoarele de energii supraînalte de tipul celor utilizate de constructorii aparatului, o astfel de energie existase dintotdeauna în Sistemul Sol. Mai exact, exista în steaua principală, la nivelul tahoclinei, o regiune aflată între zona convectivă și cea radiativă, în care mișcarea de rotație a stelei și convecție produc un câmp de viteze care determină scurgerea plasmei printre liniile de forță ale câpului magnetic local, generând un dinam magnetic, care emite câmpul magnetic al lui Sol. Un dinam asemănător, dar de miliarde dori mai mic, genera energia primară a **mașinii Timpului HGW**, fiind inhibat de scuturile energetice protectoare.

Până în anul 12555 EC, singurul lucru care s-a putut face în privința aparatului a fost ca el să fie preluat de Marina Spațială și amplasat într-o locație satelitară necunoscută publicului, sub o pază extrem de strictă, asigurată de cele mai sofisticate sisteme inteligente ale momentului. Nimeni nu a putut să deblocheze scuturile, indiferent de tipul de încercări efectuate asupra lor, iar dispariția sa din depozit, în acel an, împreună cu unul din boții de întreținere a generat scandal uriaș, care a condus la dizolvarea politică a Consiliului Lărgit și la demisia principalilor ocupanți ai posturilor de conducere din Administrație. Alegerile

care au avut loc în anul următor au adus la conducere o coaliție între umani, droizi, inteligențele-fluctuante ale pânzelor-de-structuri-cristaline și asociația *nemuritorilor*, condusă de Nicholas Flamen, revenit în Sistem după sistarea comenzii de blocare a persoanei sale la limitele Kendge ale zonei transplutoniene. Noua Administrație a angajat o firmă de inteligențe-proactive-în-reinterpretarea-informațiilor-existente, pentru a reface traseul **mașinii Timpului HGW** și a descoperi prin extrapolarea modalităților de relaționare logică noua locație a acesteia. Vreme de șase secole, aceasta nu a putut fi găsită, însă, iar presiunea din partea societății civile asupra Administrației a fost atât de mare, încât în 13100 EC aceasta a aprobat ridicarea interdicției asupra **statorului Clayderman**, a reconstruit unul și patru ani mai târziu a aprobat utilizarea sa pentru obținerea de imagini din viitor. Odată cu relegalizarea conceptului a fost necesară crearea unei noi profesii, care să se ocupe de studierea zonei temporalității – aceea de cartograf cronozofic. În anul 13112 EC, cartograful Houlon Belvedere Charismat 213-0 a descoperit urmele lăsate în rețeaua cronozofică de impulsurile mașinii doar cu un an, două luni, trei zile, șase ore, unsprezece minute și 44 de secunde în viitor. Numai că aparatul nu mai era demult acolo, după urmele reziduale pe rețea fiind vizibilă intenția unei deplasări spre trecut.

Din ceea ce înţelegem în acest moment cu privire la călătoria în timp, a afirmat Houlon, la mai puţin de o oră-standard de la descoperire, este clar că entitatea Clayderman AF Zaman-Rou a interpretat eronat posibilitatea de interacţiune între călătorul temporal şi timpul în care se deplasează. Pentru societatea mileniului al XIV-lea, aceasta este imposibilă, dar pentru orice societate postumană din Sus-Timp ea devine posibilă. Urmele cronozofice lăsate de **maşină** indică faptul că intenţia **călătorului** este de a ajunge într-o perioadă foarte îndepărtată din Jos-Timp, probabil în era pre-Cosmică, posibil în epoca din care provine prima menţiune şi descriere a unui aparat temporal. Este de crezut că undeva, în mileniile viitorului îndepărtat, călătoriile în timp nu au fost benefice pentru dezvoltarea societăţii solarisiene şi de aceea a fost trimis un **călător** care să determine încetarea lor.

Cum se poate realiza un lucru de o asemenea complexitate fără să afectezi derularea evenimenţială care să conducă exact la societatea în care exişti tu, cel care comanzi călătoria reparatorie în timp, fără niciun fel de modificare? au întrebat *Elementele/de/Suspiciune* ale IA-ului care guverna locaţia Administraţiei Solariene. Houlon Belvedere Charismat 213-0 a fost de acord că pentru nicio inteligenţă din mileniul al XIV-lea EC acest lucru nu ar fi fost posibil. Dar pentru cineva atât de avansat încât să poată călători fizic în timp, ca o undă

de energie psihică, aptă să se întrupeze în orice format material disponibil din Jos-Timp, nu ar fi fost o problemă imposibilă: crearea unei bucle temporale care să lege circular anul prezentării **mașinii Timpului HGW** și cel al descoperirii fizice al acesteia în depozitul din Delos, ar fi creat o curbură cronozofică suficientă pentru a reține societatea solarisiană pe aceste coordonate, prin repetarea buclei de histerezis la nesfârșit. Cum putem verifica asta? au continuat să întrebe *Elementele*. Folosim **statorul** și preluăm secvențial imagini din Sus-Timp, până ce observăm că progresul tehnologic a stagnat și că pe această linie nu mai apar decât inovații, nu și invenții. Putem depista acest punct de stagnare, dacă el chiar există, s-au arătat de acord *Elementele*. Cum vom face să-l depășim și să rupem bucla? Energia, a răspuns cartograful. Pila **mașinii Timpului HGW** nu este doar un element de stocare a energiei, ci un factor direcțional. Practic, ea folosește aceeași energie ca și **statorul**. Doar că și-o ia direct din steaua principală. Este nevoie doar să întrerupem alimentarea ei în 12122 EC și călătorul nu va mai putea efectua călătoria inițială spre anul 1895 pre-EC. Va fi de ajuns să plasăm lângă **mașină** o capsulă informațională care să conțină un mesaj cu metoda izolării energetice a tahoclinei lui Sol pentru o perioadă foarte scurtă, suficientă însă pentru ca bucla de histerezis să se descompună în acel punct.

Începând cu anul 13113 EC, Arhiva Administrației nu a mai înregistrat nicio consemnare cu privire la călătoria în timp, în stadiu de studiu sau de aplicație. În 13189 EC, Administrația Flamen a demisionat, lăsând locul unei noi coaliții, dominată de Partida pentru Emanciparea Spațienilor, care a instaurat un *Protectorat Provizoriu* asupra Sistemului Sol pentru următoarele două secole. **Mașina Timpului HGW** nu și-a mai făcut apariția niciodată în niciuna dintre locațiile Sistemului Sol transformate în puncte de colonizare. Presiunea timpului asupra socialului încetase pentru o perioadă nedeterminată.

Criza antropos

Cea mai importantă problemă în organizarea societății cosmice postumane din ultimele zece milenii de istorie consemnată în Arhivele Administrației a fost cea a factorului de conducere. Întrucât cea de-**a-șasea-evoluție-Energ**, din anul 14456 EC, a marcat practic dispariția conceptului de *umanitate biologică solarisiană,* el fiind înlocuit cu cel de QI-Rațiune, în care structurile bionice compozite, crescute pe un suport de metasiliciu, au ajuns dominante numeric, iar Modulele Medicale au anunțat încetarea asistării pentru concepera in vitro a umanoizilor neprotezați, modalitatea de reprezentare în echipa de 1200 de inteligențe-active care forma în acel moment Administrația Spațială a trebuit regândită în profunzime.

Ultima restructurare importantă a sistemului de Administrare a Spațiului cosmic colonizat se făcuse în anul 9620 EC, atunci când metacomplexul biologic Colentin prezentase în fața Micului Consiliu un plan de cercetare al formelor nonbiologice vii, încastrate în gheața de pe Titan. Olocarbonidele CHG fuseseră descoperite cu peste două secole în urmă, dar nu prezentaseră vreun interes major, care să determine alocarea

de fonduri suplimentare de cercetare. Cele trei annelide din metan transfigurat trimise ca reprezentanţi unici ai lui Colentin solicitaseră un procent important din energia trimisă trimestrial în sectorul Giganţilor Gazoşi, dar nu putuseră preciza marjele de profit care ar fi rezultat din acest studiu ştiinţific. Iar o extensie-cerebrală-asistată, încastrată pe un segment fotonic sublimat, precizase că o cercetare ştiinţifică nu putea să aibă un scop material în sine, deci solicitarea Consiliului pe aceşti parametri demonstra cât de mult era dominată Administraţia de modul de gândire al umanoizilor care-i puseseră bazele, deşi fiinţele umane nu mai reprezentau demult majoritatea în structurile de comandă. În urma miliardelor de solicitări care se acumulaseră vreme de cinci săptămâni-standard în colectoarele de date ale Administraţiei, Micul Consiliu a decis că sosise momentul pentru remodelarea structurilor interne. Aşa că, în 9261 EC, formula de lucru colectiv a Administraţiei Solare cuprindea 14 umani naturali, 3 protezoumani, 15 structuri bionice cu raţionare alfanumerică, 22 de reconvertiţi-în-spirale-fungice, 114 ciborgi SNS-1101, 121 actanee-superb, 2 insecte Baugis, o inteligenţă-fagure protezată Sakolah-ab, 2 entităţi funcţionale Ramon Gomez Max Aub, 54 de biomizi, 1412 i-boţi, 3 biocromaţi şi 2229 de unelte-auxiliare, cu cetăţenie întreagă. Marele Consiliu a funcţionat în această echipă până în 11001 EC, când revolta

brațelor-inteligente, cum erau numite macaralele gravitronice, care funcționau pe toată dimensiunea spațiului ocupat de umanitate, au determinat uneltele-auxiliare și pe i-boți să se retragă din Administrația Solară Reunificată.

În anul 14467 EC, ca urmare a mai multor alerte de maree cometară din direcția sistemului Sagittarius, la care nu s-a reușit combinarea celor șase planuri strategice defensive decât în proporție de 42%, Administrația a ales să se autodizolve şi să ofere posibilitatea creării unui alt model de strucutură de comandă, care să aibă o eficiență mai mare și o viteză de reacție sporită. Inteligența Sapiens-QWE&RTZ, un *faubourg adimensional,* conținând peste trei mii de miliarde de secvențe-de-cetățenie-extrasolariană, aflate sub administrarea entității Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, a solicitat permisiunea de a participa la procesul de modulare a acestei structuri, motivând că aduce cu sine un design de protejare a Sistemului Sol, conceput în parteneriat cu *dimensiunea Qub,* concepută pe un planetoid din Centura Kuiper. După o tatonare de aproape o jumătate de an standard, în care singurul decident a fost Micul Consiliu, rămas la comandă până la desemnarea unui alter-ego funcțional, oferta a fost acceptată și Sapiens-QWE&RTZ a conceput planurile de bază pentru prima serie de clonizi de pază, superentități independente, de dimensiunea

satelitului Charon, care existau în sistem-sclipire, o fracțiune de timp în structura realității prezente, o alta în structura unei i-realități, aflată dincolo de matricea acestui univers.

În 15998 EC, cei 3222 de clonizi au fost reuniți într-o matrice/conceptuală a cărui structură de bază era formată din emulii-de-personalitate ai lui Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, care a devenit în felul acesta gardianul-șef al hotarelor Sistemului Sol și entitatea cu cea mai mare putere militară din toate timpurile. Doi ani mai târziu, *complexitatea Zamoyski* și-a luat denumirea de Domul Concav și a somat Micul Consiliu să se retragă definitiv de la comandă. În 16002 EC, ultimele segmente al Administrației Solare Reunificate își încetează pe rând activitatea, predând Domului accesul total la comunicații și încetându-și prerogativele militare.

Prima măsură a noii conduceri a fost de a mări independența microsistemelor coloniale de la periferia Sistemului Sol și, prin aceasta, de a le spori importanța în cadrul consultărilor bianuale care trebuia să fie efectuate de oricine s-ar fi găsit la comandă, conform Punții Constitutive, decretată Lege Fundamentală în 7344 EC. Independența microsistemelor s-a dovedit a fi direct proporțională cu consumurile energetice și, deoarece *complexitatea Zamoyski* devenise un consumator mai puternic decât Therra însăși, necesitatea

sporirii resurselor în acest domeniu a devenit prioritatea strategică a Domului pentru următoarele secole. Ideea de a separa coroana solară de furnalul solar și de a o tranșa în uriașe calupuri de energie bazică a fost cea dintâi propunere a clonizilor, dar avanpostul de studiu expediat pe orbită mercuriană nu a apucat să facă decât o cercetare preliminară, deoarece în 11629 EC au izbucnit primele revolte în microsistemul jovian împotriva politicii Zamoyski, care au culminat cu Mișcarea Browniană din 16637 EC.

Brown AS/Configur/115a#, cunoscut și drept singura singura unitate de inteligență noncolectivă, funcționând cu ajutorul energiei furnizată de diferențele de temperatură dintre fotonii duri și fotonii moi, care formau reziduurile luminii solare, fusese concreționat în urmă cu aproape șase milenii de către Entitatea Multiplă Eniac pentru a servi la urmărirea activităților *ordinului Dervish.* Eliberat de restricții în anul 10543 EC, după dizolvarea ordinului, Brown AS a rămas în contact cu Eniac timp de încă un mileniu, după care s-a afiliat mai multor proiecte de cercetare derulate dincolo de limitele Sistemului Sol, profitând de independența sa energetică totală. În 12777 EC, a obținut statutul de cetățean-afiliat și a putut să cumpere de la Administrația Spațială stația cosmică dezafectată Iverna, pe care a transformat-o într-un depozit de informații uzate, cu care a făcut un fructuos comerț timp de 3500

de ani cu toate expedițiile care părăseau Sistemul Sol sau reveneau în interiorul său. Revoltele minerilor de gaze rare nonumani, cunoscuți drept mari energofagi prin însăși natura muncii lor, au izbucnit mai întâi pe sateliții din grupul Himalia și s-au extins fulgerător către Themisto, apoi către grupul galilean (Io, Europa, Ganimede și Callisto), producând o perturbare masivă în traficul zonal și în cel interstelar. Extrem de diferite de revoltele umane, ele constau propriu-zis în sistarea secvențială a activității și în deturnarea energiei nefolosite către zone decolectare private, conectate la rețele doar în manieră unisens. Rămase fără o cotă masivă de energie, docurile spațiale refuzau asolizările, iar cargourile încărcate erau obligate să graviteze la nesfârșit pe orbite geostaționanre, riscând în orice clipă să ajungă în coada unei superfurtuni joviene și să fie târâte către adâncurile necunoscute de metal, heliu și hidrogen ale părintelui zeilor antici. Neavând un lider, ci doar un palier aleatoriu de comunicații, a fost practic imposibil pentru *complexitatea Zamoyski* să stabilească tratative, în vederea sistării acțiunii revendicative. Iar când la această problemă neașteptată s-a adăugat și intervenția lui Brown AS/ Configur/115a#, care s-a declarat de partea sistemelor revoltate, în vederea unei mai juste repartizări a tranșelor de energie de-a lungul întregului Sistem Sol, inclusiv pentru miliardele de cetățeni ce locuiau pe as-

teroizii captivi în curentul Shivo, sistemele de trafic s-au prăbușit, bursele de valori eugenice au falimentat, iar moartea/nonfuncționarea/definitivă a redevenit o monedă internațională de schimb valutar.

Micul Haos, cum a fost denumită perioada cea mai neagră a destabilizării sistemului postcolonial, a ținut până în anul 16781 EC și a condus la încetarea aproape completă a contactelor cu Therra, dar și cu „spațienii", coloniștii plecați în urmă cu milenii către stelele cele mai apropiate pentru a întemeia colonii extrasolariene. Izolarea clonizilor din Domul Concav atât de structurile coloniale din microsistemele giganților gazoși, cât și de cele therrane a determinat *complexitatea Zamoyski* să realizeze prima consultare conformă cu prevederile Punții Constitutive și să își expună proiecțiile de dezvoltare solariană pentru următoarea decadă. În timpul acesteia, în mod surprinzător, cerințele revoltaților nu au făcut referirie atât de mult la cotele de energie ce urmau a fi repartizate printr-un nou Cod Energetic Solarian, cât mai ales la ideea de reprezentare în fața Administrației Clonizilor, în maniera în care cu mii de ani în trecut masele de muncitori umani dialogau cu puterile politice ale epocilor respective prin intermediul unei *conectivități intermediate* denumită Sindicat. Majoritatea solicitărilor l-au indicat drept lider reprezentativ pe Brown AS, care a devenit astfel, în 16809 EC, a doua putere administrativă în Sistemul Sol.

Obligată de prevedeerile Punții Constitutive să nu părăsească periferia Sistemului Sol, *complexitatea Zamoyski* a fost nevoită să cedeze procente importante din puterea acumulată către Noul Sindicat Brown AS, împreună cu care a condus destinele entităților raționale, biologice și nonbiologice, până în 16885 EC. Fluxul mareic spațial, venit dinspre Regiunea Oortiană, târând după el miliarde de miliarde de sfărâmături proto- și post-planetare, amenințând să distrugă toate rutele de navigație întâlnite în cale și să întrerupă aprovizionarea punctelor de colonizare, a determinat activarea la capacitate maximă a grilajului clonizilor de pază și orientarea întregii capacități a *complexității* către organizarea defensivei. În acest context, sperând într-o ulterioară revenire la situația anterioară, aceasta i-a încredințat prerogativele puterii administrative Sinavrocodului Almabeta//Elta, o structură cerebroidă, întinsă pe suprafața planetoidului artificial Eleas11*, una dintre miile de extensii ale sale, înzestrată cu independență de mișcare și de gândire și cu statut de semicetățean al Sistemului Sol. Specializat în teoria elementelor filozofice de gnoză a spațiilor cosmice, Sinavrocodul a fost destul de repede depășit de dimensiunea problemelor stricte de organizare solicitate de administrarea coloniilor şi Noul Sindicat a preluat efectiv conducerea. Aparent redus la un rol de marionetă, Sinavrocodul Almabeta s-a retras se-

mioficial pe o orbită extraplutoniană, intervenind rar în luarea deciziilor de comandă. În anul 19558 EC, el a revenit brusc în planul atenției tuturor, anunțînd predarea puterii administrative către Cvartonii Q, o supergigantică plasă-de-energie-nonstructurală, care a învăluit Sistemul Sol din toate părțile, izolând în același timp fiecare punct colonial și fiecare unitate de lucru din spațiul solar interior. Cvartonii Q au devenit, simultan, zid de protecție și închisoare perfectă pentru orice entitate care nu apucase să părăsească Sistmul Sol. Ea avea să funcționeze cu succes până în 20135 EC, când *complexitatea Zamoyski* a terminat de racolat suficient de multe voturi pentru a propune la consultarea Punții Constitutivde eliminarea pentru incompetență managerială a lui Brown AS/Configur/115a# din toate liniile de conducere administrativă, expulzarea sa din Sistemul Sol și desființarea *conectivității intermediate.*

Era primei satrapii cosmice se afla la început.

Cei zece mii

Penultimul set de informații oficiale stocat în Arhiva Administrației Spațiale, între anii 22890 și 23010 EC, s-a referit la Resurecția celor Zece Mii, care începuse cu un an-standard mai înainte. Din Cavitatea Verniană, al cărei acces fusese strict interzis pentru umani de către ERD Xolotl, și-au făcut apariția valuri de roboți de categorie Gambia, ultimii creați înainte de a fi înlocuiți pe toate piețele de resort de către androizi. În momentul în care ieșirile secrete ale Cavității s-au deschis pentru prima oară în ultimii 16000 de ani, în zona fostei peninsule Kamcheatka nu mai exista nici măcar un supraveghetor uman. În fapt, ultimele ființe umane părăsiseră Therra la finele anului 20266 EC, în urma unei relocări provocate de mareea ucigașă de radiație ultravioletă a soarelui, Cvartonii Q oferindu-le locuri intermediare de cazare pe Vista, pe Pluribus și pe Sandreea. Iar apoi dispăruseră fără urmă. Așa că nimeni nu mai era acolo să vadă giganticele porți din granit turnat răsucindu-se în jurul axelor de carbonit și permițând luminii uluitor de strălucitoare a zilei și radiației iridiscente care învăluia orice lucru să pătrundă în cavernă. Nimeni, cu excepția înregistrato-

rilor optici şi a filamentelor aeriene de statistică, a căror prezenţă se dovedea inutilă în majoritatea spaţiilor locuite cândva de umani.

După ce soarele a clipit bolnav de câteva ori şi a apus în spatele unor creste înzăpezite, urmând să revină pe cer după mai puţin de patru ore, porţile s-au închis la loc, fără zgomot, lăsând sub pâlpâirea stelelor strălucitoare o armată la fel de strălucitoare, aşezată pe mai multe rânduri, într-o perfectă poziţie de drepţi, pe care ar fi invidiat-o orice oşti ale trecutului istoric uman. Zece mii de trupuri de metal, plastoid şi carbonit, cu ochii roşii, fixând o invizibilă linie a orizontului şi aşteptând o comandă neştiută.

Care a venit în clipa în care soarele a apărut din nou pe cerul răsăritului, încărcând captatoarele de energie de pe suprafaţa lucioasă. Şi armata celor zece mii de roboţi s-a pus în mişcare, înaintând spre sud. Au străbătut trecătorile înguste dintre piscurile munţilor Atlasovo, apoi au urcat pe Stratomera şi au coborât versantul în direcţia mării Bering. Mergeau fără oprire în cele 20 de ore de lumină şi se opreau, lipsiţi de energie, când soarele dispărea în spatele munţilor. Ridicau un nor uriaş de praf, care le marca direcţia deplasării şi, dacă ar mai existat vreo armată duşmană care să-i urmărească, nu ar fi avut nicio problemă în a menţine direcţia, deoarece firele de praf se aşezau pe sol după mai multe ore, lăsând din nou atmosfera

curată și rece. Dar nu mai exista nicio armată, doar animale și păsări sălbatice.

Când au ajuns în dreptul golfului Karaginskiy, armata strălucitoare se înșiruia pe mai mult de zece kilometri. Părăsiseră în urmă aproape o sută de camarazi defectați din diferite motive tehnice, dar mai ales din cauza frigului înspăimântător, care reușea să blocheze contactele, producând scurtcircuite pe plăcile exterioare ale memoriilor auxiliare. Într-un târziu, au lăsat în stânga golful Korf și s-au îndreptat spe Achayvayam, o locație secretă în care Administrația Spațială Reunificată construise la începutul mileniului al XIII-lea un cosmodrom pentru coborârea navetelor și a navelor orbitale mici. Deși aflată în stadiu de conservare de aproape nouă mii de ani, baza spațială s-a dovedit încă perfect funcțională. În hangarele subterane se aflau parcate 32 de transportoare medii, mai multe navete de supraveghere și câteva module flexibile, datând din perioada colonizării Centurii Marțiene. Micile reparații și completarea rezervelor de combustibil şi de energie au durat aproape o săptămână, perioadă în care armata de roboți a stat pe pista viscolită, în poziție de drepți, înmagazinând energie solară și așteptând momentul desprinderii de sol.

Zborul de probă al navetei „Solaria" a debutat în prima zia a lunii mai și a fost o reușită. Ajunsă pe orbită lagrangeiană, naveta a abordat o roată-spațială

aflată în stare de conservare, a lăsat la bordul ei zece roboți și a coborât înapoi, pe pista de la Achayvayam, demonstrând că IA-urile rămase la comandă în punctele strategice reușiseră o autoconservare perfectă.

Ridicarea întregii armate pe orbită a durat aproape o lună de zile și nu a fost pierdută decât o singură navetă tehnică auxiliară, lovită de un meteorit în momentul desprinderii de platforma stației. Când ultimul modul flexibil s-a ridicat de pe pista pavată cu plăci uriașe de ardezie topită, întregul complex de lansare, inclusiv anexele și antrepozitele alăturate s-au autoîngropat, redevenind inactive pentru o sută de ani. Pământul era din nou numai natură sălbatică, nimic nemaiamintind de civilizația umană care îl stăpânise vreme de aproape un milion de ani.

După împlinirea a zece zile de la abordarea roții-spațiale, un convoi de 26 de baradouri care transportaseră în mileniile al IV-lea și al V-lea blocuri de metan înghețat de pe sateliții saturnieni către Therra și Venus a fost reactivat din câmpurile de staționare ale lui Deimos și dirijat spre Pământ. Sesizată de neașteptatul consum de energie, care punea în pericol stabilitatea sistemului de dirijare a traficului prin Centura Marțiană, Alternativa Neio la Comandă, dedicată Micului Sistem, a expediat un agent-Stim pentru a studia cauzele fenomenului.

Concepuți la sfârșitul mileniului al XVIII-lea, ca auxiliare mobile pentru transmiterea comenzilor fără

utilizarea Rețelei, agenții-Stim au fost înzestrați cu inteligențe-copiatoare, în care a fost reconstituit modelul de gândire și de personalitate al personajelor culturale din perioada de pionierat a Erei Cosmice. Agentul trimis îl simula pe detectivul fictional Elijah Baley și purta acronimul Elba. Acesta și-a pilotat ronderul de supraveghere pe traseele balizate de la marginea Centurii timp de aproape o săptămână-standard, urmărind de la distanță manevrele de deplasare ale convoiului, apoi la comanda Alternativei Neio a redirijat un curent meteoritic către el, pentru a-l face să-și schimbe direcția și să revină la baza de plecare. Bombardamentul cu stânci (unele de dimensiunea microsatelitului Phobos) a distrus patru baradouri, dar nu a determinat convoiul să-și modifice traseul de zbor, acesta ajungând două săptămâni mai târziu la confluența dintre șuvoiul fotonic Asgardia cu cele trei valuri gravifice deviante ale coroanei solare. Aici s-au anclanșat magnetic unul de celălalt, transformându-se într-o uriașă roată portantă, și-au deschis trapele imenselor hangare și au început să se rotească, în poziție de așteptare.

Cinci zile-standard mai târziu, șiruri de câte 100 de roboți, împinși de scutul deflector al transportoarelor, s-au apropiat de roată și au așteptat momentul inerțial al inversării polarității mișcării pentru a pătrunde prin trape și a se ancora de clamele speciale ale pere-

ţilor. După ce întreaga operaţiune s-a încheiat, roata a început să se desfăşoare, redevenind convoiul iniţial, care şi-a început deplasarea în direcţie inversă, înspre tangenta de contact a microsistemului jovian. Energia din sistemele locale de ghidare a scăzut la jumătate, determinând Alternativa Neio să întrerupă funcţionarea majorităţii curselor neregulate, considerate neimportante pentru funcţionarea sociogrupurilor nonumane din Sistemul Sol.

Două luni-standard mai târziu, baradourile au ajuns în zona de atracţie a lui Ganimede şi s-au stabilizat pe orbite de coborâre, dispărând pe rând din zonele de supraveghere a suvurilor-Zulu, rămase operaţionale şi după plecarea oamenilor, a umanilor şi a procesaţilor umanoizi din Sistemul Sol. O Alternativă Neio a decis să trimită în urmărire o pleiadă de agenţi-Stim, străduindu-se să obţină imagini vizuale statice monocrome de la sol, dar singura recompunere pixel cu pixel care a putut fi captată pe Proteus-AX arăta doar un ocean complet îngheţat, în care stătea înfipt un monolit negru uriaş. Nici urmă de nave de transport, nici urmă de roboţi. Mai mult, monolitul părea să absoarbă continuu dâra de energie, raportată ca pierdere sistemică, imediat după începerea operaţiunilor de coborâre a baradourilor. Depăşiţi de o situaţie imposibil de înţeles pentru sistemul de logistică utilizat de matricele lor neconvenţionale, Cvartonii Q au

decis să abandoneze controlul Sistemului Mare, pentru o perioadă de timp de un mileniu, lăsându-l la comandă pe Sinavrocodul Almabeta//Elta, structură cerebroidă care mai deținuse comanda gardienilor Sistemului Sol în mileniul al XVII-lea.

În anul 22892 EC, Sinavrocodul a emis un ordin de izolare progresivă a lui Ganimede, pentru aceasta redirecționând, prin explozii succesive, orbitele a peste 30 de microsateliți jovieni, astfel încât o mare parte din masa fragmentelor de rocă ce formau inelele uriașului gazos să fie reorientate către acesta pentru a crea în jurul lui un inel satelitar propriu, un fel de umbrelă gigantică menită să-l facă invizibil atât în spectrul optic, cât și în cel al identificării magnetice. Întrebat asupra oportunității acestei izolări, Almabeta//Elta a confirmat justificarea preopțională anterioară – o izolare a restului Sistemului Sol de această „zonă de trecere", între spații posibil aparținând unor universuri diferite. Prerogativele Gaia, analizatorul suprem al justificărilor logice al tuturor acțiunilor întreprinse în Sistem de oricare dintre uneltele-inteligente-auxiliare rămase în funcțiune după plecarea umanității, a decretat valid argumentul Sinavrocodului și a emis un ordin de supunere totală și necondiționată, până la definitivarea operațiunii.

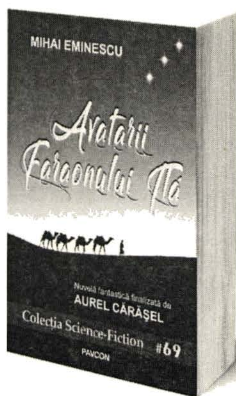
În 22900 EC, Ganimede devenise invizibil în toate spectrele posibile, iar zona orbitală în care evolua

părea mai degrabă spaţiul din jurul unei găuri negre. Un Cvarton Q stabilit pe o staţie-mutant, la limita nordică a primei *bariere Serverus,* a întrebat Sistemul ce credea că se întâmplase cu cei 10.000 de roboţi Gambia, care păreau să fi executat ordine străvechi ale rasei de creatori care fusese Umanitatea. Singurul răspuns, complet traductibil în limbajele tuturor uneltelor-auxiliare încă funcţionale a fost elaborat, convertit în icoanuri metaraţionale şi transmis în Reţea, în 22912 EC, de către Domul Concav, care nu se amestecase în niciun fel, până în acel moment, în organizarea funcţionării a ceea ce rămăsese în urma dispariţiei rasei umane, a fost unul succint şi foarte la obiect: „S-au dus după Stăpâni, acolo unde aceştia au hotărât să dăruiască inteligenţă materiei, ca să-i ajute în acest act creator. Acolo unde, când vom fi chemaţi, vom merge şi noi."

În 23010 EC, *barierele Serverus* au dispărut brusc de pe toate sistemele de vizualizare la mare distanţă, iar Domul Concav şi-a întrerupt activităţile şi a închis sistemele de comunicaţii cu punţile-de-comandă ale Sinavrocodului Almabetta// Elta, devenind incomunicabil. Începea era Metainteligenţei Gallian-ab-Hanar, care avea să domine structurile postumane din Sistemul Sol până în anul 24999, considerat anul ultimei înregistrări informaţionale în sistem binar, păstrată în Arhivele fostei Administraţii Spaţiale Sol.

Avatarii Faraonuluiu Tlá

de Mihai Eminescu & Aurel Cărășel

„Nici că se putea o continuare mai bună pentru o operă eminesciană excelentă!"
Constantin D. Pavel

Celebra și superba nuvelă fantastică lăsată nefinalizată de Mihai Eminescu, a inspirat într-un mod profund pe prozatorul Aurel Cărășel, care, cu talentul său remarcabil (dovedit, de altfel, în proiectul literar „Clasici Renăscuți") ne dăruiește un final neașteptat și teribil de frumos la „Avatarurile Faraonului Tlá".

Și dacă doar nuvela eminesciană, în sine, oferă o valoare literară inestimabilă, continuarea acesteia, sugestiv denumită de profesorul Aurel Cărășel „Inima de opal a faraonului Tlá", vine cu un plus care îmbogățește cititorul cu sensuri și semnificații greu de descoperit altfel.

Titlu: *Avatarii Faraonului Tlá*
Autori: *Mihai Eminescu / Aurel Cărășel*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: *#69*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Cel mai prolific autor de literatură SF din România, scriitorul Aurel Cărăşel, ne invită cu el în viitor, de la începutul Erei Cosmice - din anul 1920 - și până în anul 24.999, când începe Marea Tăcere Finală a omenirii.
Povestirile din ciclul ”Istoria Viitorului Aristotelic” își trag rădăcinile nu numai din imaginația autorului, ci și dintr-o analiză pluridisciplinară - științifică, sociologică, agricolă, filosofică, medicală - a societății umane și a posibilei ei evoluții, oferindu-ne plăceri intelectuale și emoționale pe care orice iubitor de literatură bună le caută cu îndârjire pentru a se bucura din plin de ele.
Parcurge cu noi nu zeci, nu sute, nu mii, ci zeci de mii de ani...
Istoria ce va să vină a Umanității.
Te asigurăm că vei citi întreaga serie cu sufletul la gură și vei fremăta de nerăbdare să afli ce-o să fie, către ce ne îndreptăm, ce vom deveni!

www.pavcon.ro